

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΡ. $\frac{40}{371}$

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

1933

Σοφία Σπ. Παπαγιάννη

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Εγγνώμη ότι τα μεταξοτά του Καταστήματός μας είνε από καθαράν βούλην βέλτερον και άνευ ούδεως ΕΠΙΒΑΡΥΝ. ΕΞΩΣ έχομεν δέ συλλογήν εξ όλων των ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ερμού 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Η αρχαιότερα και ανώτερα εν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAROLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάντα ἡμερῶν. Διὰ περισσότεράς πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των, ἐδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΟΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο 'ΦΟΙΝΙΞ',

Αποφεύγετε το πολυδαπάνη ταξείδιον εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε τὰτα εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ὑδροθεραπευτήριον 'ΦΟΙΝΙΞ', ἸΩΝΟΣ δ. παραλαβὴν δεκτροῦ Κελεπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνικά Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων Αἰδηΐου—ΜΕΦΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ Λουτρά τῶν ὡς ἀνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαταστάσις. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

Ὑγραῖα
δόντια

τοῦ λάμπουν σὺν φίλιδι, προκαλοῦν αὐθόρμητος αἰσθημα συμπαθείας. Εἶνε τόσο εὐκόλο νὰ ἔχη τις ὠραία, λευκά δόντια μεταχειριζόμενος καθημερινῶς τὴν ἰδεώδη, δροσιτικὴν, γευστικωτάτην ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Πωλεῖται παντοῦ. Σωληνῶριον Ἀρχ. 14.—Διπλοῦν Δραχ. 22

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Διακτιλιολίθους πάσης ἀξίας, πάν-
τος εἶδους, ὠρολόγια, παλαιὰ ἀση-
μῖα, πάντος εἶδους παράσημα - Νο-
μισματὰ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνις),
Εἰκόνες θυγατρῆς, παλαιὰ Ἑλλη-
νικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια),
κομπολόγια καὶ πίπες, χειρὶμπάρια
καὶ Γιοῦσερ, πάντος εἶδους Κεράλ-
λια, με ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν
ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μὲς
πώλησῃ τὸ χρυσοῦν του ὠρολόγιον,
ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν
τῆς μηχανῆς του εἰς νικηλένια
μάσσα.

Λέγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ
ὠρολόγια ἡγουμένα διὰ 2 ἐτη
πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν ἑλλάσιν. Ἐ-
χω τοὺς καλύτερους τεχνίτας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-
χνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλάτινης εἰς πολὺ εὐθεγὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
προτὺ μὲς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυν-
σιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 36.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ὠρολογιοποιὸς - Χρυσοχόος
36—ΑΘΗΝΑΣ—36

ΠΟΤΗΣ Β ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

Καθε κομψὴ κυρία δὲν πρε-
πεὶ νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ
φορέματά της. Ἄς ἐπισκε-
φθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙ-
ΚΟΝ τῆς διπλωματοῦχου μο-
δίστας.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Ἀδαμαντίου Κοραῆ 65
Ἀρχὴ Συνεικισμοῦ Βύρωνος

Ὅτι εὐρὴν εἶλε τὰ τελευταία
μοντέλλα τῆς οἰσὸν με χα-
ρι. Περιζήνικον γεδοτε καὶ
τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγε-
λιαὶ καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

Ὁ εἰδικὸς Δερματολόγος καὶ τῶν
μεταδοτικῶν νοσημάτων ἱατρός κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

τ. Διευθυντῆς τοῦ Εἰδικοῦ Τμήμα-
τος τῆς Ἀστυκλινικῆς τοῦ Ἑθν.
Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩ-
ΝΟΣ 40, 10—1 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ.

Δίδονται κατὰ τὸ δυνατόν καὶ
συμβουλαι δι' ἀλληλεγγράφιας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΛΑΣΤΙΚΩΝ ΠΙΡΕΛΛΙ
ΔΩΡΟΥ 3

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗ-
ΤΩΝ

ΑΔΕΙΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΑΥΤΟ-
ΚΙΝΗΤΩΝ

ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΕΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗ-
ΤΩΝ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ — ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Γ. ΚΟΥΡΤΖΗΣ

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ : Σ' ἑνα διαγωνισμὸν πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ὀραϊτέρων γυναικῶν μα τῶν, ποὺ ἔγινε τελευταίᾳ στὸ Παρίσι, αἱ ὑποψήφιοι παρουσιάσθηκαν με τὰ πρό-
σωπά τους σκεπασμένα, γιὰ νὰ μὴν ἐπηρᾶσσουν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς με τὰ ἄλλα τους χαρίσματα. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἐνας Ἰθαγενὴς τῆς Νέας Ζη-
λανδίας με πρόσωπο φρικωδὲς παραμορφωμένο ἀπὸ στιγματισμὸς. — ΔΕΞΙΑ : Πῶς ρεκλαμαρίσθηκε τελευταίᾳ στὸ Βερολίνο μιὰ καινούργια ὀδοντόκρεμα.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΔΟΥΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Τακτικά κάθε Πέμπτη απόγευμα, ο Αύγουστος, πλανόδιος τραγουδιστής, συνοδευόμενος από τον Ίππολυτο, το βιολονίστα που τον άκουσαν να παίζει στην γραφική αυλή μιας από τις μεγάλες εκείνες πολυκατοικίες του παλιού Παρισιού, στις οποίες οι θυρωροί επιτρέπουν ακόμα τις υπαίθριες συναυλίες και διασκέδαζαν τους ενοίκους.

Ο Αύγουστος φορούσε σκληρό κολλάρο, μα χωρίς λιμοδότη. Τα λεπτά πόδια του δεν μπορούσαν να υποφέρουν κανένα είδος παπουτσιού, εκτός από κάτι παμπάλαιες παντούφλες, με τις οποίες εμφανιζόταν στους δρόμους χερμώνα καλοκαίρι. «Αν όμως σχηματίζε κανείς την εντύπωση, ότι δεν ήταν σωστό ένας καλλιτέχνης να βγαίνει έξω με παντούφλες, έφτανε να ρίξει μια ματιά στη μακρυνά ρεντιγκότα του Αύγουστου, για να αποκατασταθεί ο δαιδός στην υπόληψή του. Ένα ψηλό καπέλλο—το οποίο ο καλλιτέχνης τοποθετούσε χάρω, στο μέσον της αυλής για να πετούν μέσα, από τα παράθυρα, τις δεκάρες—συνεπλήρωνε την αξιοπρεπή εμφάνισή του Αύγουστου. Η αλήθεια τώρα είναι, ότι ένας καλλιτέχνης με τα υπέρτερα μυστικά, με τη μελαψή επιδερμίδα, με τα φλογερά μάτια και με τη θερμή, παθητική φωνή του Αύγουστου, δεν είχε ανάγκη να είναι εξαιρετικά καλοντυμένος για να τραβήξει την προσοχή. Ο Αύγουστος δεν θυμόταν πειρά, ούτε ο ίδιος, πόσες ερωτικές επιτυχίες είχε στη ζωή του.

Μα εινε καιρός να σάς παρουσιάσουμε και τον Ίππολυτο, τον δάριστο συνεργάτη του Αύγουστου.

Το μόνο ασπόροχο που είχε άπάνω του ο Ίππολυτος, ήταν ένα μαγιό, κι αυτό άμφιδόλο... άμεραισθητός. Μα όταν έβλεπε το μαγιό αυτό στο γυμνάσιό του, έδειχνε με την εμπνευσμένη χειρονομία που έκανε ότι ήταν πραγματικός καλλιτέχνης. Ο Ίππολυτος περπατούσε ξεκού-

φωτος, πολύ πριν οι Αμερικανοί καταργήσουν το καπέλλο. Μπορούσε, λοιπόν, να θεωρηθεί πρωτοπόρος αυτής της μόδας. Έξ άλλου και να ήθελε—ή μάλλον να είχε—να φορέσει καπέλλο, δεν θα μπορούσε να βρει ανάλογο πύλημα για να σκεπάσει το δάσος της καλλιτεχνικής του κόμης, που πλαισίωνε μ' ένα κοκκινωπό στεφάνι το όμορφο και άνεμο πρόσωπό του.

Όποιος έβλεπε τον Αύγουστο και τον Ίππολυτο πάντοτε μαζί, θα είχε κάθε δικαίωμα να υπο-

αρχίσουν στην αυλή της πολυκατοικίας, που είπαμε παραπάνω, τη συνηθισμένη τους ρομάντζα, η κυρία Σεμενιέ, η νοικοκυρά του τρίτου πατώματος, ήταν ευθισμένη σε μελαγχολικούς γεμασμούς. Από καιρό τώρα, ο Ρενέ, ο κουρεύς του διπλανού δρόμου, της έφαινε εκφραστικές ματιές κάθε φορά που εκείνη περνούσε μπρος από το κατάστημά του. Στην αρχή, η κυρία Σεμενιέ δεν του έδωσε καμιά προσοχή. Μα η επιμονή του Ρενέ να της γλυκοχαμογελά, όταν την έβλεπε,

να κάνει. 'Αφ' ενός λυπότανε το Ρενέ—που τον αγαπούσε κατά βάθος—και δεν ήθελε να τον δει να καταστρέφει τη ζωή του για το χατήρι της. 'Αφ' έτερου όμως, δεν ήθελε και να κάνει απιστίες του συζύγου της... Τι άποφασί έπρεπε να λάβει;

Το ερώτημα αυτό την απασχόλησε πολύ. Τέλος, της ήρθε μια έμπνευση. Θα έγραφε ένα γραμματάκι του Ρενέ και θα του έλεγε να περάσει από το σπίτι της σε μια ώρα που θα έλειπε ο άντρας της, γιατί είχε να του άνωκινώσει κάτι σοβαρό. Και όταν εκείνος έπληγαν, θα προσπαθούσε να του δώσει να καταλάβει, ότι της ζητούσε πράγματα αδύνατα—και θα τον παρακαλούσε, με λίγα χάδια και λίγα φίλα, να την αφήσει ήσυχη, αν την αγαπούσε πραγματικά... Ναι, αυτό θα έκανε η κυρία Σεμενιέ... Αυτή ήταν η καλύτερη λύση.

Κάθισε, λοιπόν, η κυρία Σεμενιέ σ' ένα τραπέζι και έγραψε το παρακάτω γραμματάκι: «Καρέ, αύριο στις δύο σε περιμένω σπίτι μου. Θα είμαι μόνη. Ένε απόλυτος ανάγκη ναρθής... Έγώ να σου πω πολλά και σοβαρά... Έτσι...»

Μα η κυρία Σεμενιέ δεν πρόλαβε να γράψει ολόκληρο το δνομά της, γιατί τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα ο άντρας της, ένας σοβαρός και αξιοπρεπής εισπράκτωρ εισιτηρίων στον υπόγειο σιδηρόδρομο.

—Τι κάνεις αυτό; ρώτησε με ύφος απότομο, όπως πάντοτε. Η Ίουλι τάχασε στην αρχή. Κότταξε το γραμματάκι και δεν ήξερε τι απάντησε να δώσει... Έξαφνα, έφτασαν στ' αυτιά της οι ήχοι της συναυλίας που διναν στην αυλή ο Ίππολυτος κι ο Αύγουστος. Και μια έμπνευση της ήρθε. «Αρπάξε μερικές πεντάρες που βρέθηκαν μπροστά της στο τραπέζι, τις τύλιξε με νευρικές κινήσεις μέσα στην επιστολή που έγραψε για τον Ρενέ και είχε γελαστεί το συζύγου της:

—Τι κάνω; Τίποτα... Νά, έβαλα δυο-τρεις πεντάρες σ' ένα

Η κ. Σεμενιέ

θέση, ότι οι συνεργάτες αυτοί του σόουν οι πιο αγαπημένοι φίλοι του σόουν. Πάνη! Οι δυο αυτοί καλλιτέχνες δουλεύαν μαζί, για τον απλούστατο λόγο, ότι δεν θα μπορούσαν να συνεργασθούν με άλλους. Κάθε βράδυ, όταν τελείωναν την καλλιτεχνική τους περιοδεία στις λαϊκές συνοικίες των Παρισιών, κι αφού μοιράζονταν τις εισπράξεις, αλληλοβρίζονταν με καταπληκτική εθνοειδής.

—Ποιό με κατέντησε η τύχη μου! Έλεγε ο Αύγουστος. Νάμαι υποχρεωμένος να συνεργάζομαι μ' ένα άνθρωπο που δεν έχει ιδέα αρμονίας!...

—Για μένα τα λές αυτά; του απαντούσε ο Ίππολυτος. «Αν δεν ήμουν έχω με το βιολί μου, δεν θα μπορούσες να ανοίξεις το στόμα σου να βγάλεις μια νότα, χωρίς να ναι κι αυτή φάλτσα!

Η σωστήτη διακρίθηκε σ' αυτόν τον τόνο κάπου μισή ώρα. Κ' ύστερα, οι δυο συνεργάτες πήγαν στην πιο κοντινή ταβέρνα για να πιουν τις εισπράξεις της ημέρας.

Μια Πέμπτη απόγευμα, ενώ ο δυο καλλιτέχνες έτοιμάζονταν να

την συνενένησε στο τέλος, χωρίς όμως η συγκίνησή αυτή να την κάνει να λησμονήσει την πίστι που όφειλε στο σύζυγό της. Σιγά-σιγά, ωστόσο, χωρίς να το καταλάβει και η ίδια, ο Ρενέ άρχισε να της γίνεται συμπαθητικός. Όταν περνούσε απ' το κουρείο του, κοινοσκοτούσε λίγο κι έλεγε μερικές κουβέντες με το Ρενέ. Μολταυτά, κάθε φορά που εκείνος γινόταν επιθετικός και άπαιτητικός, η μικρούλα κυρία Σεμενιέ το έβαζε στα πόδια τρομαγμένη.

Την παραμονή ακριβώς εκείνης της Πέμπτης, ο Ρενέ έκανε φριχτά παράπονα της φίλης του για την ανάλγησία της. Την απείλησε μάλιστα, ότι αν δεν φαινότανε λίγο πιο συμπονετική απέναντί του, θα πουλούσε το κατάστημά του και θα πήγαινε στην Αμερική, όπου θα ξηρούσε το γιατρό με της λήθης, μακριά από τα μάτια εκείνα που άνασταύωναν τη ζωή του. (Τη φορά αυτή ο Ρενέ την είχε αποστηθίσει επίτηδες από ένα λαϊκό μυθιστόρημα).

Γι' αυτό, λοιπόν, η κυρία Σεμενιέ ήταν τόσο μελαγχολική, εκείνο το απόγευμα. Δεν ήξερε τι

Ο Αύγουστος

χαρεί για να τις πετάξω σ' αυτόν που τραγουδάνε από κάτω...

—Από κάτι αισθηματικές γυναικούλες σαν και σένα συντηρούνται αυτοί οι αλκοολικοί, αυτοί οι αλήτες!... γρύλλισε ο κύριος Σεμενιέ.

Τη στιγμή εκείνη, ο Αύγουστος τραγουδούσε κάτω από τα παράθυρα:

Τα ρόδα λιγοθύμησαν
κάτω απ' το σελινόφως!

Στη νύχτα την εαρινή
μεθάνε η γυναίκες!...

—Τι άνησυχία! γινώριζε ο κύριος Σεμενιέ, ενώ η γυναίκα του, πλησιάζοντας στο παράθυρο, πετούσε στην αυλή, κοντά στο ψηλό καπέλλο του Αύγουστου, τό... ραβασάκι με τις πεντάρες, ευτυχισμένη που γλύστερη από ένα τρομερό κίνδυνο.

Όσο για το Ρενέ, θα εύρισκε τρόπο να τον ειδοποιήσει αργότερα...

Όταν οι δυο καλλιτέχνες τελείωσαν το τραγούδι, άρχισαν να μαζεύουν τις δεκάρες που τους πέταξαν από τα παράθυρα. Στόν Ίππολυτο έλαχε ο κληρός να πάρει από καταγής το χατάκι της κυρίας Σεμενιέ. Το ξεδίπλωσε, πήρε τις πεντάρες και διάβασε το περιεχόμενο της επιστολής.

—Α! καλά! γινώριζε απάθεστα, χωρίς να δείξει την παραμικρή κατίπληξη.

—Τι είν' αυτό; τον ρώτησε, περιέργως, ο Αύγουστος.

—Τίποτα... Ένα γραμματάκι για μένα...

—Για σένα; Και τι λέει;

Ο Ίππολυτος έδωσε το χατάκι στο συντάγο του. Μα ο Αύγουστος, μόλις το διάβασε, έγινε έξω φρενών.

—Και πώς το κατάλαβες, φώναζε, πώς το γραμματάκι αυτό εινε για σένα; Πώς σου πέρασε από το μυαλό η ιδέα πώς σου έφαρνα, έφτασαν στ' αυτιά της οι ήχοι της συναυλίας που διναν στην αυλή ο Ίππολυτος κι ο Αύγουστος. Και μια έμπνευση της ήρθε. «Αρπάξε μερικές πεντάρες που βρέθηκαν μπροστά της στο τραπέζι, τις τύλιξε με νευρικές κινήσεις μέσα στην επιστολή που έγραψε για τον Ρενέ και είχε γελαστεί το συζύγου της:

—Τι κάνω; Τίποτα... Νά, έβαλα δυο-τρεις πεντάρες σ' ένα

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τι γράφει ένας Άγγλος συγγραφέας για τις Γαλλίδες. Η γοητεία τους και η χάρη τους. Πόσα βιβλία έχουν τυπωθεί ως σήμερα. Τι γράφουν διάφοροι βιβλιοφίλοι για τα βιβλία. Πόσα βιβλία φτάνουν για να' άπαρτισθεί μια βιβλιοθήκη κτλ.

Ίδου πώς κρίνει ένας Άγγλος ψυχολόγος και συγγραφέας τις Γαλλίδες:

«Το πρώτο πράγμα που θα προσέξω κανείς σε μια Γαλλίδα, όταν τη βλέπει να μπαίνει σ' ένα σαλόνι είναι το περπάτημά της κι ο τρόπος με τον οποίο θα καθήσει στην πολυθρόνα. Ο ίδιος ρυθμός— ένας ρυθμός καθαρά καλλιτεχνικός— καθορίζει, τόσο το βά-
διμά της, όσο και τον τρόπο με τον οποίο θα περπατήσει στην πολυθρόνα της. Ύστερα από πολλή ώρα θα προσέξω τις λεπτομέρειες του ντυσίματός της, το περιποιημένο χτένισμά της, τη λεπτή σιλουέττα της.

Όταν μιλάει η Γαλλίδα, αποκαλύπτει όλη τη βαθεία φιλοσοφία της. Τα μάτια της, τα λόγια της, τα κινήματά της σε καταγορεύουν. Η όμιλία της είναι γεμάτη χάρη, η φωνή της σαγηνευτική. Η Γαλλίδα έχει το μοναδικό χάρισμα να περιβάλλει με μια πρωτοφανή κομψότητα διατυπώσεως και την πιο ανόητη ή κοινότυπη φράση! Όσοι φο-
ρές μάλιστα έχει κέφι, μεταχειρίζεται το λεπτότερο είρωνι-
μο ύψος, που μπορεί να πάρει μια γυναίκα.

Τα μάτια της λαμποκοπούν από σπινθηροβόλο πνεύμα κι η φωνή της, χωρίς τους δυο λυσσασμένους καλλιτέχνες.

—Τι συμβαίνει; Τι τρέχει; ρώτησε.

Ο Ίππολυτος στάθηκε ποζάτος και δεν μιλούσε.

—Τι συμβαίνει, λοιπόν; έκανε ρώτησε ο αστυνόμενος.

Τότε ο Ίππολυτος κορόδωθηκε, όσο πιο πολύ μπορούσε κι απάντησε αξιοπρεπέστατα:

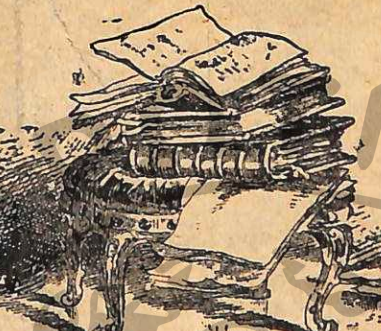
—Α! δεν μπορώ να σου δώσω εξηγήσεις, κύριε αστυνόμενα... Η υπόθεσις εινε... γυναικείο... Δεν μπορώ να σου πω λεπτομέρειες... Δεν μου επιτρέπεται να εκθέσω την υπόληψή μες κυρίας... μιάς κυρίας που με λατρεύει... Πώς είπατε, παρακαλώ;...

εία της δημιουργεί στη στιγμή τις πιο χαριτωμένες αστειότητες.

Όταν διηγείται καμιά νόστιμη ιστορία, εινε άμνηστη... Τα κινήματα των χειρών της, ο τόνος της φωνής της εινε, φυσικά, άβυσσος και χαριτωμένα. Μια γλυκειά, έντελως νεανική, ζωηρότητα διατηρεί πάντοτε την ψυχή της ευδιάθετη και εύθυμη.

Η Γαλλίδα ως μόνο σκόπο της ζωής της έχει το να' άρσενε στους άλλους και το να' άρσενε κι' οι άλλοι σ' αυτήν.

Η Άγγλιδες έχουν κι' αυτές, βέβαια, ωραία χαρίσματα, στα οποία εινε άφαστες. Σε πολλά υ-

περτερου τις Γαλλίδες, μα δεν μπορούν να γίνουν τίποτ' άλλο από φρόνιμες και καλές σύζυγοι. Αυτή εινε η αποστολή τους και εινε ντροπή για τους άντρες εκείνους που δεν γίνονται καλοί σύζυγοι απέναντί τους. ***

Ψηλονήσθη κατά προσέγγισιν, ότι ο αριθμός των βιβλίων που έχουν τυπωθεί από της εφευρέσεως της τυπογραφίας μέχρι των μέσων του 19ου αιώνος, ανέρχεται σε 3 δισεκατομμύρια 277 εκατομμύρια 764 χιλιάδες τούτους. Ο ύπολογισμός αυτός εινε με την προϋπόθεση, ότι κάθε σύγγραμμα ξεδόθησε 300 αντίτυπα κατά μέσον όρο.

Αν τώρα έλαμε αυτούς τους τούτους τούς αριθμούς τον έναν πάλι στον άλλον έβλεπε, ότι αποτελέσασαν μία γαμμή, η οποία θα φτάνη τις 18.200 λεύγες περίπου, κάτι δηλαδή περισσότερο από το διπλάσιο της περιφέρειας της γης.

Ύστερα από τους αριθμούς αυτούς μπορεί κανείς να πεισθεί ότι

ο καταρτισμός μιας τελείας βιβλιοθήκης εινε φυσικός και τεχνικός αδύνατος.

Αυτό το ξέρουν καλά όλοι οι βιβλιοφίλοι και κι' αυτό δεν φροντίζουν παρά για τον καταρτισμό ειδικών μόνον βιβλιοθηκών.

Ο Λα Μον-λε-Βαγιέρο έχει εκδώσει προ καιρού μια πραγματεία, στην οποία λέει ότι ένας καλός βιβλιοφίλος πρέπει να δείχνεται ε-
ξαιρετικά εκλεκτικός στα βιβλία που μαζεύει για να την πελαγώση μέσα στον κυκλώνα των εντύπων που έχουν ιδιό το φως της δημοσιότητας.

Σήμερα πολλοί μεγάλοι βιβλιοφίλοι και διανοούμενοι παραδέχονται ότι μια βιβλιοθήκη εινε τελεία όταν περιλαμβάνει χίλια συγγράμματα, άξια να διαβαστούν δυο φορές.

Ο αρχαίος γραμματικός και βιβλιοφίλος Μελάγχρον, κατά τα τέλη της ζωής του, είχε περιορίσει τη βιβλιοθήκη του σε τέσσαρες συγγράμματα των οποίων τα ύμματα άρχιζαν από το ίδιο ψήφιο: Πλάτων, Πλάτων, Πλάτων, Πλάτων.

Ο Άγγλος φιλόσοφος Βάκον, ο οποίος έλεγε ότι όλα τα γνωστά βιβλία περιείχαν άτελείωτες ταυτολογίες, είχε κάνει την ίδια εκ-
λογή με το Μελάχρον, με τη διαφορά ότι αυτός επρόβλεπε ακόμα τον Αριστοτέλη και τον Ευκλείδη.

Ο Γκλ Πατέν έγραψε με το γνωστό εύρημα ύψος του ότι τέσσερες συγγράμματα εινε αρκετοί για τον καταρτισμό μιας βιβλιοθήκης. Οι συγγράμματα αυτοί εινε ο Αριστοτέλης, ο Πλάτων, ο Πλούταρχος και ο Σενέκας και μαζί-
ζουν ακριβώς σαν μία οικογένεια με τον πατέρα, τη μητέρα, τον πρωτότοκο υιό και το νεότερο.

Κατά τον Τσεϊνέ ντε Σαιντ-Γα-
σίντ, δεν πρέπει ποτέ να προσθέ-
τουμε στα συγγράμματα του Πλου-
ταρχου, τον Πλάτωνα και τον Λουκιανό, γιατί οι τελευταίοι πε-
λαχίζονται μέσα στην πρώτη.

Ο Σουμπιέ εύρισκε, ότι ήταν αρκετοί για μια βιβλιοθήκη ο Σκα-
ρών, ο Μονταίν κι' ο Μπαλζάκ.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Έκείνη τη Δευτέρα, θά έρχόταν η Λουκιανή. 'Ο 'Ολιβιέ έκαιγε, έπι μπορούσε για να γίνει ώμορφος. Μά ήταν τόσο δύσκολο αυτό για έναν άνθρωπο έδωκεν-τάση σαν κι αυτόν, με λίγα κα-ταπρά αλλιά, με βαθιές ρυτί-δες στο πρόσωπο κι' αδύνατα δά-χτυλα που πονούσαν από τους ρευ-ματισμούς. Τά μάτια του όμως εί-χαν ακόμη όλη τη ζωηράδα και τη λάμψη της νεότητος κι' η καρδιά του ήταν ελαφρύ χρόνιο! Γι' αυτό τουλούσε ν' αγαπήσει τη Λουκιανή, που ήταν μόλις δεκα-οχτώ χρόνων, ώμορφη, έξοχη, χαριτωμένη, κι' ένα δροσερό σώμα σαν άχραιο άγγελο και με θάλα-φυγή σαν ένα καθενικό τριαντά-φυλλο που ανιίγει τα πέταλά του στον ήλιο.

Βέβαια δεν της τό είχε πη-τέ, γιατί αυτά τά λόγια δεν λέ-γονται όταν έξοι κανείς να τά πη, παρά μόνο σε μια ηλικία που δεν καταφέρνει κανείς να πη πολ-λά πράγματα. 'Η Λουκιανή, όμως, τό είχε καταλάβει άμέσως, γιατί ή γυναίκες απευθύνουν εύκολα τόν έρωτα πίσω απ' όλες τις μάσκες που φοράει. Και ύπάρχουν γαμά-γελα στα γέλια ενός νέου που τρυφερά και πιο γλυκά κι' από τα χαμόγελα του πιο ώμορφου ε-φήβου.

'Ο 'Ολιβιέ, για να γίνει ώμορ-φος, έβαλε τη μακρύα πράσινη ρόμπα του με τό βελούδινο, μαύρο γιαντά, τό μαύρο βελούδινο σκου-φο του κι' ένα πλατύ πόσινο σεί-ρητι και τ' άσπρα αλλιά του από έδω κι' από εκεί θάμνιζαν τ' άνοιχτάκια λουλούδια υιάς κε-ρατιάς κι' όγι τά γύμνια ενός βου-νού.

'Όταν έτοιμάστηκε, άναβε με ά μεγάλη φωτιά στο τζάκι με τις ώμορφες φαγιέντες, έβαλε την μεζοντά στην άλλη δυ άνα-πυρτιάς πολυθρόνας με κόκκινο μεταξωτό, στολισμένο με χρυσά υέλισσες κι' έπειτα στήριξε, τό πρόσωπό του στ' χέρι του και πε-ρίμενε.

'Η Λουκιανή ήρθε κι' ένα πλά-σινο φόρεμα και κι' ένα πράσινο κυπέλλο για να του δείξει πόσο συμπαθούσε τό γούμο του. Κι' άλλάξαν με μάτι, που έόρμιναν από τό έρωτα τους: «Σέ λατρεύω» κι' από τό άλλο: «Έσερεις; κι' ά-ρίσει αυτή ή περιπέτεια».

'Ηταν τότε φεβρουάριος, και ή ήλιος πέσινε τό άπένδυμα. Τό φως της ημερας, λοιπόν, θά κοι-τούσε πολύ λίγο ακόμα. 'Ο 'Ολι-βιέ κι' ή Λουκιανή άρχισαν να μιλούν απαντά στη γλυκειά θαλ-πωρή του ζακνύ. 'Ο 'Ολιβιέ μι-λούσε άμορφη. Είχε γυρίσει τόν κόσμο, όταν ήταν νέος κι' είχε κατακτήσει πολλές γυναίκες στα-σάβια του Παρισιού και του Λονδίνου με την ήρεση, μελωδική

φωνή του. Μιλούσε, λοιπόν, άρχά με γοητεία, κι' εκείνη τόν άκου-γε σαν μαγεμένη. 'Η φωτιά, τό-σο επιθυμητή, έόρμινε άπάνω τους μια κόκκινη άνταύγεια. Κι' ή 'Ο-λιβιέ της έλεγε πόσο ήταν ώμορ-φη ή φωτιά σ' ένα τζάκι στολι-σμένο με παλιές φαγιέντες. Και της ανέφερε μερικάς στίχους, τρυφερούς κι' άρμονικούς που έ-λεγαν, ότι τά κλαδιά των δέν-τρων, την ώρα που καίγονται ζα-ναδίνουν στους νέους τόν ήλιο των νεανικών τους χρόνων. 'Ε-πειτα, κυττάζοντας τις κόκκινες φλόγες, έπρόσθεσε:

— Άκούε, Λουκιανή, πώς τρι-ζουν σιγανά τά ξύλα της φωτιάς, βλέπεις αυτές τις φλόγες που αλ-λάζουν χρώματα, αυτούς τους κα-λπούς που σβύνουν σαν γαλανό ά-ναστεναγμό κι' αυτές τις σταγό-νες που λαμπυρίζουν στην άκρη

χέρι που κρεμόταν από τό χρυσό στήριγμα της πολυθρόνας. 'Ηταν τρυφερό, με μια έπιθεωρίδα σαν μετάξι. Και σιγά-σιγά, τό φως της ημερας ύποχωρούσε στη σκιά και τό τρυφερό γέρι της Λουκιαν-ής έδινε πίσω τά χάρη στο χέ-ρι του 'Ολιβιέ... 'Ο ήλιος έδωσε κι' εκείνος τόλμησε τότε ν' α-γ-γίξει τό δροσερό μπράτσο της φί-λης του.

Με τό λυκόφως τά δάχτυλα του 'Ολιβιέ άρχισαν να χαϊδεύουν τόν άπαλό ώμο της Λουκιανής, 'Ε-πειτα τους τούλιζε τό σκούζο και τό κεφάλι του ενός έγερει άπάνω στο κεφάλι του άλλου.

Κι' όπως μέσα στο σκοτάδι τή γαίλη της ώμορφης νέας δεν άπο-τραβήχτηκαν, όταν κατάλαβε ότι ζητούσαν να τά φιλήσουν τά δικά του.

Πριν όμως ένωθούν αυτό τά

κάθε ξόλο σαν μυστηριώδη δά-κρυα; 'Όλα αυτά μάς θυμίζουν τά παραμύθια χρόνια... Τά δέντρα που πεθαίνουν μας ξαναφέρνουν πίσω στα νεύρα μας. Έίνε σαν να γί-νεται με άλόκληρη ζωή... Τά κλαδιά που τρίζουν μάς θυμίζουν τά φυλάκια που δίνουν κάτω από τά πράσινα φυλλώματά τους. 'Η πολ-λόλογες φλόγες έίνε σαν τις φλόγες των παθών... Μου φαίνα-ται, ότι άκούω ακόμη τους γού-λους που τραγουδούσαν έδω κι' εκεί μέσα στους θάμνους, ένώ εί-δωστανόμνοι, άγκαλιασμένοι σφι-γτά από τό μέση, χανόντουσαν άρχά κάτω από τά σκισρά κλαδιά των δέντρων...

Τί παράξενη γοητεία που είχε ή φωνή του 'Ολιβιέ! 'Η Λουκιανή τόν άκουσε σαν σε θείο με τό άτίνα θαυμάσια από τη φω-τιά. Κι' εκείνος, καθώς τή μι-λούσε, άρχισε να της χαϊδεύει τό

χείλη που έτρεμν από τόν έρω-τα, ή Λουκιανή κι' ή 'Ολιβιέ άπο-τραβήχτηκαν ξαφνιασμένοι. Είχε άναψί άπότομα από πίσω τους τό ήλεκτρικό φως! Κάποιος, από τ' άλλο μέρος της πόρτας, είχε γυ-ρίσει τό διακόπτη. Κι' αυτό τό φως έλαμψε σαν άστραπή άνάμ-σα στα πρόσωπά τους...

— Άνάψα άρχά πετά!... έίπε ή Λουκιανή καθώς σκηνόντανε. Πρέπει να φύγω. Συγγωρόστε με!... Τά σέθη μου στον χ. 'Ολι-βιέ...

Τό άπότομο φως της είχε δεί-ξει τό πρόσωπο του 'Ολιβιέ, κι' έ-λες τις ρυτίδες του. 'Η ψυχή του είχε γαίη πετά με τό γοη-τεία της...

Κι' ή Λουκιανή έφυγε, θά ξα-ναυόταν άραγε ποτέ;

'Ο 'Ολιβιέ, όταν άπόμεινε μό-νος, άρχισε να γκρινιάζει θυμο-μένος.

— Μά ποιος άναψε τό φως; Ποιος; 'Η χαλιμαία;...

Πήγε στην κουζίνα για να δη-ποιός είχε τήν άναίδια να γυρί-ση τό διακόπτη. Μά δεν βρήκε κανένα. 'Ηταν πανηγύρι στο χω-ριό κι' οι ύπηρέτες του είχαν ζή-τησει την άδεια να πάνε λίγο να διασκεδάσουν. Τό θυμάται, πολύ καλά. Λοιπόν; Ποιος είχε άναψει τό φως; Δεν μπορούσε, βέβαια, να ήταν ή γυναίκα του. 'Εκείνη ένα χρόνο τώρα ήταν σχεδόν παράλω-τη... Πώς μπορούσε, λοιπόν, να κρατή ή από τό κρεβάτι της, να κρατή τή σκάλα, να κρατήσει πίσω από την πόρτα του σαλονιού και ν' άναψή τό φως από τή ζή-λεια της;

Κι' όμως, έρ' όσον δεν ήταν κανείς άλλος στο σπίτι...

'Ο 'Ολιβιέ, ταρραμένος, άνέδω-κε τή σκάλα και μπήκε στο δω-μάτιο της γυναίκας του. 'Ηταν κατασκότεινο. Από έναν άνεξή-γητο φόβο δεν τόλμησε να γυρίσει τό διακόπτη.

Έψαξε στο κρεβάτι. 'Ηταν άδειο. Τρέμοντας σύγκορμος, γύ-ρισε κι' έψαξε στον καναπέ. 'Ε-κει πέρα βρήκε τό σώμα της γυ-ναίκας του άναίσθητο, σωριασμέ-νο άνάμεσα στα μαξιλάρια. Μια στιγμή τά χέρια του άγγιξαν τό πρόσωπό της και τότε κατάλαβε ότι ήταν βρεγμένο από τά δά-κρυα!...

Έκεί, μέσα στο σκοτάδι, έκλι-νεν δυό μάτια, δυό μάτια ευαίσθη-τα και τά δάκρυα χύλικαν τ' αδύνατα μάγουλα και κατέδι-νυν ως τό ακραίο στόμα; δυό στωικά μάτια που είχαν άλλους δύο τό γλυκό φως του κόσμου...

'Ο 'Ολιβιέ, με μια βαθιά άνα-πνοή, στέναξε με πίκρα. Κι' άφού τό σκοτάδι άρνε τη φαντασία να άνασταίνει, έτι είχε πεθάνει; τά νεύρα, την ώμορφιά, τόν έρωτα, έδωσε στα γέλια της γυναίκας του τό φιλι που ήταν προσωριμέ-νο για τό δροσερό χείλη της Λου-κιανής.

Έπειτα κατέβηκε πάλι στο σαλόνι, άνοιξε τό παράθυρο του και κύτταξε τ' άστρα κι' ένα λυπημένο βλέμμα.

Και καθώς τά κύτταζε, συλλο-γίζονταν:

«Πόσο μακριά έίνε όλα τ' ά-στρα και πώς φαίνονται σαν να εί-ναι κυττάζουν με τό φωτεινό μά-τι τους; Άλήθεια, άφού ή μα-νητή, έκαστό, γίλια χρόνια, υπά-ρχουν άστρα που μάς βλέπουν άκό-μα νέους. Και θά ύπάρχει πάντα κάποιος φωτεινό σημείο στο σύμ-παν απ' όπου θά φαίνονται νέοι, άκόμα κι' ύστερ' από αιώνες μετά ν' άπελπίζομαστε;...»

Έκείνη τή στιγμή, ένα αυτο-κίνητο στάθηκε μπροστά στη βί-λ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΙΡΗ ΓΚΛΟΡΥ

('Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου René Study)

Χαμόγελο της Μάιρης Γκλόρυ.

Καθώς μάς είπε ή ίδια, πρωτο-εμφανίστηκε στον κινηματογράφο με τό όνομα Άρλεττα Τζέννι.

Άλλ' ούτε αυτό ήταν τό αληθινό της όνομα.

'Η θεατρική καλλιτέχνης γεννή-θηκε στο Μορτάν της Νορμανδίας, πριν από είκοσιπέντε χρόνια. Μολο-νόν από πολύ μικρούλα άγαπούσε τόν κινηματογράφο, ή Μάιρη έπε-δόθηκε στην άρχή στον χορό. 'Η-ταν μόλις έννέα χρόνων, όταν, χω-ρίς να έχει λάβει ακόμα κανένα μά-θημα χορού, χόρευε με μια αξιο-θαύμαστη ρυθμικότητα στους ήχους

αύτης μουσικής που θ' άκούγε.

— Θά γίνω χορεύτρια, έλεγε στους γονείς της ή μικρούλα Μάι-ρη. Θά διαδεχτώ μια μέρα την Άννα Παύλοβα, και την Λού Φού-λερ!...

Οι γονείς όμως της Μάιρης, ά-πλοι κι' αγαθοί άσσοι, δεν ήθελαν ούτε ν' άκούσουν τ' άνόητα, κατά-τη γνώμη τους, όνειρα της κόρης τους.

Κι' έτσι ή Μάιρη άναγκάστηκε ν' άπαρνηθή τόν χορό, και να σταφί άργότερα προς τόν κινημα-τογράφο.

'Η Μάιρη Γκλόρυ, έίνε ή ίδια ή ζωή, ή νεότης, ή λάμψη, τό τρελ-λό γέλιο, ό ρεμβασιός, τό αισθημα, ή κίνησις κι' ή έκφρασις.

Κ' εκτός αυτών έίνε πολύ έξυ-πνη, έχει χαρακτήρα δυνατό, και μεγάλο γούμο, και έτι πλέον, έίνε ώμορφη, έξαιρετικά ώμορφη.

Έίνε τέλος τόσο αισθηματική κι' ελαστική, όσο και εύθυμη.

— Έίστε μια από τις πιο εκλε-λα. 'Ηταν ή Λουκιανή. Είχε ξα-ναγυρίσει γιατί είχε ξεχάσει τήν τσάντα της άπάνω στην κονσόλα.

'Ο γυρισμός της μέσα στο έρημο και σιωπηλό σαλόνι του 'Ολιβιέ ήταν σαν ένα άπότομο φύσημα ά-νέμου. Θέλεγε κανείς ότι έφερε μαζί της όλα τ' άνοήτικα έρνευ κι' μάτα. 'Ετσι άξαφνα έρνευ κι' άνόη-ζονταν τά λουλούδια μέσα σ' ένα κήπο ναρκωμένο από τό χειμώνα.

Τά αλλιά της είχαν όλο τό φως του άνοήτικου ήλιου και τά μά-τια της έλαμπαν ζωηρά από τή χαρά και την τρέλλα των δεκαο-χτώ χρόνων...

'Ο 'Ολιβιέ πήρε την τσάντα της από την κονσόλα και της τήν έδωσε δίχως να κυττάξει τήν εκ-θαμβωτική ώμορφή της.

Για τά μάτια των άστρων ή Λουκιανή δεν είχε ακόμη γεν-νηθή!...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

πτες καλλιτέχνιδες του κινηματο-γράφου, λέμε στην Μάιρη Γκλόρυ.

Κι' εκείνη μάς άπαντά :

— Δεν ξέρω αν αυτό που λέτε έίνε έτσι. Μά δεν μου κάνουν με-γάλη εντύπωση ή έπιτυχίες μου στον κινηματογράφο. 'Η μάλλον, μπορώ να σας πω ότι τις περίμενα. Είμαι μοιρολάτρης, και πιστεύω στις μα-ντείες. 'Όταν ήμουν ακόμα μικρού-λα, και δεν σκεφτόμουνα καθόλου τόν κινηματογράφο, κάποια ταγγά-να κύτταζε τό χέρι μου και μου έίπε :

«— Βλέπω χορήματα, πολλά χοή-ματα όλόγυρά σου. Τά χοήματα αυ-τά θά τά κερδίσης με πολύ κόπο στις άρχες, άλλ' ύστερα θά γίνης ένδοξη και δεν θά κοιράσεσαι πολ-λύ. Πρωταπόστα θά πλουτίσης έργαζομένη με τά δέκα σου δάχτυ-λα, και ύστερα θά γίνης δούκισσα».

— Λοιπόν, έξακολούθησε ή Μάιρη Γκλόρυ, όλες ή προφητείες της ταγγάνας βγήκαν αληθινές. Στο πρώτο μου φίλι, έπαιξα τόν ρόλο μιας δακτυλογράφου.

— Άλλά δεν γίνετα ακόμα δού-κισσα...

— Πώς δεν έγινε; Ξερνάτε την μεγάλη μου έπιτυχία στο φίλι :

«Θά γίνης δούκισσα!»

— Και τί άλλο σας έίπε ή ταγγά-να;

— Μου έίπε ότι θά έχω έπιτυχι-ες σ' όλη μου τή ζωή...

Κι' έτσι ή Μάιρη Γκλόρυ, έχει έκφρασι πολύ γλυ-κειά, πολύ αισθηματική, αλλά και κάπως παιδική. Άλλ' ή Μάιρη εί-

έβανα να πιστεύω στο άστρο μου, και να είμαι αισιόδοξη για όλα.

— Και αν ή ταγγάνα σας έλεγε

τι αντίθετα :

— Τότε δεν θά περίμενα παρά μόνο άτυχίες, και δεν θά έπιτύχα-να σε τίποτε.

— 'Όποτε όφείλετε τις έπιτυχίες σας σε μια ταγγάνα :

— Δεν ξέρω κι' εγώ... Πάντως, έτι μου έίπε, πραγματοποιήθηκε.

— 'Η ταγγάνα σας προφήτευ-σε και τις έρωτικές σας έπιτυχίες; τολμούμε να ρωτήσουμε την ώραία βεντέττα.

Κι' εκείνη μάς άπαντά :

— Ναι!.. 'Ισως... Άλλ' αυτά έίνε έντελώς άτομικές μου ύποθέ-σεις.

'Η Μάιρη Γκλόρυ, δεν σινηθί-ζει, όπως πολλές από τας συνα-δελφές της, να μιλή σε δημοσι-ογράφους για τους έρωτάς της.

Κι' έτσι δεν επιμένουμε περισσότε-ρο στην έρώτησή μας. Πάντως, έίνε γνωστόν, ότι ή Μάιρη Γκλόρυ δεν χαίρει εύκολα την καρδιά

με μεγάλη έπιτυχία στο φίλι :

«'Η δακτυλογράφος, 'Τό χοή-μας, 'Τό παιδί του έρωτος», «Οί δυό κόσμοι», «'Η έρωτική περιπέ-τεια», «Θά γίνης δούκισσα», και «Καρολίαννος».

— Τόν θρίαμβο που σημείωσε στο φίλι : «Θά γίνης δούκισσα», δεν τόν είχα σε κανένα άλλο! μάς λέει ή ώραία καλλιτέχνης. 'Όμολο-γώ όμως ότι σε κανένα άλλο μου φίλι δεν έπαιξα με τόσο κέρη, ό-σο στον «Καρολίαννος». Είχα «παρτεναίος» μου σ' αυτό τό φίλι τόν Ραμύ, τόν διάσημο Γάλλο κομωδ. 'Ο Ραμύ μάλιστα κατά τό γούστο της ταινίας έκανε και μια γκάφα. 'Αντί σε κάποια σκηνή να ατίει νά φωνάξει : «Χαθήκα-με!» φώναξε : «Συθρήκαμε!»

Κι' έτσι άναγκαστήκαμε να ξα-ναγυρίσουμε αυτήν την σκηνή.

— Ποιό έίνε τό άσχημό σας σόφο, ρωτούμε την Γκλόρυ.

Λατομέη την θάλασσα, μάς άπαντάει. 'Όταν δεν εργάζομαι στον κινηματογράφο, ή άρσεί να ταξιδεύω με τό γούτο μου, τό ό-ποιο έμάθα να διεκδώνω έγω ή ί-δια!..

— Α, τί όμοια που έίνε ή θάλασσα και πώς έσκουράζονται τά μάτια, κυττάζοντας την γαλά-ζια της έκτασι!...

— Θά πείτε σε νέα έργα :

— 'Ω, βέβαια... Θά πείξω...

Έχω ακόμα τόσο ζωή μέσα μου, και θέλω να την εκδηλώσω με τό πείξω μου σε νέα κι' ενδιαφέ-ροντα έργα. Λατομέη τόν κινημα-τογράφο! Εύτυχος είμαι ακόμα πολύ νέα κι' έτσι έλπίζω να έχω ακόμα για πολύ καιρό έπιτυχίες στον κινηματογράφο. Γιατί, έξερ-τε, ό κινηματογράφος άπαιτεί πρώτα απ' όλα : νεότητα!...

Και ή Μάιρη, λέγοντας αυτά τά λόγια, χαμογέλασε θριαμβευτικά.

Χαμογέλασε έτσι, γιατί έίνε ά-κόμα τόσο νέα...

'Η χαριτωμένη βεντέττα του κινηματογράφου Μάιρη Γκλόρυ

ΣΤΟ Παρίσι, όπως άλλωστε και σ' όλες τις άλλες μεταπολεμικές της γής, υπάρχει μια κατηγορία ανθρώπων, εκτός νόμου, άκνηρων εκ φύσεως, άνικανων να αποσπασθούν σε μια σοβαρά εργασία, που απορρέει από τις εκμεταλλεύσεις, από άπιαστες και κλοπές. Οι τύποι αυτοί αποτελούν στους κόλπους της κοινωνίας μια ξεχωριστή φυλή, που έχει δικούς της νόμους, δικά της ήθη και έθιμα και—μή σάς φανή παράξενο αυτό— δικό της... κώδικα τιμής!

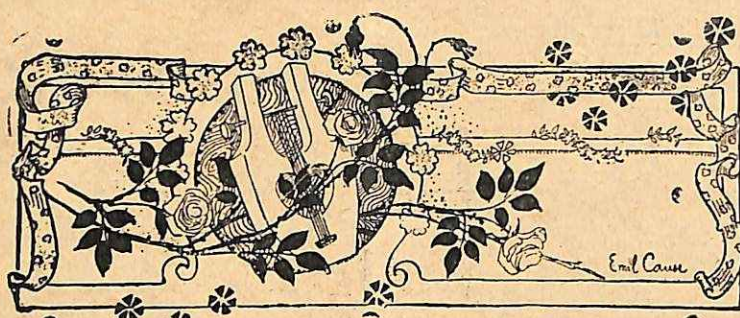
Λαθροπόροι ναρκωτικών, προαγωγοί, κλεπταποδοχοί, ληστές και απατεώνας, συγχάζοντες όλοι σε ώριμα κέντρα και σε ώριμους συνοικίες. Κατά προτίμησι, όμως, πηγαίνουν στη Μονμάρτη, ή όποια μπορεί να θεωρηθεί το βασιλείο τους. Και κεί, στις υπύρες και στα καφενεία στα οποία δεν τολμά κανένας φιλήσυγχος άνθρωπος να πατήσει το πόδι του, γίνονται συχνά δράματα άπρόσπτα και συνταρακτικά. Οι άνθρωποι αυτοί είναι έτοιμοι να τραβήξουν το πιστόλι τους ή το μαχαίρι τους για την πιο ασήμαντη άφορητή για άλλους φράγκα που ζήτησε να κατακρατήσει ένας άτυχε ή συντροφός πάνω στη διανομή των κερδών μιας «έπιγενησέως» ή για ένα διαφορούμενο βλέμμα μιας από τις θλιβερές γυναίκες που έχουν αναλάβει υπό την προστασία τους...

Τό δράμα που θα σάς άφηθήτω παρακάτω, γόνιμο σε περιπέτειες και κινήσεις, έγινε μεταξύ των κύκλων των έντιμων αυτόν υποκειμένων.

Τά μεσάνυχτα της 6 Σεπτεμβρίου 1920, ένας εκμεταλλευτής γυναικών, γνωστός στους «κόκκινους» με το παραστατικότατο παρατσούκλι «Ντεντέ» ή «Κουτσόμυτης» και γνωστότερος στην αστυνομία από τις δέκα περίπου καταδικές που είχε στις πλάτες του, κορβωνόταν και καμάρωνε μπρός στον πάγκο ενός μπάρ που έφερα τον άποροδόχο τίτλο... «Οικονομική»! Σφαγική, ένφ ή μουσική — μία μοναδική φασματική — έπαιζε ένα άπαυμο χορό και ένφ ή γυναικεία χόρευαν με τους φίλους των, ή πόρτα του κέντρου άνοιξε άπότομα και έβγαλε μέσα τρία άτομα.

Ο ένας από τους τρεις καινοεργημένους, πλησίασε τον Ντεντέ, τράβηξε από την τσέπη του ένα περιστρόφο και, χωρίς να θάλλη λέξη από το στόμα του, του φόρεσε μια σφαίρα στο κεφάλι και τον έβλαψε κάτω νεκρό. Έγερσε, ο τρεις άγνωστοι το έδαλιν στα πόδια που άκούει οι πελάται του μπάρ συνέλθουν από την κατάπληξη, στην οποία τους έφερε το γοργό αυτό δράμα.

Η άνταρσία συνάντησε πολλές δυσκολίες στο έργο της, προκειμένου να ανακαλύψει το δράστη του φόνου. Οι άπάληδες το θεωρούν ζήτημα τιμής να μην υποβληθούν ποτέ στην αστυνομία στην ένταλση των καθήκοντων της. Μά το κράτος έχει προνοήσει και πρόβλεψε να έχει στην κοινωνία των άπάληδων δικούς του ανθρώπους, που υποκρίνονται τους κακοποιούς ένφ στην πραγματικό-

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΠΑΧΗΣ

ΝΤΕΝΤΕΣ Ο ΚΟΥΤΣΟΜΥΤΗΣ

(Από τ' Απομνημονεύματα του Γάλλου αστυνομικού ΠΕΝΕ ΦΑΡΑΔΙΚ)

Τητα είχε όργανα της αστυνομίας. Από ένα, λοιπόν, τέτοιο «πληροφόροδοτη» ή άνταρσία έμαθε, ότι τον όνο τον διέπραξε κάποιος Ντουντούλ. Τά αίτια του έγκλήματος; Έκδικησι, πιθανότατα. Τό σπουδαιότερο όμως ήταν να συλληφθεί ο Ντουντούλ.

Θυμάμαι καλά, ότι κοπιάσαμε πολύ ως ότου τον άνακαλύψουμε. Η άλήθεια είναι ότι βρισκόμαστε στα ίχνη του, ότι έφαμε τα καταφύγια του, μά την τελευταία στιγμή γλιστρούσε μέσα από τα χέρια μας σαν ψάρι. Όταν πήγαμε στο σπίτι ή στο μπαρ, στο όποιο γνωρίζαμε θετικά ότι είχε περάσει τη νύχτα του ή καταζητούμενος, βρισκόμαστε μπρός

Ο ένας από τους νεοφερμένους πλησίασε τον Ντεντέ...

σ' ανθρώπους που μάς κύτταζαν με ύψος ήλθιο, κάνοντας πως δεν καταλάβαιναν τί τους λέγαμε... «Οι όλοι οι φίλοι που κ' οι γνωστοί του τον έβγαζαν και τον προστάτευαν να μην τον συλλάβουμε. Έξ άλλου και ο ίδιος ο Ντουντούλ, έλάμβανε έκτακτη προσωπική μέτρα. Τρεις φορές πυροβόλησε στο δρόμο έναντίον άντιπώντων διαδωτών, νομίζοντας πως ήταν αστυνομικοί που τον κυνηγούσαν.

Για να λάβετε μια ιδέα πόσο επικίνδυνος ήταν αυτός ο κακούργος, θά σας αναφέρω το έξης χαρακτηριστικό περιστατικό: Τό Φεβρουάριο του 1920, άρκετους δηλαδή μήνες πριν από το φόνου του Ντεντέ, ο Ντουντούλ είχε καταδικαστεί από το κοινωγυδικό του Σηκουάνα σε δεκαετή καταναγκαστικά έργα. Μόλις μετέφεραν τον κατάδικου στο καλλί του, στις φυλάκες της Μπι-

για να σκοτώσει ύστερ' από λίγο καιρό το Ντεντέ. Αυτός, λοιπόν, ήταν ο Ντουντούλ, που τον κυνηγούσαμε τόσο αστυνομικοί με άκούραστο πείσμα.

Τέλος, άφου είχαμε χίστε για κάμποσο καιρό τα ίχνη του Ντουντούλ, μάθαμε μία μέρα θετικά, ότι κρυβόταν σ' ένα υποπό κέντρο της Μονμάρτης. Και ένα βράδυ τον παραφύλαξα οι έπιθεωρητά Καρρέ, Φρολέ-Φιλί και γώ. Όταν τον είδαμε να βγαίνει έξω, τον παρακολουθήσαμε και, μόλις προχώρησε λίγο, του φωνάξαμε να σταματήσει.

Ο Ντουντούλ σταμάτησε πράγματι — μά για να βγάλει, με αστραπιαία ταχύτητα, ένα περιστρόφο από την τσέπη του και να πυροβολήσει κατά του Φρολέ-Φιλί. Μία σφαίρα βόηκε τον έπιθεωρητή στο άριστερο μάγουλο, κον-

τά στο μάτι. Έγερσε, ο κακούργος το έδαλε στα πόδια, καταδικασμένος από τον Καρρέ. Σε μία στιγμή ο Ντουντούλ ξαναστάθηκε και πυροβόλησε τον έπιθεωρητή, ο οποίος έπεσε άμέσως κάτω, σφαιριάζοντας από τους πόρους. Μία σφαίρα τον είχε βρή στον άσπράγαλο! Ο επικίνδυνος αυτός άπάλης έξφυγε και πάλι μέσα από τα χέρια μας!

Πέρασε από τότε άρκετός καιρός. Μία μέρα μάλα, ότι ο Ντουντούλ πήγαμε ταχτικά στο σπίτι ενός παλαιού φίλου και κλεπτοπόρου, στο Κρετέι. Κάνανε λεπτομερή έρευνα στο οίκημα αυτό, μά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Και ύστερα, χάσαμε γι' άρκετό πάλι καιρό τα ίχνη του κακούργου. Στο μεταξύ, διάφορες άλλες υποθέσεις μάς άπασχόλησαν, χωρίς όμως να ξεχάσουμε και τον Ντουντούλ. Είχαμε τη συνείδησι μας ήσυχη ότι κάναμε ότι μπορούσαμε για να τον πιάσουμε και να τον παραδώσουμε στα χέρια της δικαιοσύνης. Από δω και μπρός, ή σύλληψή του ήταν ζήτημα τύχης.

Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη μας, όταν πληροφορηθήκαμε από θετική πηγή, πως ο Ντουντούλ βρισκότανε στην Ίσπανία και, συγκεκριμένα, στη Βαρκελώνη. Ένας από τους άσους της Γενικής Ασφαλείας, ο Σεβέρ, έστάλη άμέσως στη Βαρκελώνη, συνοδευόμενος από ένα έπιθεωρητή. Οι Γάλλοι αστυνομικοί έφτασαν στη Βαρκελώνη στην περίοδο άκρίβος της πιο έντατης δράσεως των τρομοκρατών «πιστολέρος». Μία ζωστή συνδικαλιστική επαναστατική κίνηση, είχε ως άποτέλεσμα το όνο μερικών κεφαλαιοκρατών και καταστρατηχών. Τό Κράτος πρόέβη σε τριμερή αντίποινα. Κάθε φορά που βρισκότανε νεκρός κανένας άστος, οι «πιστολέρος», μία τρομερή όργη, χωρίς πρόγραμμα και όργανο, μά σεβαστή για τη δύναμη που διέθετε, έξεδιέχετο τό θάνατο του κεφαλαιοκράτου, σκοτώνοντας άρκετους παράγοντας του εργατικού επαναστατικού κινήματος της Βαρκελώνης. Και ή ιστορία αυτή συνεχίζονταν μήνες ολόκληρους. Στο τέλος, οι συνδικαλισται τα γρειάστηκαν και μετρίσαν κάπως την επαναστατική τους δράση. Πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι οι «πιστολέρος» αυτοί σκότωναν τους εργατικούς εκ του άσφαλούς, γιατί είχαν την έμφανη υποστήριξη του Κράτους!

Όταν, λοιπόν, οι Γάλλοι αστυνομικοί έφτασαν στη Βαρκελώνη, ή πόλη ήταν τρομοκρατημένη. Και αυτή άκρίβος ή άναστασία διευκόλυνε τα όργανα της τάξεως να συλλάβουν τον καταζητούμενο Ντουντούλ. Μόλις οι Ίσπανοί αστυνομικοί πληροφορήθηκαν ότι ήπληγε στη Βαρκελώνη ένας επικίνδυνος ξένος κακοποιός, φάνηκαν πρόθυμοι να βοηθήσουν τους Γάλλους συναδέλφους των στο έργο τους. Ήθελαν, βλέπετε, και οι ίδιοι να ξεκαθαρίσει ο τόπος, από κυρίως προκαλούσαν τις ταράχες.

Και ο Ντουντούλ συνέληφθη, άδός, ένα βράδυ, σ' ένα κέντρο, συγχάζοντα άποκλειστικά από Γάλλους. Άν βρισκότανε στη Παρίσι, στη Μονμάρτη, στα γνώρι-

ΟΤΑΝ πρό 400 και περισσότερων χρόνων, άνθούσε στην Ώβέρνη, την όμορφη αυτή επαρχία της Γαλλίας, ή πρωτόγονη σχεδόν άκμα βιομηχανία της χαρτοποιίας, οι χαρτοποιοί και κοντά σ' αυτούς όλοι οι κάτοικοι της Ώβέρνης, είχαν για προσταγή τους το «Κόκκινο Ζιζάνιο»...

Τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» ήταν ένας χαρτωμένος και άμυαλος διαβολικός, και σαν ζωτικό και κάτι σαν καλόψυχο στοιχείο, και έγχε ύψος μισού μέτρου στις συνθηματικές του εμφανίσεις. Παρουσιαζόταν δηλαδή συχνά στους χαρτοποιούς ή στους γωρικούς της Ώβέρνης, σαν ένα εύλητο και ροδοκόκκινο παιδάκι, με σφιχτά σαν μαγιό παντελόνι, με κόκκινη βελούδινη και με κόκκινο μακρύ σκουφάκι.

Στη μωτερή άκρη του σκούφου του κορεόταν ένα γυαλιστερό κουδούνάκι, τό όποιο κουδούνιζε πρόσφαρα κάθε φορά που χορηγούσε μπρος σε κανέναν έλθοντα θνητό, με κέφι κι' ευλογισία μικρού σβέλτου κατσιούκι!...

Έχει όμως επίσης τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» την ικανότητα να μεταμορφώνεται, άναλόγως των περιστάσεων και σε άλλα λογής-λογής ζώα: σε άρνάκι, σε δόδι, σε γέρο ή γορούλα κλπ. κλπ.

Έπειδή δέ τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» είναι κι' εξαιρετικά παιχνιδιάρικο, του άρέσει να σκαρώνει διάφορες έθιμους ή άλλόκοτες φάρσες — πάντα άκίνδυνες, όμως — στους άγαθούς κι' άπολίτους κατοίκους της γενεθλίου επαρχίας του, της Ώβέρνης δηλαδή.

Οι χαρτοποιοί κι' οι γωρικοί τό άγαπούν, και τό άγαπούν άκόμη, εξαιρετικά. Βλέπετε άσπρομάλληδες γέροντες και γωρές να πιστεύουν σοβαρώτατα στην ύπαρξή του, και να διηγούνται μάλιστα, με τό πιο αξιόπιστο ύφος, διάφορα ανέκδοτα και φάρσες, σχετικές με τό χαριτόβουτο αυτό διαβολάκι!...

Τόσο βαθειά είναι ριζωμένη ή πρόληψις αυτή, από γενιά σε γενιά, για την πραγματική ύπστασί του!...

Πρό χρόνων άρκετών, θέλοντας να μελετήσω με την ήσυχία μου για την άπόκτηση του πανεπιστημιακού διπλώματός μου, άποστράφηχκα στο ήσυχο πατρικό μου χέτημα, στο χωριό Βαύς της Ώβέρνης...

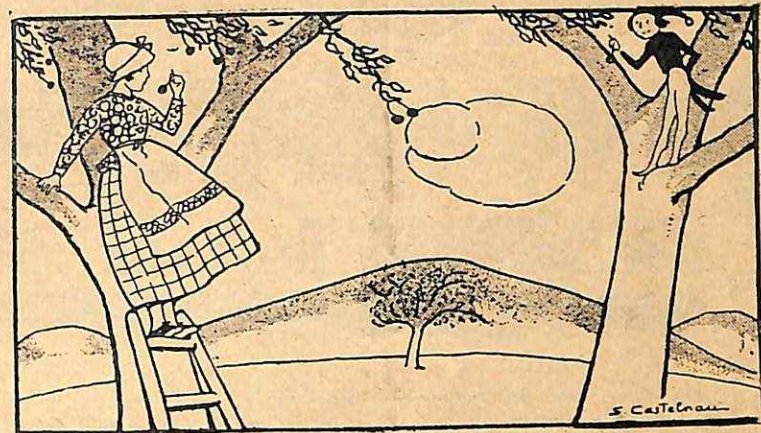
Μία βραδεία, εκεί που μιλούσα μά του κατατόπια, άσφαλώς δεν θά παραδινότανε τόσο εύκολα. Μά τό έζνο περιβάλλον του είχε παραλύνει τη δύναμη...

Όταν είδε μπροστά του τους Γάλλους αστυνομικούς — παληούς γνωμούς του... — χαμογέλασε μελαγχολικά, στήθηκε από τη θέσι του και άπλωσε τα χέρια του, για να του περάσουν τις χειροπέδες.

Τόση ύπαταγή από ένα θείο άνημερο σαν τον Ντουντούλ έφάνισσε τους Γάλλους. Και δεν τό άπέκρουσαν την κατάπληξή τους. Έπείκοντο, όμως, χαμογέλασε και πάλη να ξεκαθαρίσει ο τόπος, από κυρίως προκαλούσαν τις ταράχες.

—Την έρχόμενη φάρσα, που θά μέ... ξανααναλάβετε, θά τ' άκούμε καλύτερα!...

PENE ΦΑΡΑΔΙΚ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΜΙΔΕΣ

TOY CLAUDE DRAVAINE

ΤΟ «ΚΟΚΚΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ»,

(Περίεργοι θρύλοι της Ώβέρνης)

Με μία γορούλα θειά μου για φαντάσματα και για στοιχειωμένες βρύσες, κι' άκούγα τις γωρές ένδιαφέρον διηγήσεις της, τη ρώτησα ξαφνικά αν πιστεύει σοβαρά στην ύπαρξή του «Κόκκινου Ζιζανίου»...

Και να τί μου διηγήθηκε με πεποίθησι ή θειά μου! —Δεν ύπάρχει, γωιέ μου, έδώ στην περιφέρειά μας άνθρωπος, που να μην έχει και κάτι σχετικό με σου πη, γι' αυτό τό υπερπανάχι, τό «Κόκκινο Ζιζάνιο»... Ηολοί μάλιστα, όπως κι' ένφ, τό είδαμε με τα μάτια μας!...

Κι' ένφ την κυτούσα με δύσπιστο, ειρωνικό χαμόγελο, σταυροκοπήθηκε και μόυσε ζωγρά:

—Ναι, ναι, γωιέ μου... Έσείς οι σπουδασμένοι κοιτεύετε και τό Θεό ν' άρνθήτε... Όχι, μονάχα είδα με τα μάτια μου τό «Κόκκινο Ζιζάνιο», αλλά άκούω να δής και τί μου σκάρωσε...

«Ήμου άκόμα κοπελλίτσα δεκάξη χρόνων έπάνω-κάτω... Έπείκιν τη χρονιά, ή κερασία του κήπου μας λυγίζαν απ' τό βάρος των καρπερών κλαδιών τους, και καθώς έδωπα τα κεράσια κόκκινα...

«Ένα βραδάκι, σούρουπο κοντά, έστρεψα μία σκάλα κρυφά απ' τη μητέρα μου, κι' ανεβαίνοντας σε μία κερασία, άρχισα να τρώω, λαμπαγά, τα ζουμερά κεράσια...

«Έβλεπα, ένα κουδούνισμα στον άέρα, μ' έκανε να στρίψω τό κεφάλι... Άντίκρυσα τότε σκαρφαλωμένο στην πλαγινή κερασία τό «Κόκκινο Ζιζάνιο», να γέλαει καλόκαρδα, να χορηγεί σαν άκρίδα, και να με κοροϊδίζει κάνοντας κι' αυτό τις ίδιες κι' άπαράλλαχτες κινήσεις μ' έμένα!

«Δεν σβήθηκα καθόλου. Τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» ποτέ δεν έβλαψε κανένα, άν κι' έχει μεγάλη έξωτική δύναμη στο μιάς γωρικής λεπτό κορμάκι του... Γελούσα, γελούσα... Τούδεγνα ένα κεράσι μούδειγνε ένα κεράσι... Τάτρωγα

ένφ, τάτρωγα κι' αυτό... Και στα τελευταία, άφου κουδούνισε στον άέρα τό κουδούντο σκουφάκι του, άκούσα ένα «μπούμ!», είδα μία λάμψη πράσινη, και τάχιστα απ' τα μάτια μου άμέσως!...

«Άλλος πάλι γηραιός, χαρτωποιός, συνταξιοδότης τώρα του «Ταμείου Προνοίας των Χαρτοποιών της Ώβέρνης», μου διηγήθηκε —σοβαρά κι' αυτός ο άθεόφοβος! — ότι μία νύχτα άκούσε γέλια πρόσφαρα στο μύλο του ζυμώματος του ύγρου πολτού του χαρτιού.

Σηκώθηκε άμέσως να δη τί τρέχει, κι' αντίκρυσε μέσα στο ζυμωτήριο τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» να χορεύει και να τον κοροϊδίζει. Μις σκαρφαλωμένος γιατί του χέλασε τό μαχμορλήκι του ύπνου, άπλωσε τό χέρι του να τό πιάσει και να του δώσει δυο-τρεις στα πισινά.

«Έκείνος, όμως, ο μασκαράζικος, του έφουγε έπίδεξια κι' έτσι οι γκρινιάρες χαρτωποιός, αντί να πιάσει τό «Κόκκινο Ζιζάνιο», χούφτωσε τό τιμόνι του μαγνητικού μύλου, έβλησε να έπιπεί, μά ή βασκανία πού του έστειλε τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» — για να τον τιμωρήσει για την κακοροϊκία του — τον μούδιασε σε τόπο σημείο, ώστε άναγκάστηκε ίσαμε τό πρωί να κόβει βόλτες γύρω στον μαγνητόμυλο, έχοντας γουρτωμένο θηλά του τό καταραμένο εκείνο τιμόνι. Και μάνα ήταν λάλησε ο κόκκορας, τη χαρμυγή λούηκε ή βασκανία και λυγώθηκε ο χαρτωποιός!...

«Όποτε, καθώς βλέπουμε, σκαρώνει λογής-λογής φάρσες το «Κόκκινο Ζιζάνιο».

«Άλλο ένα χαρτωμένο άνέκδοτο του «Κόκκινου Ζιζανίου», είναι και τό έξης, τό όποιο μου διηγήθηκε ένας γεροντάκος σεβαστός και μολωμένος ο πάρεδρος, παρακαλώ! — τό γειτονικό χωριό Μαρσάκι...

Ποία λίγα χρόνια, έγα κάνει ένα βραδάκι περίπατο στο χωράφι του, για να δη πως πηγαιναν τα

σπαρτά. Και σαν άρχισε πεία να νυχτώνη, πήρε τό δρόμο ξανά για τό χωριό...

Μά πριν φτάσει άκόμη στα πρώτα σπίτια, αντίκρυσε ένα ολόλευκο παχουλό άρνάκι, να βόσκει άδέσποτο στη γλή. Μουρούσιες τότε με χαρά:

—Να κι' ένα κελεπούρι!... Ποιός τώχας άραγε και δεν νοιάζεται να τό γυρεύη;... Άς τό πάρω ένφ, κι' άν με δούν και τό ζητήσουν θά πάρω τη σχετική άμοιβή... Μά άν δεν με δούν, άκόμη καλύτερα... Τό κρατάω δικό μου!...

Μόλις έκανε αυτή την κατεργαρία σκέψι, σήκωσε σαν φτερό τό άκακο άρνάκι και τό φορτώθηκε στον ώμο του. Μά ένφ άρχισε να περπατά σέελα κι' άκούσασα στην άρχή, ένιωθε σιγά-σιγά τό άρνάκι να γίνεται και πιο βαρύτερο όσο πήγαινε, και να τον άναγκάζει να καυποποιή τη λαχνασμένης απ' τον κόπο...

Τότε κατέλαβε περί τίνος πρόκειται, και μισοδυσχερηνμένος —μισοθεωρώνς τό παράττης ήρεμα στη γλή, λέγοντάς του: «Άσι, στην εύχή, βρε σκανδαλιάρικο!... Κόνεψες να βαρύνεις σαν μουλάρι και να μου σπάσεις τη ραχοκοκαλιά!...

Και τό «Κόκκινο Ζιζάνιο» άφίροντας παρευθείς τη μορφή τού άρνιού και ξαναπαρόντας τη δική του, έμπηξε ένα τσαχπίνικο γέλιο κι' έπτε στον γωρικό:

«Όλο, λένε στο χωριό, μπάρε, πως γωστμεδέσαι τά ξένα πεπόνια, κ' ήθελα να σε δοκιμάσω... Έ, δεν λένε, λοιπόν, λόγιατα ή κακές γλώσσες!...

Και άνεμίζοντας τό κουδούντο σκουφάκι του έλυσε σαν κανόνος, χορηγώντας:

«Αυτά κι' άλλα παρόμοια άνεκδοτα διηγούνται στην Ώβέρνη, για τό ζωηρό και θεότρελλο «Κόκκινο Ζιζάνιο». Οι θρύλοι αυτοί, ωστόσο, άνήκουν σ' παραδόσεις των άρχαίων Κελτών, των παλαιών έτληδών και προϊστορικών κατοίκων της σημερινής Γαλλίας, αλλά ή Αρχαιολογία δεν άπόρριψε ακόμα να μάς φωτίσει πιστικά, για τό άπόκρυφο νόημα τους...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Άκου, γωιέ κι... Σου τό λέω για τελευταία φορά! Σου απαγορεύω να κυττάξεις κάθε γάϊδαρο που συναρπάει στο δρόμο. Έμμένα γιατί μ' έχεις δίπλα σου!...

Μεταξύ σφύζων.

—Είσαι ένας άντρας, που δεν άξίζεις μία πεντάρα!

—Και να σκεφθί κανείς ότι είσαι... τό έτερον ήμισυ μου!...

Μία κυρία σ' έναν άνυπαντρο κύριο:

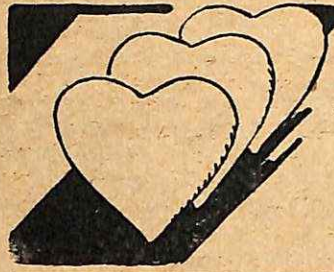
—Έάν παντρευτώ θά πάρω έναν έξυπνο άντρα.

—Κυρία μου, οι έξυπνοι άντρες δεν παντρεύονται ποτέ!...

Η κυρία στην υπηρέτριά της:

—Είμαι πολύ εύχαριστήμένη με σένα κι' άν έκακολούθησες έτσι, μπορείς... να πελάνης στα χέρια μου!...

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΦΙΛΤΡΑ

Μία περίεργη ανακάλυψις του Γερμανού δόκτορος Μάγκνους Χίρσφελντ. Ένας απόκρυφος Ινδικός κώδικας μαγείας. Τα επτά μαγικά φίλτρα για τους ερωτευμένους. Πώς μπορεί κανείς να κάνει ένα πρόσωπο να τον αγαπήσει. Τι «άστρα κι» ή μαγικές επιδράσεις τους. Πώς φτιάχνουν οι Ινδοί τα επτά ερωτικά φίλτρα, κτλ. κτλ.

Η μαγεία, όπως ξέρετε, ήταν άλλοτε η μόνη επιστήμη, η οποία μπορούσε να γιατρέψει όλους τους πόνους της καρδιάς. Ήταν η μοναδική παρηγοριά των ερωτευμένων. Μα μπροστά ακόμη και σήμερα όλοι οι χωρικοί της Ερμούλης και, γενικώς, όλοι οι άνθρωποι του λαού, δεν πιστεύουν στα μάγια και στα μυστηριώδη αποτελέσματά τους;

Μάγια και μαγικά φάρμακα υπάρχουν παντού. Κάθε λαός με τις παραδόσεις του και τα έθιμά του, έχει κι ένα ιδιαίτερο σύστημα μαγείας. Όλα όμως αυτά τα συστήματα προέρχονται από μία πηγή, η αρχή της οποίας χάνεται στα σκοτεινά βάθη των αιώνων. Όλα προέρχονται από τη μυστηριώδη και πανάρχαια μαγεία των Ινδιών.

Οι Ινδοί κώδικες της μαγείας είναι ένα παρόμοιο μνημείο από σκοτεινές προλήψεις, τρομακτικές δεισιδαιμονίες και κάθε είδους απόκρυφες ιεροτελεστίες, ή όποιες έχουν ως σκοπό να προκαλέσουν τα πιο εκπληκτικά θαύματα! Σ' αυτούς δε τους κώδικες το μέρος που είχε اهمیت ήταν ο σάκος, ο οποίος φέρει ένα φέρον για το οποίο το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

τάσι. Έπειτα, όταν περάσουν τα μεσάνυχτα, βάζετε τα λουλούδια μέσα στο ίδιο τάσι και φιλτράρετε το νερό. Μ' αυτό τον τρόπο έχετε ένα από τα πιο δραστήρια ερωτικά φίλτρα.

Παράσηψη. — Επίδραση της 'Αφροδίτης. Μαγικό χρώμα: Το γαλανό. Μαγικό μέταλλο: 'Ο χαλκός. Μαγικά λουλούδια: Τα μύρτα κι' ή βερβένα. Μα' τα τριαντάφυλλα θεωρείται ως ένα από τα λουλούδια της 'Αφροδίτης. Μαγικό άρωμα: Το βάλσαμο.

Μαζάτε ένα τριαντάφυλλο και κάνετε ένα κύκλο με τα πέταλά τους (σύμβολο της αιωνιότητας), πάνω σε μία χαλκήνη επιφάνεια. Έπειτα βάζετε στο κέντρο ένα κλαδί βερβένας. Τ' αφήνετε έτσι όλη τη νύχτα στη μαγική επίδραση του φωτός της 'Αφροδίτης κι' ύστερα τα βάζετε μέσα σ' ένα χαλκίνο δοχείο, την ώρα ακριβώς που αρχίζει ν' ανατέλλει ο ήλιος. Κατόν χύνετε το μαγικό φίλτρο μέσα σ' ένα μπουκάλι και δέστετε τριγύρω του μια γαλάζια κορδέλλα. Μερικές σταγόνες από αυτό το φίλτρο της 'Αφροδίτης είναι το καλύτερο φάρμακο για τους πόνους της καρδιάς.

Σάββατο. — Επίδραση του Κρόνου. Μαγικό χρώμα: Το μαύρο. Μαγικό μέταλλο: Το σίδηρο. Μαγικά λουλούδια: 'Ο πανσές και ή βολέττα. Μαγικό άρωμα: Το γαρύφαλλο.

Μαζεύετε τρεις πανσέδες και τους βάζετε μέσα σ' ένα σιδερένιο δοχείο, στολισμένο με μία γιγαντιαία από βολεττάς. Με το πρώτο κράξιμο του πετεινού, το βγάζετε από τη φωτιά και φιλτράρετε το νερό.

Λίγες σταγόνες απ' αυτό το φίλτρο του Κρόνου είναι αρκετές για να προκαλέσουν τον πιο φλογερό έρωτα.

Αυτά λοιπόν είναι τα επτά ερωτικά φίλτρα που περιέχει ο Ινδικός κώδικας, τον οποίο έφερε απ' την Ανατολή ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ.

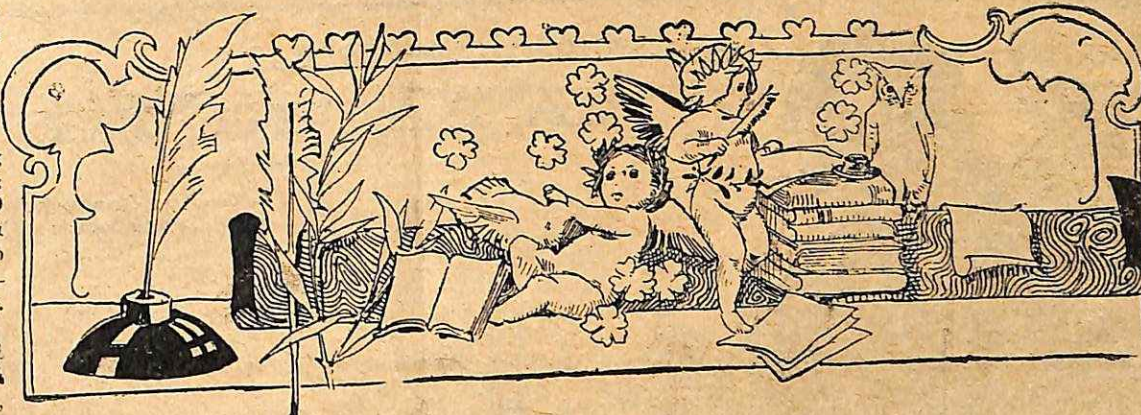
ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΣΥΡΙΑΝΟΙ ΘΥΓΛΟΙ

Οι κάτοικοι της Σύρας, έπαιζαν άλλοτε, ότι οι αρχαίοι Έλληνες, ταξιδεύοντας κάποτε στην Αθήνα, για να προσκυνήσουν το θεό 'Απόλλωνα, περιόυσαν πρώτα από τα νησιά τους για ν' έλυσαν το θεό 'Απόλλωνα σ' ένα λάβρο, ή όπως λέγεται ακόμα «Δήλη» και βρίσκεται πάνω απ' την 'Ερμούλη, πρὶς τὴν συνεικία των Βροντάων.

Οι Σύριοι επίσης, ήταν τόσο δυνατοί, ώστε όταν αγωνίζοντο σε στη διακρίβη, μετεχειρίζοντο ως διακούς δυο μεγάλους πέτρες, ή διακούς που βρισκόντουσαν παλάη εκκλησία του νησιού τους.

Έπαιζαν ακόμα οι Σύριοι, ότι οι αρχαίοι κάτοικοι του νησιού έφθαναν σε πολλούς γερασμένους, κι' ότι τους πολύ γερασμένους, που δεν μπορούσαν ν' εργαστούν, πεία, τους γκρέμιζαν από το όρος Γερουσί.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Τα άστεία και ή φάρσες του συνθέτου. Το πρώτο του μελόδραμα. Η δεξιομανία του. Πώς υπέγραφε τις επιστολές του. Το πρώτο του ερωτικό ραντεβού. Το κυνήγημα του διάκου με το σκουπέζυλο.

Ο διάσημος Ιταλός μουσουργός Ροσσίνι, ο συνθέτης του «Κοιφές της Σεβίλλης», και του «Γουλιέλμου Τέλλου», ήταν από τους ανδρώπους εκείνους που περνούν εύθιμα τη ζωή τους, που εινε διαρκώς ευδιάθετοι και γεμάτοι κέφι. Του Ροσσίνι το άρεσαν εξαιρετικά ή καλοφάγια, τα άστεία και ή φάρσες.

Ήταν ακόμα δεκαοχτώ χρονών όταν επαχθήκε στο θέατρο «Σαν Μοϊζέ» της Βενετίας, το πρώτο του μελόδραμα, «Η συναλλαγματική του Γάμου», ή όπως σημειώσε τότε «Θριαμβευτική επιτυχία, και για την οποία, σημειώτεον, ο Ροσσίνι, έπληξε απ' άπας το γλίσσορο πέραν των διακοσίων φράγκων!

Μολαταύτα ο Ροσσίνι έμεινε κατεχρησμένος και την επομένη της προίμιας του πρώτου αυτού έργου του, έστειλε ένα γράμμα στη μητέρα του για να της αναγγείλη την επιτυχία του. Στο γράμμα έγραψε την ακόλουθη διευθύνση: «Προς την κυρία Ροσσίνι, την μητέρα τού διαισθητικού μου εαυτού, εις Βολωνία!..»

Φαίνεται δε ότι την πρόκληση αυτή δεξιομανία την κληρονόμησε ο Ροσσίνι από τον πατέρα του, ο οποίος ήταν ένας άσμος κορνετίστας. Μολαταύτα συνήθισε να υπογράφεται ως εξής: «Γνωρίζετε Ροσσίνι, μέγας μουσικός, πατήρ της μοντέρνας ιταλικής μουσικής!»

Την άπαρχή του σταδίου του ως μουσικού την έκανε ο Ροσσίνι στο μουσικό θέατρο της κομποπόλεως Φάνο, όπου έπαιζε μπασαβιόλα. Τότε ακριβώς είχε και την πρώτη του ερωτική περιπέτεια. Ωραίος, κομψός και έξυπνος καθώς ήταν, έβλησε την συμπάθεια κάποιας νεανίσσας, καλής κοινωνικής τάξεως, ή οποία παρακολούθησε την παράστασι κάθε βράδυ καθισμένη σε διανεκρίμενη θέσι. 'Ο Ροσσίνι ήταν πολύ τοίμιμος στις γυναίκες και κατώρθεσε να προσγγίσι αμέσως την κορίτση και να την πείσει να του δώσει ένα ραντεβού μέσα στην εκκλησία «Παναγία ή Καυνογία», πίσω από το εξωκλήριον, όπου συναντηθήκανε εκεί, σιωπηλά, σαν να μην υπήρχαν άλλοι.

Στα 1817, όταν έγραψε την «Κόστα αλφάτσα», ήταν ερωτευμένος με

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

Εκείνος ή εκείνη τώρα που θέλει να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο, πρέπει πρώτα να εξετάσει ποιά ημέρα γεννήθηκε, το πρόσωπο για το οποίο το προσφέρει. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί έτσι θα αποφευχθεί να διαλέξει τα κατάλληλα «δράκονα», τα οποία μ' αυτόν γιαν να συμπληρώσει αυτές τις σπουδές του, μάς έφερε από τας 'Ινδίας ένα μικρό κώδικα ερωτικών φίλτρων, με τα οποία κάθε ερωτευμένος και κάθε ερωτευμένη μπορεί να προκαλέσει στην καρδιά του αγαπημένου προσώπου ένα φλογερό και παρόμοιο πάθος!.

Ο κώδικας αυτός της ερωτικής μαγείας αρχίζει με τον εξής πραγματικό πρόλογο:

Για σένα, δόξαριε ερωτευμένε, που ποιάς θέλεις να δεις, αγάπη, ή πολυαγαπημένη σου, για σένα, δύστυχη γυναίκα, που απελπίζεται από τις απιστίες εκείνου που είνε το φως και η χαρά της ζωής σου, για σένα που ορίζονται αυτά τα μαγικά φίλτρα, που θα γιατρέψουν τους πόνους σου και θα σε κάνουν να χαρείς τον πιο ευτυχισμένο και τον πιο πιστό έρωτα!

Πριν όμως περιγράψουμε τις μαγικές συνταγές του Ινδικού κώδικος, πρέπει ν' αναφέρουμε, όπως

μιας εξηγεί ο δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, ότι η επίδραση των άστρων παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην παρασκευή των ερωτικών φίλτρων. Με δυο λόγια, πρέπει να κάνουμε να συμπίπτει η άστρολογική επίδραση των «έλλειψων», τα οποία μεταχειριζόμαστε για ένα φίλτρο, με την άστρολογική επίδραση, η οποία διευθύνει την τύχη του προσώπου, για το οποίο προσφύεται το φίλτρο μας. Ας προσέξουμε λοιπόν πρώτα την επίδραση που εξασκούν τα διάφορα άστρα στις ημέρες της εβδομάδας. Η Κυριακή βρίσκεται υπό την επίδραση του 'Ηλίου. Η Δευτέρα, της Σελήνης, του 'Αρεως. Η Τετάρτη, του 'Ερμού. Η Πέμπτη, του Διός. Η Παρασκευή, της 'Αφροδίτης. Και η Σάββατο, του Κρόνου.

την πρωταγωνίστρια του δράσου, ή οποία όμως έδειχνε περισσότερη προτίμηση στο βαρύνον Γαλάλι. 'Ο Ροσσίνι εξέλεξε τον Γαλάλι και έπειθι ήξερε ότι ή φωνή του ήταν τέτοια που σε όρισιμένες νότες σονορίζε, όταν έγραψε το μέρος του βαρύνοντος έδωσε σκοπιές πολλές απ' τις νότες αυτές. Έτσι, ο διανοητής Γαλάλι όταν τραγουδούσε το μέρος του, έσημειωσε τρομακτική άποψια και άποδοκιμάστηκε παταγωδώς απ' το κοινό. 'Η άποψία του αυτή είχε ως αποτέλεσμα να τον εγκαταλείψει ή όρση πρωταγωνίστρια και να πέσει στην αγκαλιά του θριαμβεύσαντος διαβολο-Ροσσίνι!..

Ο Ροσσίνι δεν συμπάσσε καθόλου τις γυναίκες που συνέθεταν μουσική. Ένα βράδυ, σε μία έκκλητική συγκέντρωση στο Παρίσι, έγινε λόγος για κάποια μουσικοσυνθέτιδα, της οποίας ή συνθέσις είχαν σημειώσει εξαιρετική επιτυχία. Ρώτησαν τότε και τη γνώμη του Ροσσίνι για τη συνθέτιδα του αυτήν: — Πώς σας φαίνεται τα έργα της; του είπαν.

— Αγαπητοί μου, απάντησε ο μουσουργός, τα έργα των γυναικών εινε όπως και τα παιδιά τους. Κανείς δεν μπορεί να ξεχωρίσει τα πατάκια τους!..

Όταν έγινε διάσημος ο Ροσσίνι, πολλοί προέβγαλτο μουσικοί του ζητούσαν να του πιάσουν τα έργα τους, για να τους πει τη γνώμη του.

Κάποτε λοιπόν, του παρουσιάστηκε κι' ένας νέος και έπαιξε μία όπερα, στην οποία, της οποίας όμως, την οποία παρουσίασε μία μέρα στο σπίτι του κάποια φιλενάδα του, από το Μιλάνο. 'Ο Ροσσίνι την έπαιξε, αν θυμάται, στην όπερα του Ροσσίνι «Ιταλιάνοι στην Αλγερία». Όταν τελείωσε ο νέος, ο Ροσσίνι του είπε:

— Αγαπητοί μου, αυτή ή μουσική μου άρεσε πάρα πολύ.. τόσο πολύ, ώστε την έχω βάλει στην όπερά μου «Ιταλιάνοι στην Αλγερία»!

Σας δοκίμασε, απάντησε ο νέος, ότι ποτέ μου δεν την άκουσα αυτήν την όπερα.

— Το πιστεύω. Και συνεπώς θα έχουμε αντιγράψει και οι δυο τη μουσική από.. κάποιον τρίτο!..

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

ΤΑ ΣΑΝΔΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ-ΠΑΥΛΟΥ

Πολλά έθνη και πολλές προλήψεις οφείλονται στον τρόπο που ένενευσ, άλλοτε ή τυραννία των Ισπεταστών. Η παρακάτω ιστορία είναι ένα δείγμα αυτής της τρομοκρατίας, που βαστάει ακόμα στα ισπανικά χωριά.

Ένα καλοκαίρι μεσημέρι, ο ήλιος εφλόγιζε τους δρόμους του μικρού ισπανικού χωριού κ' η σκόνη έπύλωνε τους διαδρόμους. Ο Άντονιο, ο έμπορος κτηματίας εκουδενταίος με τη γυναίκα του την Άννα, και πότε-πότε έρχονταν από το παρόντο του σπιτιού τους περιέργως ματιές στο ολογισμένο δρόμο, όταν άκουγαν βήματα.

—Αδελφά, ο Άντονιο έφώναξε.

—Να ή Πάτερ Παύλος.

Ένα γάσο μαύρο έπέπεσε από το παρόντο. Η κουκούλα του καλόγερου ήταν τόσο κατασκευασμένη που το πρόσωπό του δέ φαινόταν καθόλου. Είχε κάτι το ζυγρό και το μυστηριώδες άπάνου του.

Ο μαύρος άνθρωπος, ο καπουτσίνος καλόγερος έσταμάτησε μπροστά στην πόρτα του Άντονιο. Έβγαλεν από τα πόδια του τα ζύλινα σανδάλια του, τάφησε μπροστά στην πόρτα και μπήκε μέσα στο ξένο σπίτι, σαν νοικοκύρης.

—Καλημέρα, Άντονιο! Καλημέρα και σύ, Άννα, τους είπε, ενώ κάτω από την κουκούλα του έδειχναν έρευνητικά βλέμματα γύρω-γύρω στο δωμάτιο.

—Τιμή και δόξα στο σεβάσμιο λειτουργό του Υψίστου Πάτερ Παύλο, απάντησαν μαζί άντρες και γυναίκα κλόνοντας μια βραδεία υπόκλιση.

Κατόπι, ο Άντονιο, μ' έναν το φλογερό, ήλιο του ντάλα-μεσημέριού εδγίχκεν από το σπίτι. Γωρίς να του πή τίποτε ο Πάτερ Παύλος.

Έτσι έγινε το έθνος σε μερικά ισπανικά χωριά. Μόλις ένας καπουτσίνος από σ' ένα σπίτι, κι' αφήσει τα σανδάλια του μπροστά στην πόρτα, ο νοικοκύρης φεύγει άμεσα με σεβασμό και άφινει το σπίτι στον καλόγερο.

Η Άννα, σά γυναίκα που ήταν, εφάνηκε πιο περίεργη από τον Άντονιο, κ' έμεινε να ιδεί τί επήγε να κάνει ο Πάτερ Παύλος στο σπίτι τους. Ο καπουτσίνος όμως με ταχερά φωνή που έδινε βαβεία από τη λαρυγγία της είψε, δίχως να στήριξη την κουκούλα από τα μάτια του.

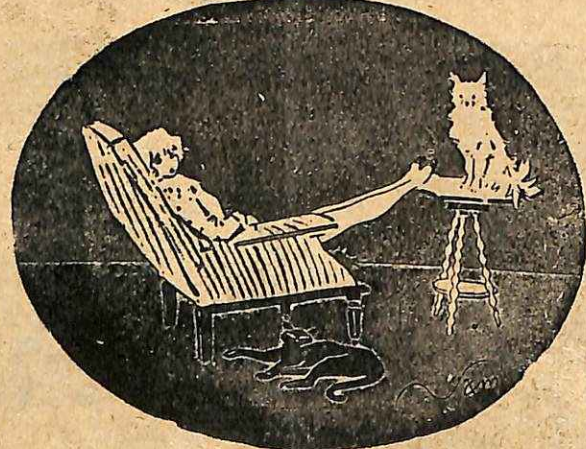
—Άννα, κόρη της Βίας, υπακούει περίεργη και άμυρτωλη, γιατί άμεις έδοι; Έβγα κ' έσύ έβγα από το σπίτι, γιατί βλέπω πως ο δαίμονας ζητάει να εγκατασταθή

στην κατοικία σας. Θέλω να έ-ξορκίσω το δαίμονα αυτόν, γιατί άλλως τη νύχτα που μάς έρχεται θα κλέψω φοβερό θόρυβο έδω μέσα κ' ίσως να είξη και το σπίτι από τα θεμέλια.

Η Άννα, μπρός σ' αυτή την τρομερή φοβέρα, έσκυψε το κεφάλι της κ' εδγίχκε κι' αυτή από το σπίτι.

—Άμα έμεινε μόνος ο καπουτσίνος, που δεν ήταν ο Πάτερ Παύλος, παρά κάποιος κλέφτης που ήξερε τις ισπανικές καλογερικές τελετές κ' εφόρεσε σκοπιμώς ράσο και κουκούλα, άρχισε να ψάχνει μέσα στο σπίτι γυρεύοντας, τι πολύτιμο υπήρχε για κλέψιμο. Βρήκε, ψάχνοντας, περισσότερα απ' όσα ελογάριαζε κ' έσκαφτόταν τώρα πως θα μπορούσε να τα κρύψει όλα κάτω από το ράσο του.

Σ' αυτό το μεταξύ ο Άντονιο κ' η γυναίκα του ή Άννα ψη-νόντουσαν έξω στον ήλιο. Ζητούσαν λίγη σκιά στον τοίχο του αντικρινού σπιτιού, μ' ο ήλιος ή-

παν στη μέση του ούρανού κ' η φλογερή άχτιδες του έπεφταν πάνω τους κατακόρυφες.

Έκείνη τη στιγμή έφτασαν, εκει ή αδερφή κι' ο γαμπρός του Άντονιο. Στην άρχή είδαν μόνο τα ζύλινα σανδάλια του μοναχού μπροστά στην πόρτα κ' έπαν με τρομάρα.

—Κύτταξε τα σανδάλια του καπουτσίνου μπροστά στην πόρτα του Άντονιο. Δεν πρέπει να μπορούμε γιατί θα μάς βόη κακό.

Ο Άντονιο κ' η Άννα τους εφώνωζαν και στάθηκαν τώρα κ' ή τέσσερες μέσα στον ήλιο, περιμένοντας να δουν τί θ' άφηνει. Έκείνη ακριβώς την ώρα φάνηκε ο πατέρας κ' ή μητέρα της Άννας. Είδαν κι' αυτοί τα σανδάλια του ψευτοκαπουτσίνου μπροστά στην πόρτα του Άντονιο κ' εφώνωζαν φοβισμένοι.

—Μή μπορούμε μέσα, γιατί θα μάς τιμωρήσει σκληρά ο Θεός.

Πατήσαν βιαστικά τους άλλους κ' οι έβγαν τους τώμα εβήγαντες στον ήλιο περιμένοντας.

Έβλεπαν φοβισμένα μεταξύ τους πως ο Πάτερ Παύλος πολύ άργούσε να έβρικήσει και να διώξει τα δαίμονα από το σπίτι. Η αδερφή

μάλιστα του Άντονιο εφέφρασε τη σκέψη πως όταν ένας καπουτσίνος είναι άναμάρτητος διώχνει εύκολότερα και γρηγορότερα τα δαίμονα από τα σπίτια.

—Ύψιστε Θεέ! Μη βλαστημάς! της είψε με θυμό ή Άννα. —Γιά τόν Θεό, αδερφή, θα προκαλέσεις την όργη τ' ουρανού πάνω στο σπίτι μου!... εφώναζε τρομαγμένος κι' ο Άντονιο.

Τή στιγμή εκείνη ή πόρτα του σπιτιού άνοιξε και παρουσιάστηκε ο καπουτσίνος. Η αδερφή του Άντονιο εκέρεσε θαρρόντας πως θα τις χτυπούσε ο κεραυνός για τη βλαστημία που είψε.

Κάτω από την κουκούλα του καπουτσίνου εδγίχκε τώρα μικά τραχιά και λαρυγγιώδη φωνή.

—Φευγάτε, άμυρτωλοι! Πόσες άμυρτωλές έχετε κομμωμένες και κοπιζώ τόσο να βγάλω από το σπίτι σας τα δαίμονα που θα σας εδασάνουν! Φευγάτε όλοι γρηγορά, μακρά. Όσο είστε κοντά, δεν φεύγει ο δαίμονας από το σπίτι.

λος, μ'ά τώρα θα πάψω να σκιά. Θ'ά σκοτώσω!

Ο άληθινός Πάτερ Παύλος τότε εφοβήθηκε. Έπεσε σ'α πόδια του ψευτοκαλόγερου και τόν παρακαλούσε:

—Μή με σκοτώσεις κ' εγώ θα μείνω έδω γονατιστός και θα εχώμα στο Θεό να πετύχει ή επίχειρσή σου.

—Κατεργάρι! του εφώνωζαν ο ψευτοκαλόγερος. Μόλις εγώ βγάλω από το σπίτι, θα τρέξεις να ειδιοποιήσεις τόν Άντονιο και τους δικούς του να με πιάσουν. Όχι! να μη μείνεις έδω, να φύγεις. Να πάς προς τ' άριστερά. Ο Άντονιο κ' οι δικοί του τράβηξαν προς τα δεξιά του δρόμου. Κύτταξε καλά, αν κάπως δεξιά, σου κόσω το λαρύγγι!

Ο Πάτερ Παύλος έφυγε. Μ'α πονηρότερος από τόν κλέφτη, φεύγοντας έπηρε από την πόρτα τα σανδάλια του ψευτοκαλόγερου. Σε κάποια στιγμή, ή αδερφή του Άντονιο έβγαλε τη μύτη της από τη γωνιά, κύτταξε κατά το σπίτι και είδε πως τα σανδάλια του καπουτσίνου δεν ήταν πιά μπροστά στην πόρτα. Τότε ο Άντονιο κ' οι δικοί του ετράβηξαν να νυρίσουν στο σπίτι.

—Ούτε καλόγερος πειά, ούτε δαίμονας! είπεν ή αδερφή του Άντονιο.

—Άσκησε τέλος θάχης, έσύ, βλάστημη! της απάντησαν οι άλλοι κι' ο άκτορας της έδωσαν ένα μπάτσο.

Μ'α μόλις έμπηκαν όλοι στο σπίτι, είδαν τόν ψευτοκαλόγερο φορτωμένο ένα μεγάλο υπόφο.

—Εδώ είσαι, Πάτερ Παύλο; τόν ερώτησαν. Πούναι τα σανδάλια σου;

—Μπροστά στην πόρτα.

—Όχι, όχι! δεν υπάρχουν πιά σανδάλια μπροστά στην πόρτα.

—Μπά! Θα τα πήρε ο δαίμονας φεύγοντας.

Μ'α μια που τα σανδάλια, το σύμβολο της καλογερίας της άγιότητας, δεν ήταν στην πόρτα, ο Άντονιο κ' οι δικοί του επήραν θάρος.

—Κι' αυτό πούχεις στον ώμο; είψε, Πάτερ Παύλο; τόν ερώτησαν.

—Έκείνος έκαμε ν' άγορίσφι. Μ'α ο Άντονιο ήταν γεροδύναμος. Έπηρε από τα χέρια του ψευτοκαλόγερου τόν μαχαίρι, τόν ξορξί χάρου και πατώντας πάνω στο στήθος του του είψε:

—Πάτερ Παύλο, ή όποιος διάβολος κι' αν είσαι, δεν σε προκατέβει πιά ο Θεός. Τ'α σανδάλια σου, ως εκ θαύματος, εξαφανίστηκαν μπροστά στην πόρτα. Σημεία πως στο κεφάλι σου έπεσε κατάρη.

Κ' έπειδή ο κλέφτης άντιστεκόταν, ο Άντονιο τούεφρε με τ'α χάρη του λαυλι και τόν έπνιξε!...

Ο άληθινός Πάτερ Παύλος, που έθελορεόυντας από μετάρη εγύρισε να ιδεί πως θα τελείωνε αυτή ή ιστορία, παρουσιάστηκε

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΝΑ'ΙΔΕΣ...

Πώς εγκαινιάστηκαν τα πρώτα θαλάσσια λουτρά. Η θεραπεία της... λυσσας και της τρέλλας. Το λυσσασμένο σκυλί του Έρριχου 4ου. Η ντροπή δυο κυριών της τιμής γιατί έκαναν μπάνιο! Τι γράφει ή κ. Σεβινιέ. Η εξέλιξη των θαλασσιών λουτρών.

του Παρισιού, και πού είχε τίτλο «Η Έρωτική Λύσσα ή ή Έρωτική Λύσσα», είναι σχετικά με την αντιλισσική θεραπεία στη θάλασσα. Το έργο διαδραματίζεται στη Ντιέπ. Κάποιο πρόσωπο του ήταν ένας Άγγλος γιατρός, ο Γκάμπανον, που θεωρείται ότι έθεσε τις λύσσες. Δηλαδή τη θεραπεία της λύσσας. Αυτά τα μάλιστα ότι ο βασιλεύς Έρριχος ο 9ος είχε ένα σκυλί που τ' άγαπούσε ιδιαίτερος, τόν Φασόρ. Κάποτε λοιπόν τόν σκύλο αυτό δαγκώθηκε από ένα άλλο λυσσασμένο σκυλί. Τότε ο Έρριχος τούεττει με συνοδεία στην παρλία πόλη Ντιέπ για να κάνει θαλάσσια λουτρά, υπό την επίβλεψη τού κ. Σαγκόν, τού διοικητού της πόλεως!.

Λίγα χρόνια αργότερα, ή περίφημη κυρία Σεβινιέ, έγραφε σ' ένα γράμμα της — της 13ης Μαρτίου τού 1673 — ότι τρεις κυρίες της τιμής της βασιλίσσης τού δαγκώθηκαν από λυσσασμένο σκυλί, είχαν φύγει την ίδια μέρα ήμερα για την Ντιέπ, για να βουτήξουν τρεις φορές στη θάλασσα!.

Με τα 15 μέρες ή κυρίες της τιμής ξαναγύρισαν στο Παρίσι λυγνά... ντροπασμένες για την περιπέτειά τους, και ή έβγαν όσο και πειραχτική μαρκήσια ντε Σεβινιέ, έγραφε την 1η Απριλίου, σχετικά με την μιά:

«Η κ. ντε Λοίντερ βούτηξε στη θάλασσα, κ' ή θάλασσα την είδε όλόγυμνη, πράγμα που την έκανε περιφάνη. Υπερήφανη ή θάλασσα και όχι την ώρα μας φίλη, γιατί αυτή άπεναντίας ήταν τρώμεγα ντροπασμένη για την περιπέτειά της».

Αλλες έποχές, άλλα ήθη!

Λίγο αργότερα ένα έργο που παίζότανε στην «Όπερα-Κομικ» έδειχνε τη στιγμή στην πόρτα.

—Να ή Πάτερ Παύλος, ο άληθινός Πάτερ Παύλος! εφώνωζαν όλοι.

Μ'α εκείνος είπεν αυστηρά: —Τί έκαμα; έδω; Σκοτώσατε έναν άνθρωπο; Ο δαίμονας απήκε μέσα σ' αυτό το σπίτι; Πρέπει να τόν έξορκίσω.

Και μήπως μέσα, αφήνοντας τα σανδάλια του μπροστά στην πόρτα, έπηρε από τα χέρια τού ψευτοκαλόγερου τόν μαχαίρι, τόν ξορξί χάρου και πατώντας πάνω στο στήθος του του είψε:

—Πάτερ Παύλο, ή όποιος διάβολος κι' αν είσαι, δεν σε προκατέβει πιά ο Θεός. Τ'α σανδάλια σου, ως εκ θαύματος, εξαφανίστηκαν μπροστά στην πόρτα. Σημεία πως στο κεφάλι σου έπεσε κατάρη.

Κ' έπειδή ο κλέφτης άντιστεκόταν, ο Άντονιο τούεφρε με τ'α χάρη του λαυλι και τόν έπνιξε!...

Ο άληθινός Πάτερ Παύλος, που έθελορεόυντας από μετάρη εγύρισε να ιδεί πως θα τελείωνε αυτή ή ιστορία, παρουσιάστηκε

του Παρισιού, και πού είχε τίτλο «Η Έρωτική Λύσσα ή ή Έρωτική Λύσσα», είναι σχετικά με την αντιλισσική θεραπεία στη θάλασσα. Το έργο διαδραματίζεται στη Ντιέπ. Κάποιο πρόσωπο του ήταν ένας Άγγλος γιατρός, ο Γκάμπανον, που θεωρείται ότι έθεσε τις λύσσες. Δηλαδή τη θεραπεία της λύσσας. Αυτά τα μάλιστα ότι ο βασιλεύς Έρριχος ο 9ος είχε ένα σκυλί που τ' άγαπούσε ιδιαίτερος, τόν Φασόρ. Κάποτε λοιπόν τόν σκύλο αυτό δαγκώθηκε από ένα άλλο λυσσασμένο σκυλί. Τότε ο Έρριχος τούεττει με συνοδεία στην παρλία πόλη Ντιέπ για να κάνει θαλάσσια λουτρά, υπό την επίβλεψη τού κ. Σαγκόν, τού διοικητού της πόλεως!.

Λίγα χρόνια αργότερα, ή περίφημη κυρία Σεβινιέ, έγραφε σ' ένα γράμμα της — της 13ης Μαρτίου τού 1673 — ότι τρεις κυρίες της τιμής της βασιλίσσης τού δαγκώθηκαν από λυσσασμένο σκυλί, είχαν φύγει την ίδια μέρα ήμερα για την Ντιέπ, για να βουτήξουν τρεις φορές στη θάλασσα!.

Με τα 15 μέρες ή κυρίες της τιμής ξαναγύρισαν στο Παρίσι λυγνά... ντροπασμένες για την περιπέτειά τους, και ή έβγαν όσο και πειραχτική μαρκήσια ντε Σεβινιέ, έγραφε την 1η Απριλίου, σχετικά με την μιά:

«Η κ. ντε Λοίντερ βούτηξε στη θάλασσα, κ' ή θάλασσα την είδε όλόγυμνη, πράγμα που την έκανε περιφάνη. Υπερήφανη ή θάλασσα και όχι την ώρα μας φίλη, γιατί αυτή άπεναντίας ήταν τρώμεγα ντροπασμένη για την περιπέτειά της».

Αλλες έποχές, άλλα ήθη!

Λίγο αργότερα ένα έργο που παίζότανε στην «Όπερα-Κομικ» έδειχνε τη στιγμή στην πόρτα.

της «Σεβίλλης» τού Ροσσίνι.

Ένα χρόνο πριν είχε κάνει την εμφάνισή του στη Ντιέπ και ο ένδοξος Σατοβριάνδος μαζί με τη φίλη του, την κ. Ρεκαμίε, και μετά τόν 1830 παραθέριζαν εκεί ταπεινά ο βασιλεύς Λουδοβίκος — Φίλιππος με τους αδελφούς του.

Τέλος, όταν τόν 1837 χρίστηκε τόν κτίριο τών θαλασσιών λουτρών που υπάρχει στη Ντιέπ ως σήμερα, ή λουτροπόλις μοντερονοποιήθηκε. Υστερα μάλιστα από την εφεύρεση τών σιδηροδρόμων, ιδρύθηκαν σ' όλη τις νοτιοδυτικές άκτες ένα πλήθος λουτροπόλεως, σ' όποιες συνέρεαν ένα σφοδραίο ενδιαφέρον, μεταξόν των δυνάμεων και πολλοί καλλιτέχναι και συγγραφείς.

Από ένα τιμολόγιο της εποχής εκείνης μαθαίνουμε πολύ περίεργες λεπτομέρειες. Η γυναίκες νοίκιαζαν μια μιλάνη ούμπα μπάνιο πρὸς 25 λεπτά και πρὸς 15 ένα παντελόνι. Όταν νοίκιαζαν παντελόνι και κορσάκι μαζί, πλήρωναν 30 λεπτά. Ένα παντελόνι άντρων νοίκιαζον πρὸς μια δεκάρα. Μετά τόν μπάνιο μπορούσαν να πη κανείς ένα «καλό ζουμό» πρὸς 25 λεπτά, ή ένα ποτήρι «παλιό κρασί» πρὸς 15 λεπτά. Τόν ζουμό πρὸς τόν πόδολοιτρο στοίχιζε 15 λεπτά. Ένα μάθημα κολυμβητικής 30 λεπτά. Μία σκηνή για ένα άτομο νοίκιαζον πρὸς 25 λεπτά και πρὸς 35 λεπτά για δύο άτομα.

Και σ'αυτά-όλα και νέες λουτροπόλεις ξεφύτρωναν σ' όλες τις Νοτιοδυτικές, τών Βρετανίας, και αργότερα της Μεσογείου. Παρ' όλη όμως την εξέλιξη, μια μεγάλη σημασιολογία εξακολούθησε να επικρατεί σ' όλες αυτές τις άκτες. Ε'α κοκκινίζαν ως τ' αυτιά ή γυναίκες και οι άντρες της εποχής εκείνης, αν έβλεπαν τ'α σημερινά μπανιμύες.

Ακόμα και κατά τόν 1895, σ' ένα μονόλογο που άπήγγελλε ο περιφημος ήθοποιος Κοκλέν ο νεότερος, έλεγε τα εξής:

«Ακούγοντας να μιλάει όλος ο κόσμος για τ'α θαλάσσια λουτρά, πήρα και γώ τόν τραγο, για να ιδώ τί πράγμα είναι... Έφτασα έτσι στην άμμοαυτή. Η ώρα ήταν τέσσερες τόν απόγευμα, ή ώρα τού μπάνιου δηλαδή. Σε όλη την άμμοαυτή, ύψοιχαν στήμένες μικρές καλδές που τίς λένε καμίνες. Κάθε τόσο από τίς καμίνες αυτές βγαίνουν γυναίκες ντυμένες με κοστούμια... Κάτι κοστούμια! Δε σ'α λέγω παρά μόνονα πιά... Ντροπή, ντροπή! Δε μπορεί να καταλάβω πως μια κυβέρνηση που σέβεται τόν έαυτό της εταρείται σ' τις γυναίκες να εμψυκώονται στο ύδατο με τέτοια κοστούμια!

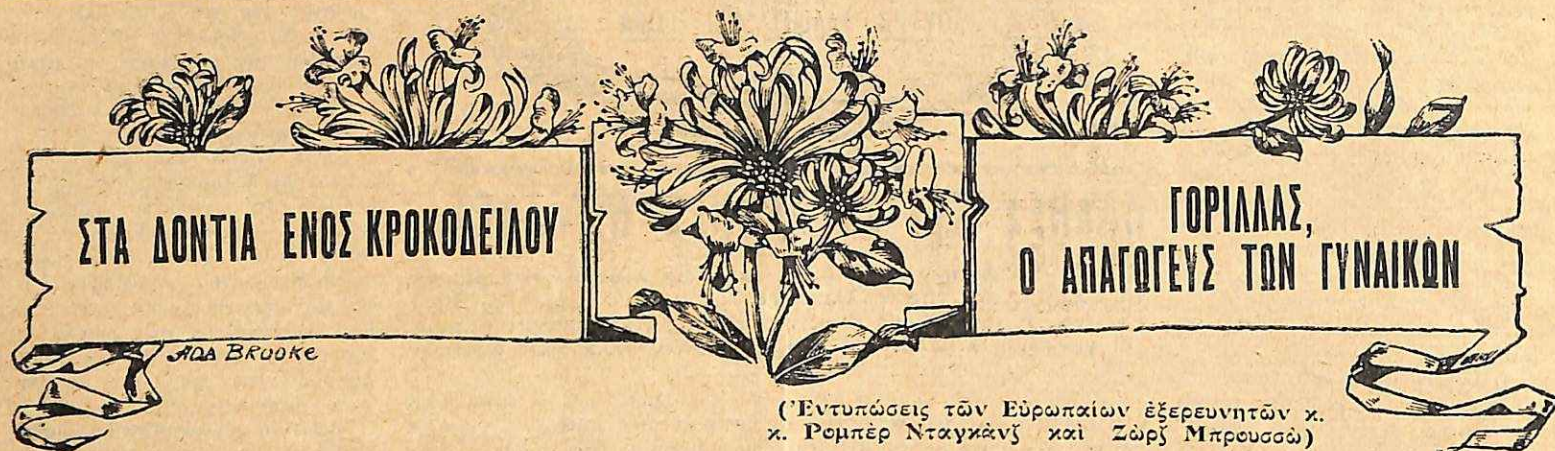
Εννοείται ότι ε'ροσέθεσε χαμογελώντας πονηρά ο Κοκλέν, έ'α βάρκα πολύ χωτισμένες τις γυναίκες και τ'α κοστούμια των θαλασσιών!.

Τί άλλως αν έβουσε ο Κοκλέν για τόν σημερινό κοστούμιο τού μπάνιου τών κυριών;

Απαραίτητον απόηχον διακάθε διεθνολόγηση, είναι τόν έργο τού γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, υπό τόν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τόν συγγραφέα ιδιαιτέρως είς τούς διαγνώστας μας.

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο μαύρος, παίρνοντας κι' αυτός την ανάσα του, έγυρσε προς τον κροκόδειλο κι' άρχισε να του λέει:

— Άκού να σου πω, κροκόδειλε. Άφησέ με κι' εγώ θα πάω να πάρω και θα σου φέρω μια από τις γυναίκες μου. Άν θέλεις, σου φέρνω δυό. Είναι παχύτερες από μένα κι' έχουν νοστιμότερο κρέας. Άφησέ με να πάω να σου τις φέρω...

Μά αντί γι' απάντησι, ο κροκόδειλος άρχισε πάλι να τραβάει το πόδι του μαύρου. Έκείνη τη στιγμή εφάνηκε η παρόγα που εχότανε. Οι κομπλάτες έλαμναν μ' όλη τους τη δύναμη. Ορβιός στην πλώση ο Σάμπα, κρατούσε τη βαρέα καραμπίνα του.

Ο κροκόδειλος, νοιώθοντας να περιτριγυρίζεται από έχθρους, χτυπούσε μανιασμένα με την ουρά του τα νερά. Τό σιμα που έτρεχαν από το πόδι του μαύρου, πέφτοντας στο στόμα του, του άνοιγε την όρεξι κι' άρχισε πάλι να τον τραβάει με λύσσα. Έξ' άλλου ο μαύρος έδραζε όλα τα δυνατά του να κρατηθεί γαντζωμένος από το δέντρο και τι ναζόταν, σαν να θέλει ν' αφήσει το πόδι του στο στόμα του κροκόδειλου, γλυτώνοντας, τουλάχιστον, το άλλο του σώμα και τη ζωή του.

Έξαφνα είδαμε τον Σάμπα να ρίχνεται από την παρόγα στο νερό και κρατώντας ψηλά, πάνω από το κεφάλι του, το δόλο του, να κολυμπάει προς την όχθη. Φοβηθήκαμε μήν τον άρπάξει κι' αυτόν κανένα άλλος κροκόδειλος, μ' τα κατάφερε να πασση από τα κλαριά ενός δέντρου, που ήταν λυγισμένο πάνω από το νερό. Έσκαρφάλωσε σ' ένα χοντρό κλαδί κι' από εκεί εσημάδεψε τον κροκόδειλο. Μαζύ με τον πυροβολισμό άκούστηκε και ή φωνή του Σάμπα:

— Δοξαρέ μου, τον πέτυχα!

Πράγματι, η σφαίρα του Σάμπα έπληγε τον κροκόδειλο στο μάτι, το μόνο τρωτό σημείο του σώματός του, και τον κεραινοβόλησε. Είδαμε το πελώριο κεφάλι του να βυθίζεται λίγο - λίγο στο νερό. Μά το πόδι του δύστυχου μαύρου ήταν σφιγμένο στις φοβερές σιαγόνες του κροκόδειλου. Είδαμε λοιπόν κι' εμάς να βυθίζουμε με χοντρά ξύλα τις σιαγόνες του κροκόδειλου και να βγάλουμε το πόδι του μαύρου. Ή πληγή του ήταν φοβερή. Τα δόντια του κροκόδειλου είχαν φτάσει ως το κόκαλο.

Ο γιατρός έπρεπε τότε το κομμάτι με τα εργαλεία του από την παρόγα, έβλινε κι' έδεσε πρόχειρα την πληγή. Εφτάσαμε κατόπιν ένα πρόχειρο φορείο κι' εστάσαμε τον μαύρο στο χωριό του, όπου τα παιδιά που είχαν μαζευτεί από τις

φωνές κοντά στο ποτάμι, είχαν πάει και είχαν ειδοποιήσει για 'τι συνέβη.

Οι κάτοικοι του χωριού βγήκαν όλοι σ'ε προϋπάντησι του πληγωμένου. Άνάμεσα στις γυναίκες διακρίναμε και δυό νέες, που αιορούσαν δυνατότερ' από τις άλλες. Καταλάβαμε πως ήταν ή δυό γυναίκες του μαύρου, που έλαιαν γι' το πάθιμά του, χωρίς να ξέρουν πως αυτός, λίγο προηγουμένως, τις έταζε του κροκόδειλου για να τον αφήσει.

Έπλησίασα τον γιατρό και τον ρώτησα:

— Θά χρειαστής, γιατρέ, να του κόψης το πόδι;

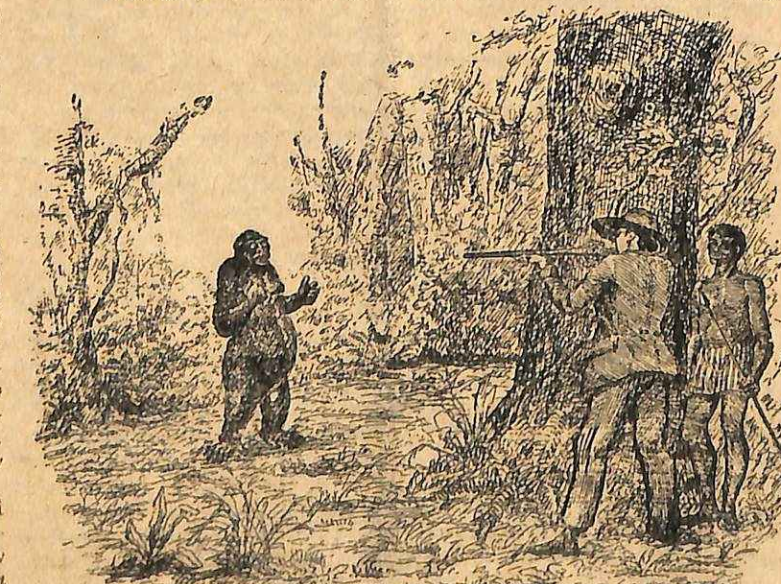
— Μπά, μη φοβάσαι. Δεν μπορείς να φανταστής τί ζωτικότητα που έχουν οι μαύροι. Δεν χρειάζεται να του κόψω το πόδι. Θά γίνει καλά και σ'ε λίγες εβδομάδες θα τον είδης να χοροπηδάει.

Πράγματι, ύστερ' από δυό μήνες, είδα πάλι το μαύρο μας. Δεν έκοιτούσαν καθόλου. Τον ρώτησα τότε:

— Δεν μου λές, αν ο κροκόδειλος σου άφινε το πόδι, όταν του έταζες τις δυό γυναίκες σου, θα κρατούσες την υπόσχεσί σου, θα του τις έπληγαινες;

— Εγέλασε, χωρίς να απαντήσει. Μά κατάλαβα πως θάρριχε ασφαλώς μ' έλαφρη καρδιά τις ταιά- πορες γυναίκες στον κροκόδειλο, για να σώσει το τομάρι του.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΑΓΚΑΝΖ

...Εστάθηκε καμιά εικοσαριά μέτρα μακριά μας και ούρλιαζοντας φοβερά, χτυπούσε με τα δυό του χέρια δυνατά το στήθος του, που άνηχούσε σαν τύμπανο.

ΓΟΡΙΛΛΑΣ Ο ΑΠΑΓΩΓΕΥΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Του Ζώρς Μπουσάω)

Έγυρξαμε από τη Μπρατζαβίλ, οι σύντροφοί μου κι' εγώ, από το δρόμο του Νιάντι, δια του σταθμού Λούντινα, και καθήσαμε ν' αναπαυτούμε από την κόπωση και τις στερήσεις της πορείας, στο σταθμό του Γκόττον, δίπλα στον ποταμό Κουίλλον της Δυτικής Άφρικής. Ο σταθμός αυτός ιδρύθηκε στα 1864, από τον ύπολογο Μανσόν, για ν' αποκοούση τις επιθέσεις μιας άγριας φυλής, που βοσκοειται πάνω σ' ένα βράχο ύψους έξι ηντα μέτρων και δεσπόζει του ποταμού. Λίγοι άνδρες αποφασισμένοι και όχηρωμένοι εκεί, κατόρθωσαν άλλοτε ν' αποκοούσουν άμέτρητες όρδες άγρίων και να σταματήσουν τη ναυσιπλοία του ποταμού. Δεξιά κι' αριστερά των όχθων του ποταμού Κουίλλον εκτείνονται τα μεγάλα δάση της Μαγιούμπας, με τα ψηλά, πυκνά και αιωνόβια δέντρα.

Γενματίσαμε στη βεράντα του σταθμού, όταν μας ειδοποίησαν πως κάποιος ιθαγενής, βοτηγμένος από λίσπη και τόν ιδρώτα, ζητούσε να μας ιδή. Τον ώδήγησαν άμέσως κοντά μας. Έτρεμεν από τη συγκίνησή του, αλλά τον καθιστούσαμε με φιλικά λόγια και του δώσαμε να πι. Έρούφηξε λαίμαργα το οινόπνευμα κι' όμα συνήλθε λίγο, μάζ ειπε τα εξής:

— Κάθομαι σ' ένα μικρό χωριό, κοντά στο δρόμο που πάει από το Τιάγκα Κοντέ στο Κιταμπά. Εργαζόμουν με την γυναίκα μου, την

Σούγκο, σ' ένα μέρος του δάσους, που ήθελα να το ξεχρασώσω και να το πωω περβόλι. Έκοβα, λοιπόν, τους θάμνους με το μαχαίρι μου, όταν ξαφνικά άκουσα πίσω μου τη Σούγκο να βγάξει μια τρομαγμένη φωνή. Έγύριξα και με τρόμο είδα έναν πελώριο γορίλλα, που είχε άρπάξει τη γυναίκα μου στα μαυλωμένα της πορείας, στο σταθμό του Γκόττον, δίπλα στον ποταμό Κουίλλον της Δυτικής Άφρικής. Ο σταθμός αυτός ιδρύθηκε στα 1864, από τον ύπολογο Μανσόν, για ν' αποκοούση τις επιθέσεις μιας άγριας φυλής, που βοσκοειται πάνω σ' ένα βράχο ύψους έξι ηντα μέτρων και δεσπόζει του ποταμού. Λίγοι άνδρες αποφασισμένοι και όχηρωμένοι εκεί, κατόρθωσαν άλλοτε ν' αποκοούσουν άμέτρητες όρδες άγρίων και να σταματήσουν τη ναυσιπλοία του ποταμού. Δεξιά κι' αριστερά των όχθων του ποταμού Κουίλλον εκτείνονται τα μεγάλα δάση της Μαγιούμπας, με τα ψηλά, πυκνά και αιωνόβια δέντρα.

Ο ιθαγενής μας έδειξε πραγματικά το στραμπούλιμένο χέρι του και το σπασμένο κεφάλι του, για να μας αποδείξει πως έλεγε την αλήθεια, κι' έμειμήθη την δυνατή κραυγή του γορίλλα, που την ξέραμε καλά, γιατί πολλές φορές την είχαμε άκούσει τη νύχτα νάχρηται από το δάσος, που γειτονεί με το σταθμό. Σ' αυτό το μέρος ύπνηχαν δέντρα με καρπούς, που άρσσαν όλυ στους γορίλλες και τους χιμπατζήδες κι' έκαναν τόσο θόρυβο, στις νυχτερινές συγκεντώσεις των, ώστε για να μπορούσαμε να κοιμηθούμε, αναγκαζόμαστε να ρίχνουμε μια - δυό τουφεκιές.

Ο ιθαγενής, που τον έλεγαν Πάκο, μας παρακάλεσε να τον ακολουθήσουμε, για να βρούμε τη γυναίκα του.

Έπειδή όμως διατάσαμε, έμειψε πολλήν ώρα με τον διερμηνέα μας, δείχνοντάς του τη γη. Του έλεγε πως θα μπορούσαμε να δούμε στην ύοη γη τα ίχνη των πατημάτων του τέρατος του δάσους. Τέλος έπείσθημεν και με καμιά δεκαριά άνδρες ώπλισμένους κι' εφωδιασμένους με τροφές, ακολουθήσαμε τον Πάκο.

Επί τρεις ήμερες, ακολουθοίμενοι και από τους συγχωριανούς του Πάκο, έρευνήσαμε όλη την έκταση της Μαγιούμπας, χωρίς να βρούμε εκείνο που ζητούσαμε.

Επεράσαμε το ποτάμι και σύμφωνα με τις υποδείξεις των ιθαγενών, εκκλιώσαμε ένα ήρπεδο, κοιμένο σαν με το μαχαίρι ανάμεσα στον ποταμό Κουίλλον και σ' έναν από τους παραποτάμιους του. Το παρθένο δάσος ήταν τόσο πυκνό, τα δέντρα και οι θάμνοι τόσο μπλεγμένοι, ώστε αναγκαζόμαστε ν' ανοίγουμε δρόμο με το τακούνια. Σ' αυτό το ήρπεδο έτάνω,

σαν σ'ε φρούριο, έξωσαν πολλές οι- γονέιες γορίλλων και χιμπατζήδων άρμονικότητα. Είχαν μάλιστα καταφέρει μεταξύ τους την ύπηρεσία. Οι γορίλλες, σαν πω μεγαλώσωμοι και δυνατότεροι, είχαν τον προορισμό να ύπερασπίζουν τους χιμπατζήδες, που ήνε πω μικροί (1.40 ύψος), αλλά έξυπνότεροι, από κάθε κίνδυνο.

Δεν είμαστε καλά ώπλισμένοι και είμαστε και λίγοι για να επι- χειρισούμε έργο εναντίον αυτής της πρωτογόνου άκροπόλεως. Σ' αυτή τη δασωμένη και τελείως έρημη περιοχή, στη δεξιά όχθη του Κουί- λλον, οι γίγαντες των δασών ήσαν απόλυτοι κύριοι. Τώρα πειά κατα- λάβαινα γιατί ή όρδες των, κατά τα νυχτερινά όργια τους, μερικές εποχές τού έτους, έκαναν τόσο θό- ρυβο, που άκούγονταν ως το σταθ- μό μας. Έξήγησα ενσυνείσει από το σταθμό και όλα ισχυρότερα, κι' έστρατολόγησα πολλούς ιθαγενείς, οι οποίοι όμως μ' έλες τις έτοιμα- σίες, δεν ήθελαν να μάζ ακολου- θήσουν στην επίθεσι. Μερικές ό- μως νταμπίτσες ονόνηεμα, που τους έμοίρασε, τους έπεισαν τέλος πάντων και τους έξηγειραν το ήρωικό τους μένος. Έμοιράσαμε κα- τόπιν τους άνδρες σ'ε δυό σώματα. Τό ένα με τον μαύρο λοχία του σταθμού έπλ κεφαλής, θα εκούλωνε το ήρπεδο από το μέρος του δά- σους, ώστε να κόψη την ύποχώρησι των παθήκων. Τό άλλο σώμα, διο- κομένο από μένα, θα έρευνόσε καλά το ήρπεδο, που είχε επι- φάνεια ενός περίτον τετραγωνικού χιλιομέτρου.

Ο ήλιος είχε ψηλώσει άρκετά στον οθρανό, θάταν 8 ή ώρα π.μ. και ή έσση είχαν άρχσει.

Με μεγάλες προφυ- λάξεις και σιωπηλό προ- χωρούσαμε εις άκροβο- λισμόν, δέκα μέτρα μα- κρινά ο ένας από τον άλλο. Δεν είχαμε προ- χωρήσει όμως καλά - καλά ούτε εκατό μέ- τρα, όταν άκούσαμε τον πύθιο που έφύλα- γε σκοπός στην κορυφή ενός δέντρου, να βγά- λει όξυτατες κραυγές κινδύνου. Είχα διατά- ξει τους άνδρες μου να μην πυροβολήσουν, αν δεν τους έδινα εγώ το παράγγελμα. Ξαφνι- ασμένοι στον ύπνο τους οι έχθροί μας, έξεδή- λωσαν τον τρόμο και την όργη τους με φο- βερές κραυγές, που με- τεδίδοντο από δέντρο σ'ε δέντρο κι' από κλα- ρι σ'ε κλαρί, σ' όλην την έκταση του δάσους. Ή φωνές, ή μάλλον ή καλύτερες των χιμπα- τζήδων, χτισμένες στα ψηλά δέντρα, άνάμεσα σ'ε χοντρούς κλάδους, ξεχώριζαν από τις κα- λύδες των γορίλλων, γιατί ήταν καλύτερα κα- μωμένες και σκεπασμέ- νες με φύλλα.

Από τις καλύτερες αυ- τές, σκεπασμένα κεφάλια, σαν ανθρώπων, μάζ έ- κάτταζαν παράξενα και σ'ε λίγο οι γορίλλες και οι χιμπατζήδες έφηναν, πηδώντας από κλαρί σ'ε κλαρί. Για να μάζ φο- βίσουν μάλιστα έβγα-

ζαν φοβερές κραυγές και ούρλια- σματα και μάζ πετούσαν ξερά κλα- διά, που έσπαζαν από τα δέντρα. Οι θηλικοί, άρπάζοντας τα μικρά τους στους μαλλιαρούς των ώμων, προχωρούσαν ως τις άκρες των κλά- δων, έταλαντεύονταν μερικές στιγ- μές και με τη φόρα που έπαιρναν έπηδούσαν μακριά σ' άλλο δέντρο.

Οι γορίλλες όμως, όμα επέρασαν ή πρώτη έντύπωσις του τρόμου, έ- γύρισαν κι' ερχόντανε κατεπάνω μας. Τα μάτια τους ήσαν άνοι- μένα. Προχωρούσαν άπειρηταί, δείχνοντας τα δόντια τους.

Ο ιθαγενής δεκαενός Ντιάλο, που βρισκόταν δίπλα μου, μου εί- πε:

— Άν θέλετε να πιάσετε κανένα μικρό, πρέπει να σκοτώσετε τη μά- να του.

Δεν θυμούμαι τί του απάντησα. Τό τουφεκίδι είχε κιάλα άρχσει. Οι γορίλλες απάντησαν με ούρλια- σματα λύσσης. Από πελώρια σώμα- τα, σπάζοντας τα κλαριά στην πτώ- σι τους, έπεσαν από την κορυφή έ- νος δέντρου κάτω νεκρά. Τότε όλο τον πύθιο των γορίλλων επεταίχε- νε τη φυγή του. Τρεις πελώριοι γο- ρίλλες όμως, εκ των οποίων ο ένας είχε μια πελώρια πληγή στο στή-θος, ώρμησαν κατεπάνω μας. Ο δεκαενός Ντιάλο, που προηγείτο, άδειασε το τουφέκι του εναντίον του πληγωμένου γορίλλα. Ο γίγας όμως πύθιος, μ' όλα τα τραύμα- τά του, ρίχτηκε μ' ένα πύθιο πά- νω στον Ντιάλο, του άρπαξε το τουφέκι και στηρίζοντάς το πάνω στο ματωμένο στήθος του, τόπισα- σε σαν ξερόκλαδο, με τα δυό του χέρια, κι' άμέσως έπεσε κάτω νε-

κός. Ο άλλος γορίλλας εστάθηκε καμιά εικοσαριά μέτρα μακριά μας και ούρλιαζοντας φοβερά, χτυ- πούσε με τα δυό του χέρια δυνα- τά το στήθος του, που άνηχούσε σαν τύμπανο. Έτσι κάνουν πάντα οι γορίλλες, θέλοντας να φοβίσουν τους έχθρους των. Μιά όμορνοντία όμως τον έσώωσε κι' αυτόν κάτω.

Ο τρίτος γορίλλας άρπαξε στα σιδερένια μπράτσα του κάποιον ι- θαγενή. Όλοι οι άλλοι ιθαγενείς και πολλοί στρατιώτες ρίχτηκαν τό- τε άπάνω του, κι' άλλοι τον πυρο- βολούσαν εξ έπαφής, άλλοι τον έ- τρυπούσαν με τις έφολόγγες των κι' άλλοι τον έτρυπούσαν στο κεφα- λι με τα κοντάκια των δέλων και των περιστροφών τους. Είδαμ κι' έπαθαν να αποσπάσουν από τα φο- βερά του μπράτσα τον δύστυχο ι- θαγενή. Άλλά και πληγωμένος ο γορίλλας, κατόρθωσε να τους φύ- γη κι' έδρασε να του ρίξουμε μία όμορνοντία για να πείσει κάτω. Έ- σκονε τότε σαν άνθρωπος και ά- ναγκαστήκαμε να τον αποτειλώ- σουμε με μία πιστολιά στον κρότα- φο, για να τεματίσουμε την επι- θανάτιο άγονία του. Είχαμεν όμως κι' έμεις άπολείας. Έναν ιθαγενή τον έπνιξεν ο γορίλλας, ένας άλλον του έσπασε τη σπονδυλική στήλη κι' ένας στρατιώτου τον εξάρθρω- σε και τα δυό χέρια.

Στό μεταξύ αυτό ο δεκαενός Ντιάλο, βάζοντας εις έργο την ι- δέα του, έσκότωσε μια χιμπατζίνα κι' έτσι έπιασε το μικρό της, το ό- ποιο μου έφερε θριαμβευτικά.

Έσυνεχίσαμε την πορεία μας προς τον ποταμό, έρευνώντας διαρκώς μέσα στο δάσος. Ο Πά-

κο εφάνταζε δυνατά τη γυναίκα του, που τον είχαν άρπάξει ο γο- ρίλλας:

— Σούγκο! Σούγκο! Μά καμιά απάντησι δεν του έ- δίδετο.

Έψάξαμε κατόπιν τις φωνές των χιμπατζήδων και των γορίλ- λων στις κορφές των δέντρων, αλ- λά πούθενά δεν εφίχαμε τα ίχνη της Σούγκο. Μερικοί πληγωμένοι πύθιοι, μη μπορώντας να φύγουν, ήσαν άνεβασμένοι στις ψηλότερες κορφές, κι' άλλοι κρυμμένοι μέσα στα πω πυκνά φυλλώματα. Ένας ύπεροχος χιμπατζής, τον όποιο θε- λήσαμε να πιάσουμε, εδάγκωσε πολλούς, άναποδογύρισεν έναν ιθα- γενή και μ' όλο το κνηνητό που του κάναμε, μάζ έξέφυγε, πηδών-τας από ένα γκρεμό ύψους παρα- πάνω από 20 μέτρων.

Έκόνευνε να βραδιάσει κι' έγι- ρίσαμε άπαρτικοί, χωρίς τη Σούγκο.

Μόλις όμως εφτάσαμε στο χω- ριό των ιθαγενών, έμειψαμε πως ή Σούγκο είχε επιστρέψει εκεί. Οι συγγενείς της μάλιστα την έφεραν έν θριάμβω και με άλλαλαγούς χαράς στον άντρα της, τον Πάκο. Ήταν μισοπεθαμένη από την κοί- ρασι και τον τρόμο. Άπαντούσε συγκεχυμένα και άσυνάρτητα στις έρωτήσεις μας. Τό μόνο που μπο- ρέσαμε να καταλάβουμε από όσα έλεγεν, ήταν ότι μόλις την άρπα- ξεν ο γορίλλας, έλιποθύνησε. Κι' όταν πειά συνήλθε, βρισκότανε μπρος σ'ε μια σπηλιά, πλάι σ' ένα ρυάκι. Άπλά της και σκεμμένος ά- πό πάνω της ο γορίλλας, την εκτί- ταζε. Ή Σούγκο άμέσως ένάντη- γε να φύγη, αλλά ο γορίλλας την

άρπαξε και την έ- κράτησε στη θέσι της. Δεν της έκα- με κανένα κακό, ά- πεναντίας, βλέ- ποντας τον τρόπο της, προσπαθού- σε να την καθυπο- χύσει, βάζοντας μπροστά της φρού- τα, ιδίως καρδιά καλά, από τα ό- ποια έτρωγε κι' έ- κείνος με μεγάλη λαίμαργία. Κατό- πιν, επί δύο όλό- κληρες ήμέρες, ο γορίλλας έτριγύρι- ζε μέσα στο δά- σος, έχοντας τη Σούγκο στην άγ- καλιά του, κρα- τώντας την σφι- χτά, να μην του φύγη, αλλά και προσέχοντας να μη την κάμη να πονέ- σι. Κάποτε όμως που άπόθεσε το φρούτο του κάτω, δίπλα στον ποταμό

κι' αυτός ανέθηκε σ' ένα δέντρο να κόψη καρδιά, ή Σούγκο τον εξέ- φυγε κι' έπεσε στο ποτάμι. Την ένω- νήσαμε κολυμπών-τας, αλλά όταν έ- φτασαν σ' ένα μέ- ρος που το ρεύμα του ποταμού ήταν δυνατό, στάθηκε, κι' έτσι ή Σούγκο έξέφυγε και γλύ- τωσε.

Χωρίς ν' αφήσει τη γυναίκα που κρατούσε με το άριστερό του χέρι, ο γορίλλας άρπαξε το δεξιό μου χέρι, που κρατούσα το μαχαίρι, και μου το στραμπούλιε !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΗ

Ο δεύτερος γάμος του μεγάλου μυθιστοριογράφου. Η αφεισώσις της νεκρής συζύγου του. Πώς πέρασαν το μήνα του μέλιτος. Ο Δοστογιέβσκι στη ρουλέττα. Συζυγικές σκηνές. Το πάθημα του νεαρού Καυκάσιου. Τα νύερα του συγγραφέως. Μια διάλεξις που παρ' όλignon να τελειώσει με σκηνή ηλιοτυπίας, κτλ. κτλ.

ΧΟΥΜΕ γράφει πολλά μέ- χει σήμερα για τα βάσανα, για την επιληψία, για την οικονομική ανέχεια, για την τραγωδία γενικά της ζωής του Ρώσου μυθιστοριογράφου. Φεοντόρ Μιχαήλοβιτς Δοστογιέβσκι, του «Εγκλήματος και της Τιμωρί- ας». Η ζωή του ανθρώπου μαρτύριο, ένας πραγματικός γολγοθάς. Και έφραξε να έζη κανείς τη ρομαλέα ψυχική δύναμη και τη ρομαλέα φιλοσοφική διάνοια του Δοστογιέβ- σκι για να μπορούσε ν' αντιδράσει σ' όλα τα χτυπήματα της μοίρας και να δημιουργήσει, μέσα σε σπα- σμικούς πόνους και αγωνίας, ένα τε- ράστιο έργο σαν το δικό του.

Στο άρθρο μας αυτό, θα σας φα- νεώσουμε μια άλλη, αγνοημένη, χή της ζωτικής, αλλοπαρόκλητης και αιώνιας ψυχής του Δοστο- γιέβσκι. Θα σας παρουσιάσουμε τον ανώτερο αυτόν τύπο σε μια ά- πό τις πεζότερες εκδηλώσεις του ανθρώπου. Θα σας εμψύχωσε το Δοστογιέβσκι ως ηλιότυπο σύζυγο.

Στα 1867, ο Δοστογιέβσκι — ή- λωας τότε 46 ετών, αρρωστος, χροσμένος ως το λαμό, παρκα- νος από τη ζωή, χήρος ήδη από μια γυναίκα που τον πότισε πολλά φα- ρμάκια, μισάνθρωπος, ένενυσμένος από τη λυσσαμένη έπαθει που του έκαναν οι κοντόφθοροι Ρώσοι κριτικοί, άρνούμενοι ν' αναγνωρί- σουν την αξία έργων που τα θα- μάζει σήμερα όλος ο κόσμος... — στα 1867, λοιπόν, ο Δοστογιέβσκι έ- ξανε τους γάμους του με την Άννα Γρηγοριέβνα Σνίτιν, μια νέα ήλωας 18 μονάχα ετών.

Η Άννα Γρηγοριέβνα ήταν στε- νογράφος και γνωρίστηκε με τον Δοστογιέβσκι όταν ο συγγραφέας την κάλεσε για να της ήταγορεύ- ση ένα του μυθιστόρημα, τον «Πά- ιτη», που βιαζόταν να τελειώσει. Σιγά-σιγά ανέπτυξη μεταξύ τους ένα τρυφερό ειδύλλιο, που κατέ- ληξε σε γάμο. Οι γονείς οστόσο και οι συγγενείς της Άννας Γρη- γοριέβνας έφεραν μεγάλη αντί- δραση στο σιγονέσιο αυτό. Προσ- πάθησαν να πείσουν την Άννα ότι θα έκανε τρέλλα παίρνοντας άντρα ένα γέρο, ένα άρρωστο, ένα γρι- νιάση και, προ παντός, έναν αν- θρωπο χροσμένο σ' όλο τον κόσμο. Μά η μεγαλόκαρδη εκείνη νέα, κα- ταλαβαίνοντας τι θησανούσε κα- λωσύνης έφραξε μέσα του ο Δοστο- γιέβσκι, δεν άκουσε τους γονείς της κι απέφασσε ν' άρσασθη από τον παρκαμένο συγγραφέα, να του χαρίση τη χαρά και τη στοργή που δεν είχε γνωρίσει ως τότε στη ζωή του.

Όποια άλλη γυναίκα στη θέση

της Άννας θα μετανοούσε πολύ γρήγορα για την απόφασή της.

Μια βδομάδα ύστερ' από τους γάμους, οι νεόπαντροι άναγκά- σθηκαν να κάνουν το μήνα του μέλιτος στο εξωτερικό, στη Γερ- μανία ιδίως. Και λέμε άναγκά- σθηκαν, γιατί αν έμεναν στη Μόσχα, ύπρχε κίνδυνος να συλλη- φθί ο Δοστογιέβσκι και να πάη στη φυλακή... για χρεή! Μα και στο εξωτερικό, δεν έζησαν ησυχία και ξέννοιαστοι. Ο Δοστογιέβσκι κατελήφθη ξαφνικά από το πάθος της χαρτοπαζίας. «Όσα χρήματα και αν είχε, τα έπαιξε — και τα έ- χανε, φυσικά! — στη ρουλέττα. Και όταν δεν είχε χρήματα, έβασε νέχτρο τα κοσμήματα και αυτά ά- κωμα τα φοιτάνια της γυναίκας του, για να πάρη λίγα μετρητά και να τα παζιέ στη ρουλέττα...

Φαντάζεστε τώρα τη θέση της Άννας Γρηγοριέβνας; Ώστόσο, η ήρωική αυτή γυναίκα άγαπούσε τον άντρα της. Και αντί να του παραπονιέται για την κατάσταση στην οποία την είχε φέρει, τον πα- ρηγορούσε άπεναντίας όπως απο-

φούσε κι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να μη τον δυσα- ρεστή!..

Ο Δοστογιέβσκι ήταν κατά βά-θος καλός άνθρωπος. Τα βάσανα όμως και η άναποδίες — και, προ παντός, η συχνές κρίσεις της επι- ληψίας του — τον έζαν κάμει δύσ- θιμο, εύρεθιστο, απόταμο... Και ξεσπούσε συνήθως εναντίον της γυναίκας του, της γυναίκας που τον λάντρει έπειδή την άνε- γνώριζε για εύρεγτριά του. Πά- σες φορές, σε πταγμές άτελεισις, δεν της έλε:

— Φεύγα! Τι ζητάς έσύ, μια δροσερή κοπέλλα, κοντά σ' ένα γέ- ρο άρρωστο, γρινιάση και άσι- νειδίτη σαν και μένα; Γιατί θυσί- ασες τη ζωή σου, παίρνοντας έμένα σύζυγο σου!..

Και όταν έδλεπε πως η Άννα Γρηγοριέβνα δεν θύωνε με τα πα- ρά του αυτά λόγια, έέφετε στα γόνατά της και της ζητούσε κλα- γοντας συνχώμη, για το κακό που της έκανε...

Έκτός όμως άπ' όλη αυτά, η Άννα ίπέφερε και από μια άλλη

τρέλλα του σιζύγου της: ο Δο- στογιέβσκι ήταν τρομερά ηλιότυ- πος. Φοδόνταε διαρκώς για τη νε- αρά και όμοια γυναίκα του. Και της δημιουργούσε συχνά σκηνές ηλιότητις, που προσέβαλαν την ή- λειροχή εκείνη γυναίκα και έκαναν και τον ίδιο να βασανίζεται χωρίς λόγο...

Κάποτε, η Άννα Γρηγοριέβνα, θέλοντας να βοηθήσει οικονομικά το σιζύγό της, απέφασσε να χρι- σιμοποιήση τις στενογραφικές γνώ- σεις της και να πάη στην Όδησο — να καστήση πρακτικά ενός συ- νεδρίου. Ο Δοστογιέβσκι έφραξε στην άρχή αντίρρησης, τέλος όμως έδωσε τη συγκατάθεσή του να λεί- ψη η γυναίκα του δύο-τρεις βδομά- δες από το σπίτι.

Την παραμονή της άναχωρήσεως της Άννας για την Όδησο, ο ά- δελφός του Δοστογιέβσκι έφερε στο σπίτι του συγγραφέως ένα νε- αρό Καυκάσιο, ο οποίος ήθελε από καιρό να γνωρίση το δημιουργό του «Εγκλήματος και της Τιμωρί- ας», που τον άγαπούσε περισσότερο άπ' όλους τους άλλους Ρώσους λογοτέχνες.

Έκείνο το βράδυ, όμως, ο Δο- στογιέβσκι δεν είχε κέφι. Έκανε του θαιμαστού του έποδοχί τόσο ψυχρή, ώστε ο νεαρός Καυκάσιος τ' έχασε κι έζατος μαζεμένος σε μια γωνία, εχόνοντας τρομαγμένα βλέμματα στο είδωλό του. Η Άν- να Γρηγοριέβνα κατάλαβε ότι έ- πρεπε να του δώση έθρος, να δι- ασκεδάση κάτως τον έπισκέπτη τους και να μη τον άφήση να φύγη με κακώς έντυπώσεις. Και, για ν' άνοιξη συνομιλία, του έλετε ότι έ- πρόκειτο να φύγη την επομένη για την Όδησο.

— Φεύγετε για την Όδησο!... φώναζε χαρούμενος ο νέος. Τι κα- λή σύμπτωση! Αύριο άκριβώς άνα- χωρώ κι εγώ γι' αυτή την πόλη... Θα έχω, λοιπόν, την τιμή και την ευχαρίστηση να σας συνοδεύσω. Και να έισθε βεβαία, άγαπητή μου κυρία... συνέχισε με μεγαλειότερο πάθος — ότι θα άκάνω ό,τι μου έ- νε δυνατό για να μη πλήξετε διό- λου στο ταξίδι σας... Θα σας πε- ρισοιθώ όσο το δυνατό περισσό- τερο, θα φροντίσω να μη σας λεί- ψη τίποτα, θά, θά, θά...

Και ο Καυκάσιος έξακολουθούσε την άπαρίθμηση των υπηρεσιών και των εκδουλεύσεων που θα προσέφε- ρε στην κυρία Δοστογιέβσκι. Νάμ- ξε πως μ' αυτή την προθυμία του θα εύχαριστούσε το σιζύγό της. Άν όμως δεν ήταν τόσο άπιστο- λημένος με την Άννα Γρηγοριέ- βνα και έρουχνε μια ματιά στο Δο- στογιέβσκι, θα έδλεπε πως ο με- γάλος συγγραφέας τον κίταζε βλοσυρός και άγριεμένος, με έφρος που δεν άφρανε καμιά άμφιβολία για τα ψυχικά συναισθήματα που δοκίμαζε... Μά ο Καυκάσιος, χωρίς να ύποπτεται τη θιέλλα, έξαλο- λουθούσε να λεί ένα σωρό φιλοφο-

Μια σπάνια φωτογραφία του Δοστογιέβσκι, τον καιρό που ήταν κατάδικος στη Σιβηρία

νήσεις στη γυναίκα του λατρευτού του μυθιστοριογράφου...

Φαντασθήτε τώρα την κατάλη- ξη του νέου και την ταραχή της Άννας όταν, σε μια στιγμή, είδαν τη Φεοντόρ Μιχαήλοβιτς να σηκό- νεται απότομα από την θέση του και να φεύγη από το σαλόνι, βρον- τώντας με δύναμη την πόρτα από πίσω του... Ο Καυκάσιος έμεινε έμβρόντητος, μη μπορώντας να έ- ξηγήση τη διαγωγή του συγγραφέ- ως. Μά η Άννα Γρηγοριέβνα, ή ό- ποια είχε διασθανθή τι συνέβαινε στην ψυχή του άντρός της, έτρεξε από πίσω του και τον πρόλασε στο δρόμο.

— Τι έπαθες, Φέντια; του φώνα- ξε. Πού πές;

— Άσ με! της άποκρίθηκε ο Δοστογιέβσκι, τρέμοντας από το θυμό του. Δεν θέλω να σε βλέπω στα μάτια μου! Όχι μόνο συμφο- νηρες μ' αυτόν τον παλιάνθρωπο να πάτε μαζί στην Όδησο — με την προφασί ότι θ' έργαστης ως στε- νογράφος — μά είχατε και την ά- ναίδια με τον δεχτής και στο σπί- τι σου, μπροστά στον άντρα σου... Πήγαινε, λοιπόν, με το φίλο σου! Γιατί τον άφρασε μόνο!... Πρόετι να τον άγαπάς, γιατί είστε και οι δύο νέοι... Τι με χρειάζεσαι έμένα, ένα γέρο, ένα άρρωστο, ένα γρινι- άση...

Και τα λοιπά, και τα λοιπά...

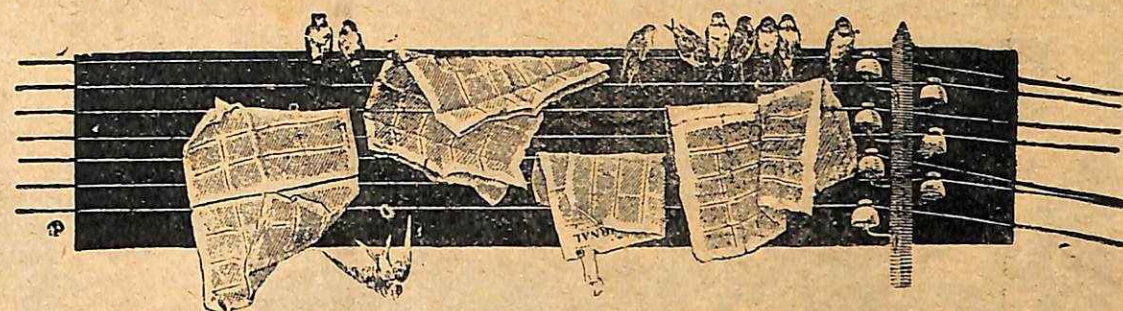
Η Άννα Γρηγοριέβνα είδε κι έ- παθε ως ότου να πείση τον έξαλλο σιζύγό της ότι άδικα την ύποπτεύ- θηκε, ότι αυτόν μονάχα άγαπούσε και ότι ο Καυκάσιος ήταν άθωος... Και για να τον πείση τελειωτικά ό- τι δεν είχε κακούς σκοπούς, μιτά- ωτε το ταξίδι της στην Όδησο...

Η σκηνή αυτή έμεινε γνωστή σε τρία μονάχα πρόσωπα. Μά ο Δοστο- γιέβσκι κινδύνευσε μ' άλλη φορά να γίνη περιγέλως σ' όλη τη ρωσ- σική κοινωνία με την άδικαιολόγητη ήλεια του.

Ένα βράδυ έκανε μια διάλεξι στην «Φιλολογική Λέσχη» της Πε- τρουπόλεως, με άκροατήριο όλους τους συγγραφείς, τους καλλιτέχνες και τους έπιστάμιονες της ρωσσικής προτεκτουσίας. Σε μια στιγμή, ένας από τους παρισταμένους σηκώθηκε από τη θέση του και βγήκε έξω. Σχεδόν ταυτοχρόνως, έκανε να βγή και η Άννα Γρηγοριέβνα, για να πάη λίγο άέρα έξω, έπειδή στην άθουσα έκανε άποπνικτική ζέση.

Ο Δοστογιέβσκι άντελήφθη τη γυ- ναίκα του έτοιμη να βγή έξω. Και φαντάστηκε ότι πήγαινε να συναν- τηθί με τον άλλο κύριο, ο οποίος θα ήταν άναμφιβόλως φίλος της... Σταμάτησε απότομα τη διάλεξη και φάνηκε έτοιμος να κατέβη από το βήμα, να πλησιάση τη γυναίκα του και να της κάνει σσηνή μπρος στο άκροατήριο.

Το ενόχημα ήταν που η Άννα Γρηγοριέβνα άντελήφθη την κίνηση του άντρός της, κατάλαβε την πα- ρεξήγησι και ξανακάθισε στη θέση της, για να μη δημιουργηθή σκάν- δαλο... Και ο Δοστογιέβσκι, άφου βεβαιώθη ότι η γυναίκα του δεν έ- πρόκειτο να πάη να συναντήση το... φίλο της, συνέχισε τη διάλεξή του, χωρίς να προσέξη κανείς από τους παρισταμένους το βουβή αυτό δρα- μα...

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι ποιηται και οι φιλόσοφοι ως σύζυγοι. Η δυστυχισμένη ζωή του Δάντη. Ένας γενναϊσώ- ρος μονάρχης. Πώς νίκησε έναν άλλο μονάρχη που ήθελε να τον ξεπεράση στη γενναϊσδωρία. Η φιλοπατρία ενός έξοριστου Ρωμαιο κτλ.

Παράδοξο είναι, μά την αλήθεια, ότι οι μεγάλοι άνδρες, ποιηται και φιλόσοφοι, σπανίως εύτυχούν στο συζυγικό τους βίο. Πολλά σχετικά παραδείγματα μπορεί κανείς να ά- ναφέρη από την ιστορία, άρχίζοντας πρώτα-πρώτα από το Σοφοκλή, του οποίου η καθημερινές σηνές με την περίφημη Ξανθήππη, τη σύζυγό του, είναι πασίγνωστες.

Μά κι' ο Δάντης δεν εύτύχησε δι- όλου ως σύζυγος. Ήταν τόσο δυσα- ρεστημένος από τη γυναίκα του, ώ- στε, όταν έξοριστηκε από την πα- τρίδα του, την άφρασε έκει κι' από τότε ούτε θέλησε να την ξανιάη ποτέ.

Ο Μίλτον παντρεύτηκε τρεις φο- ρές, μά και τις τρεις στάθηκε άτυ- χος στο γάμο του.

Ο Τορκουάτος Τάσος, ο Πετρού- χης, ο Αριόστος δεν έγνωρίσαν κι' αυτοί καμιά εύτυχία στη συζυγική ζωή τους.

Ελίσσης ο γάμος του Σούφτ, του Στέρν, του Κοιροσίλ, του Μπάφον, ύπρχε άτυχέστατος.

Ο Χέρουκ, ο Πόπ, ο Θόμσον, ο Πριόρ, ο Γκραβί, ο Γκόλντσμιθ, ο Κολλίν, κι' ένα πλήθος άρχων έλ- λων διασημών ποιητών και συγγρα- φέων της Άγγλιας δεν παντρεύτη- καν, γιατί δεν ένοιωσαν ποτέ την ανάγκη του γάμου.

Ο περφημος Μπέν Τζόνσον εί- χε σύζυγο, την οποία άγαπούσε περιπαθέστατα, αλλά γρήγορα την έχασε.

Όλα αυτά είναι ίσως άρχαία για να δικαιολογήσουν την αντίληψη ό- τι ο γάμος των μεγάλων ποιητών και συγγραφέων άποβάει κατ' α- νόνα δυστυχής.

Άλλά και οι φιλόσοφοι δεν είναι τυχεροί στο ζήτημα αυτό. Ο Βά- κον, ως σύζυγος, δεν έγνωρίσε καμ- μια χαρά και ο Λόκ, μιλώντας για τη σιμβία του, έκαρδίζεται με πολ- λή παρσία κι' έχει εσθαράτατους λόγους να έκαρδίζεται έτσι, καθώς λέει ο ίδιος.

Οι μεταφυσικοί φιλόσοφοι Χόμ- μπες, Μπένθου, Μπούτλερ πέρα- σαν μια συζυγική ζωή τόσο μονό- τονη κι' άνοστη, όσο κι' ο Σπινό- ζα κι' ο Κάντ.

Ο φιλόσοφος Χιούμ, έζησε ά- νιπαντρος, καθώς κι' οι μεγάλοι ιστορικοί Γκίμπσον και Μακώλαμ.

Ο Χάικερ του κάκου προσπα- θούσε σ' όλη του τη συζυγική ζωή να συμφιλιώθι με τη δύστροπη σιμβία του. Ο δε Μπαρόν, έξ αι- τίας του άτυχούς γάμου του, είχε

καταντήσει φοβερά μισογύνης.

Ο Χατέμ — Τας, ήγειών της Άραβίας, ήταν τόσο γνωστός για τη γενναϊσδωρία του, ώστε κι' οι πιο δυνατοί μονάρχες της Άνα- τολής ήλειαίν και φηνοούσαν τη φήμη του.

Μια μέρα ο Σουλτάνος της Λα- μακκού, θέλοντας να βεβαιώθι αν ήσαν αληθινά όσα έλεγαν για τη γενναϊσδωρία του Χατέμ — Τας, έστειλε σ' αυτόν έναν άξιωματικό του με πλούσια δώρα και την παρράκληση, να του κάνει μια εκ- δουλεύσει.

Είμαι πρόθυμος να γυρίσω ό- λήκληρη τη γή, προκειμένου να έ- ληψητέσω το μεγάλο Σουλτάνο της Λαμακκού, άπάντησε ο Χατέμ στον άπεσταλμένο άξιωματικό. Και

δεν θα μπορούσε να του κάνει πλουσιότερο δώρο, κι' έτσι θα έ- θεωρείτο αυτός στο έξης ο μεγα- λύτερος γενναϊσδωρος του κόσμου.

Λογάριαζε όμως χωρίς τον έ- νοδοχο. Γιατί, μολονότι ο Χατέμ δεν είχε μεγάλη περιουσία για να κάνει ένα δώρο άμνητόν άξιας, είχε όμως μεγάλη καρδιά και άφ- γενη ξενιτιά.

Γιατί άμέσως, μόλις είδε τις πλούσιες — να έπιστρέψουν φροσιμέ- νες — πλούτεια μεταξοτά δίεταξε τους άνθρώπους του να τις πά- ρουν όπως ήσαν και να πάνε να τις παραδώσουν στους φτωχούς ανθρώπους που τις είχαν πείν.

Έτσι ο Χατέμ άπόκρινε ο τελεί- ως καλής στον προτάκοντο αυ- τόν διαγοισμό γενναϊσδωρίας.

Όταν ο Σύλλας κατάλαβε την έξουσία στη Ρώμη, έξώρισε τον αντίπαλό του Ρουτίλιο έξω από τα σύνορα της πατρίδας του.

Την ημέρα που άφραγε ο έξο- ριστος, μαζεμέναν οι φίλοι του να τον άποχαιρετήσουν και να του εύχυνθον καλή έπάνοδο.

Μη λησάσαι, του έλετε ένας άπ' αυτούς θέλοντας να τον παρη- γορήση. Δεν θ' άόρηση να έκαρ- γη έπανάστασις και έμφύλιος πό- λεμος, ο οποίος θα έπανάφραση ό- λους τους έξοριστους.

Μη βλαστήμεις! του άπάντη- σε τότε ο Ρουτίλιος, θησιμένος. Προτιμώ να γελάση η πατρίς μου για την έξορία μου παρά να κλά- ψη για την έπάνοδό μου!

διάβολο να χτυπηθούμε; Σπάσω το κεφάλι μου να βρω τί είν' αυτό που μ'αυ υποχρεώνει! Και σεις;...

Ο Σέν-Μάρς κτύπησε στα μάτια τὸν ἀντίπαλό του καὶ εἶπε: — Ἰππότη, λυπάμαι ἀκόμα πὺς πολὺ, πὺς πρὸκειται νὰ χτυπηθούμε σήμερα, γιὰτι ἔχω καὶ κάποιον ραντεβὺ ἀπὸψε, πὺς θὰ τῷ χα καὺμὸ μεγάλο νὰ μὴν πῆγαι, ἂν τυχὸν καὶ πληγωνόμουν. Μὲ μιά λέξι, θὰ μὲ καταλάβετε, πρὸσθεσε, τονίζοντας τὶς λέξεις: ἔχω δώσει ραντεβὺ στὴ Μαριὸν Ντελόρμ...

Ο Σέν-Μάρς ἔλεγε ψέματα: ἤθελε μονάχα νὰ σπρώξῃ τὸν Καπεστάν, νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια, ν' ἀκούσῃ ἀπ' τὸ ἴδιον του τὸ στόμα, τὴν καταθλιπτικὴ ὁμολογία, πὺς ἀγαποῦσε κ' αὐτὸς τὴ Μαριὸν. Περιμένε, δηλαδή, νὰ δῇ τὸν Καπεστάν, νὰ τιναχτῇ ἀπ' τὴ θέσι τὸν δόλοκληρος. Ὁ Σέν-Μάρς, μὲ πολλὴν ἀταραξία καὶ ἡρεμία, ὁ ἱππότης ἀποκρίθηκε: — Μπα;! Μ' ἐκείνη τὴν ὥμορφη κοπέλλα, πὺς ἀπάντησα στὸ Λονδρινὸ;...

— Μ' αὐτὴ! εἶπε ὁ Σέν-Μάρς μὲ τόνο ἀπειλητικὸ.

— Ἀκούστε, ἀγαπητέ μου! ἔκαμε ὁ Καπεστάν. Ὑπάρχει κάποιος τρόπος ὅλα ἀμείψω νὰ διορθωθῶν - νὰ πάτε στὸ ραντεβὺ ἀπὸψε, κ' ἀναβάλλουμε γ' αὐτοῖς τὴ μοναχία...

— Πῶς! φώναξε ὁ Σέν-Μάρς, ὅλος χαρὰ, δὲν σὰς πειράζει, λοιπόν, τὸ ραντεβὺ μου μὲ τὴ Μαριὸν Ντελόρμ, οὔτε τὸ ὅτι κ' ἐκείνη μ' ἀγαπᾷ;...

— Ἐμένα; Καὶ τί μὲ νοιάζει, φίλε μου, ἐμένα; Ἐγὼ σὰς εὐχομαι μονάχα νὰ περάσετε καλὰ ἀπὸψε στὴν ἀγκαλιά τοῦ κοριτσιοῦ πὺς ἀγαπᾷτε...

Ο Σέν-Μάρς σηκώθηκε δόλοθος, ἔτρεξε στὸν Καπεστάν καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Ἀ, ἀγαπητέ μου φίλε! φώναξε. Τί βάρος βγάλατε ἀπ' τὴ συνείδησί μου! Τώρα εἰμαι ὁ πὺς εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ Παρισίου, τῆς Ναβάρρας, κ' ὅλης τῆς Γαλλίας! Φαντασιόητε, ὅτι πιστεύω... ἡ καλύτερα, μὴ φαντασιόητε τίποτε! Κάνετε μὲ ὅτι θέλετε, σὰς λέω, ἀπὸ δὴ καὶ πέρα: τὸ πονγγί μου, τὴν ἐλευροσί μου, ὅτι ἔχω καὶ δὲν ἔχω, τὰ χετέ, ὅλα, σὲ θὰ δαθεῖ σ'αυ...

— Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε! εἶπε, κατὰπληκτος, ὁ Καπεστάν. Τί κοῖμα, ὅμως! Κοντεύει τρεῖς ἡ ὥρα...

— Στὸ διάβολο ἡ μοναχία! φώναξε ὁ Σέν-Μάρς, μ' ἔσφι καὶ μὲ παραφορὰ, Λαντέρν! Λαντέρν! πρὸσθεσε, φωνάζοντας τὸν ὑπὸχρεωτὸν, ὁ ὁποῖος ἀμείψω πρὸσθε στὴν πόρτα. Τί κάθεται; Φέρε μ'αυ κρασί! Ἀπ' τὸ καλύτερο κρασί πὺς βρίσκεται. Φέρε μ'αυ κρασί τοῦ Σερῆς ἡ Κυπριώτικου! Δὲ βλέπετε πὺς ὁ κύριος ἱππότης, ὁ φίλος μου, διφράει καὶ πὺς θὰ μοναχισοῦμε συναγωνιζόμενοι πὺς θ' ἀδείσῃ πὺς πολλὰ μπουκάλια;...

— Ἀ, μαρκήσιε! εἶπε ὁ ἱππότης, ἀπὸ τὸν εἶπε τίμιος, αὐτὸς

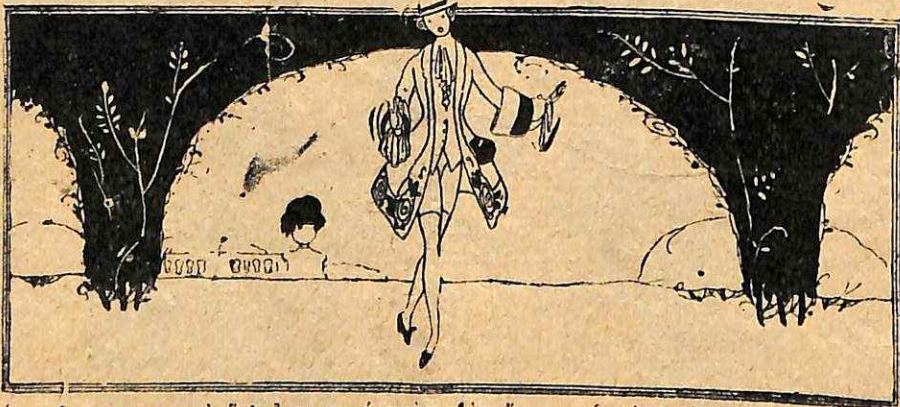
μοιάζει μ' ἐνέδρα! Μὲ παρασύρατε νὰ χτυπηθούμε μὲ κρασί! ἱσπανικά καὶ μὲ κρασί νησιωτικά, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἰμαι δυνατὸς παρὰ μόνον στὰ γαλλικά κρασιά!...

— Φέρε μ'αυ τότε γαλλικά κρασιά! Φέρε μ'αυ τοῦ Ἀνζὺ ἡ τοῦ Μπορντώ, τῆς Βουργουνδίας ἡ τῆς Καμπανίας! Φέρε μ'αυ ἐπαχύντικο κρασί ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γαλλίας! Θέλω νὰ φέρῃς ὅλη τὴ Γαλλία καὶ νὰ τὴ βάλῃς ὅλη, στὸ τραπέζι μου!...

Ο Λαντέρν, ἕνας φονακωμένος καὶ γεμάτος καμάρη ὑπερηφάνης, ἔφερε τότε ἕνα σωρὸ μπουκάλια, βοηθημένος ἀπ' τὸν Κογκολέν.

Οἱ δύο φίλοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν τὶς μπουκάλια. Ἐπειδὴ ὁ μὲς δὲν ὑπάρχει κέφι καὶ χαρὰ, ἔρωτας ἡ διψα πὺς νὰ μὴν ἔχῃ τέλος, ἔτσι κ' οἱ δύο ἀντίπαλοι ποῦνταν τώρα φίλοι, χωρίστηκαν κατὰ τὶς πέντε, δίνοντας ὅρκους φλογερὸς θερμῆς φιλίας καὶ τὴν ὑπόσχεσι νὰ συναντηθοῦν πάλι τὸ ταχύτερον...

Ο Καπεστάν, ἀκολουθούμενος ἕξ δῆματα πὺς πῶσ ἀπ' τὸν Κογκολέν, πὺς τοῦδειχε τὸ δρόμο, ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ντωφίν καὶ στὴ γωνιά τῆς προκυμαίας πὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ Κογκολέν, εἶ-

δε πραγματικά ἐν ἀρχοντικῷ, πὺς δὲ μορφοῦσε νὰ εἶν' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ πὺς ζητοῦσε. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πλοῦσιον ἀνάκτορον, εἶχε μὴν ὀψι φορεὰ πένθιμη. Τὰ κλεισμένα παραθυρόφυλλά του, οἱ ραγιαμένοι τοῖχοι του, ἡ διπλομανταλωμένη πόρτα του, πὺς τὸ ρόπτρο τῆς εἶχε τόσον καιρὸ νὰ χτυπηθῇ, ἡ βαθεῖα του σιωπῇ κ' ἡ ἐγκαταλειψι, τὸ ἀκατοίκητο τοῦ ἑσωτερικοῦ του, ὅλ' αὐτὰ, εἶναν στὸ μέγαρο ἐκεῖνο ἕνα ὕψος πένθιμο, βαρὺ, μυστηριώδες, πὺς καὶ τὸν ἱππότην νὰ ρυγίσῃ. Τὸν κάκον ἀνασκήκωσε τὸ ρόπτρο πὺς παρίστανε ἕνα λιοντάρι μὲ μὴ μικρὴ σημασία μὲ' στὸ στόμα, στὴν ὁποία ἦταν γραμμένο μὲ μισοσβησμένα γράμματα, τὸ ἐμβλημα: «Γοητεύω τὰ πάντα».

— Γοητεύω τὰ πάντα! μοναχούρισε ὁ Καπεστάν συλλαβίζοντας τὴν ἐτυμολογίαν. Τὸ περίφημο ἐμβλημα τῆς Μαρίας Τουσέ, τῆς ἐδνοουμένης τοῦ Καρόλου τοῦ Ἐννάτου, τῆς υἱετέρας τοῦ δονατὸς κ' Ἀγκουλέμ!...

Ο Καπεστάν ἐνοιωσε μὴ ἀρεστὴ ἀγωνία νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμὸ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως στὴ ζωὴ του, μὴ θλίβῃ ἑσπερῇ, μυστηριώδους, ἀπλώθηκε σὰν ἱππότης στὴν καρδιά του...

ἔρωσε, ξαφνικά, τὴν αἰσθησ. πὺς ἡ καρδιά του ἡ ὁποία ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή χτυποῦσε τόσο ξένονοισα κ' ἐλευθερὰ στὸ στήθος του, εἶχε καὶ κάποιους πόθους ἀνεκλήρωτους, κάποιες ἐπιθυμίες ἀκαθόριστες, πὺς ζητοῦσαν μὴν ἱκανοποιήσῃ; Γιὰτι μονάχα ἐκείνη τὴ στιγμή κατάλαβε τὴν τεράστια ἀπόστασι πὺς τὸν χώριζε ἀπ' τὴν ἐγγονὴν τοῦ Καρόλου τοῦ Ἐννάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας; Δὲς καὶ τὸ πνεῦμα του ἔγινε μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, διπλό. Εἶδε μὲ μὴς τὸν ἑαυτὸ του, σὰν νὰ κῦτταξ' ἕναν ἄλλον, ἕναν ἄγνωστο, πὺς, ξαφνικά, θ' ὀφθαλμοὶ στὰ μάτια του. Τὸν εἶδε τόσο τιποτένιο, τόσο ἄσημο, τόσο φτωχὸ καὶ ταπεινὸ, τόσο μονάχο κ' ἔρημο στὸν κόσμο, πὺς ἕνα γέλιο πικρὸ, σαρκαστικὸ, χαράχτηκε στὰ σφίγμένα, τὰ τρεμουλιαστὰ του χεῖλη. Κούνησε τὸ κεφάλι δυνατὰ, κ' ὄρεξε πάλι τὴν πορεία του πρὸς τὴν ὁδὸν Βωζιράρ.

Ο Καπεστάν κ' ὁ Κογκολέν ἔφτασαν στὸν «Ἐρρίκο τὸ Μεγάλο», ὁμοῖς νύχτωνε. Ο Κογκολέν ὠδήγησε τ' ἄλογα στὸ σταῦλο, τὰ περιποιήθηκε, τοὺς ἔδωσε νὰ φάιν καὶ νὰ πιῶν, πρᾶγμα πὺς τὸν ἀπασχόλησε μὴ ὥρα.

Τὴν ἔτρεξε, λοιπόν, ἔδω μέσα; Δέξτε! εἶπε ὁ Καπεστάν. Ἐδῶ μέσα... δηλαδή θέλω νὰ πῶ, μέσ' στὸ πονγγί σου... ὅτι μὲ ἐπιπρόσθεσε νὰ σ' ὀρεγῇ, ἀφέντη; Μήπως ἡ ἐννέα Μούσες ἦταν παντρεμένες; Ἡ Καλλιόπη, ἡ Εὐτέρπη, ἡ Κλειώ, ἡ Τερψιχόρη, εἶχαν ἄντρες;...

— Μπαρδὸ, Κογκολέν! Βλέπω ξέρετε τὰ ὄνματά τους... Ὅθ' αὐτὸ πῶ, ἀφέντη; Εἶχα δουλέψῃ σ' ἕνα γραμματεῖο, πρὶν νὰ πῶσ δουλειὰ στὸν ἀστρολόγο, κ' ἔπειτα στὸ φαρμακοποιό. Κ' ὁ δάσκαλος ἐκεῖνος, ἄμα ἔκανα καμμιὰ ζημιὰ, μὲ τιμωροῦσε μ' ἕνα δικό του τρώσι. Ἐπὶ, ἀφέντη, μὲ δάνειε νὰ ζυλιστῶ μανάχος μου. Ο φαρμακοποιὸς ποῦνε καθάρισε. Ο ἀστρολόγος κ' ἔβανε νηστεία. Ἐκεῖνος μ' ἔποχε ῥέωνε νὰ μαθαῖναι τὰ διάφορα μαθήματα, πὺς ἔκανε στοὺς μαθητὲς του. Κ' ἔτσι καὶ ἐμαθὰ κ' ἀπὸ μυθολογία, κ' ἀκόμα καὶ κάμποσα λατινικά. Ἀλλὰ σὲ ξαναρωτῶ, ἀφέντη: Ἡ Μούσες ἦταν ἡ δὲν ἦταν παντρεμένες;...

— Μὰ γιὰτι μὲ ρωτᾷτε αὐτὸ τὸ πρᾶμα;...

— Γιὰτι, ἔδω καὶ λίγην ὥρα, ἔταν ἐννέα «πιστόλες» στὸ πονγγί, καὶ συμμαρνήσαμε νὰ τοὺς ἐνάλουμε τὰ ὄνματα τῶν ἐννέα Μουσῶν. Τῶσα, βρεθῆκαμε δεκαπεννῆ! Νά, δὲς καὶ μοναχὸς σου! πρὸσθεσε ὁ Κογκολέν, βάζοντας τὸ πονγγί μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐβανα αἰσθερὰ τὶς ἐννη τὶς Μούσες καὶ δεξιὰ τὰ δέκα τοὺς παῖδιά...

— Ποὺ τὶς βρεθῆκε αὐτὲς τὶς δέκα «πιστόλες»; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Καπεστάν.

— Σὺν ὀρεκίζομαι, ἀφέντη... Ο Καπεστάν ἔτρεξε πρὸς τὸ μυστίγιο.

— Ἀλλε! μούγκρισε, ἂν ἔπρεσε σὲ καμμιὰ παῖδα κ' ἔκαγε καμμιὰ πρᾶστα, θὰ σὺ βρε-

γιο; Ἐκεῖ; Σ' ἐκεῖνο τὸ καρφί;...

— Τὸ βλέπω! εἶπε ὁ Κογκολέν ἀνατριχίζοντας. Αὐτὸ δείχνει πὺς κάποιος καθότανε στὴν κάμψη, πρὶν ἀπὸ μᾶς...

— Ναι, ἀλλὰ, καθὼς βλέπετε, τὸ λησμόνησε: Κ' αὐτὸ δείχνει πὺς ὑπάρχει Θεῖα Πρόνοια! Πᾶσε αὐτὸ τὸ μυστίγιο, Κογκολέν, καὶ δόσε τρεῖς γενναῖες καμτσικιὲς στὴ ράχη σου...

— Πῶς, ἀφέντη; Θέλεις νὰ χτυπηθῶ, λοιπόν, μοναχὸς μου; ἔκαμε ὁ Κογκολέν μὲ δάκρυ στὰ μάτια...

— Ἐβγαλ' ἕναν ἀναστεναγμὸ, πῆγ' ἐξορμήσε τὸ μυστίγιο καὶ τὸ κῦτταξε μὲ τέτοιο μορφαρμὸ ἀπελπισίας, ὥστε ὁ ἱππότης ἔσκαψε στὰ γέλια.

— Στάσου! τοῦ φώναξε. Σὲ συγχωρῶ, αὐτὴ τὴ φορὰ. Καὶ τώρα, ἐξουμπίσου!

— Ὁχι, ἀφέντη! φώναξε ὁ Κογκολέν. Πρὶν φύγῃ ὅμως πρέπει νὰ σοῦ πῶ, πὺς ἔδω μέσα συμβαίνουν κάποια πρᾶματα πάρα πολλὰ παράξενα...

— Τί τρέχει, λοιπόν, ἔδω μέσα; Δέξτε! εἶπε ὁ Καπεστάν.

— Ἐδῶ μέσα... δηλαδή θέλω νὰ πῶ, μέσ' στὸ πονγγί σου... ὅτι μὲ ἐπιπρόσθεσε νὰ σ' ὀρεγῇ, ἀφέντη; Μήπως ἡ ἐννέα Μούσες ἦταν παντρεμένες; Ἡ Καλλιόπη, ἡ Εὐτέρπη, ἡ Κλειώ, ἡ Τερψιχόρη, εἶχαν ἄντρες;...

— Μπαρδὸ, Κογκολέν! Βλέπω ξέρετε τὰ ὄνματά τους... Ὅθ' αὐτὸ πῶ, ἀφέντη; Εἶχα δουλέψῃ σ' ἕνα γραμματεῖο, πρὶν νὰ πῶσ δουλειὰ στὸν ἀστρολόγο, κ' ἔπειτα στὸ φαρμακοποιό. Κ' ὁ δάσκαλος ἐκεῖνος, ἄμα ἔκανα καμμιὰ ζημιὰ, μὲ τιμωροῦσε μ' ἕνα δικό του τρώσι. Ἐπὶ, ἀφέντη, μὲ δάνειε νὰ ζυλιστῶ μανάχος μου. Ο φαρμακοποιὸς ποῦνε καθάρισε. Ο ἀστρολόγος κ' ἔβανε νηστεία. Ἐκεῖνος μ' ἔποχε ῥέωνε νὰ μαθαῖναι τὰ διάφορα μαθήματα, πὺς ἔκανε στοὺς μαθητὲς του. Κ' ἔτσι καὶ ἐμαθὰ κ' ἀπὸ μυθολογία, κ' ἀκόμα καὶ κάμποσα λατινικά. Ἀλλὰ σὲ ξαναρωτῶ, ἀφέντη: Ἡ Μούσες ἦταν ἡ δὲν ἦταν παντρεμένες;...

— Μὰ γιὰτι μὲ ρωτᾷτε αὐτὸ τὸ πρᾶμα;...

— Γιὰτι, ἔδω καὶ λίγην ὥρα, ἔταν ἐννέα «πιστόλες» στὸ πονγγί, καὶ συμμαρνήσαμε νὰ τοὺς ἐνάλουμε τὰ ὄνματα τῶν ἐννέα Μουσῶν. Τῶσα, βρεθῆκαμε δεκαπεννῆ! Νά, δὲς καὶ μοναχὸς σου! πρὸσθεσε ὁ Κογκολέν, βάζοντας τὸ πονγγί μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐβανα αἰσθερὰ τὶς ἐννη τὶς Μούσες καὶ δεξιὰ τὰ δέκα τοὺς παῖδιά...

— Ποὺ τὶς βρεθῆκε αὐτὲς τὶς δέκα «πιστόλες»; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Καπεστάν.

— Σὺν ὀρεκίζομαι, ἀφέντη... Ο Καπεστάν ἔτρεξε πρὸς τὸ μυστίγιο.

— Ἀλλε! μούγκρισε, ἂν ἔπρεσε σὲ καμμιὰ παῖδα κ' ἔκαγε καμμιὰ πρᾶστα, θὰ σὺ βρε-

γιο; Ἐκεῖ; Σ' ἐκεῖνο τὸ καρφί;...

— Τὸ βλέπω! εἶπε ὁ Κογκολέν ἀνατριχίζοντας. Αὐτὸ δείχνει πὺς κάποιος καθότανε στὴν κάμψη, πρὶν ἀπὸ μᾶς...

— Ναι, ἀλλὰ, καθὼς βλέπετε, τὸ λησμόνησε: Κ' αὐτὸ δείχνει πὺς ὑπάρχει Θεῖα Πρόνοια! Πᾶσε αὐτὸ τὸ μυστίγιο, Κογκολέν, καὶ δόσε τρεῖς γενναῖες καμτσικιὲς στὴ ράχη σου...

ρίζωσά τὰ μαλλιά!...

— Ὁχι, ἀφέντη! φώναξε ὁ Κογκολέν. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Τὴν ὥρα πὺς τρώγαμε μὲ τὴν κύριον μαρκήσιον ντὲ Σέν-Μάρς, ἐγὼ ἔτρωγα κ' ἀπομεινάρια μὲ τὸν κύριον Λαντέρν, ἕναν ἄνθρωπο λαμπρὸ κ' εὐγενέστατο, πὺς μὲ φίλησε γιὰτι τὸν εἶπα «κύριον» Λαντέρν.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἀδειάζαμε διπλὰ τὶς μπουκάλια, τὸν φώναξε μὴ στιγμή τ' ἀφέντη τοῦ... Τότε, ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ τρόπο κ' εἶδε νὰ μπαῖν μέσα μὴ νεαρίδου... — Μὰ νεαρίδου;...

— Μὰ γυναικα κ' γλυκεῖα φωνή, πεντάμορφη, πὺς μὲ φάρηκε σὰ νάτανε νεαρίδου! — Νά, πάρε τοῦτο», μὲ λέει. Καὶ μὲ βανε στὸ χέρι τὶς «πιστόλες». Κ' ἔπειτα εἶπε πάλι: — Μέσα εἶνε ὁ κύριος ἱππότης Καπεστάν;...

— Ναι, τῆς λέω...

— Ἀλλε, τὸ βλέπετε πὺς μὲ προδόσε, λοιπόν;...

— Ἀ, ἀφέντη, ὅταν φτάσαμε στοὺς «Τρεῖς Μονάρχες», ἂν θυμάστε, καὶ παρουσιάστηκε ὁ κύριος Λαντέρν, φώναξε ὁ ἴδιος: «Πῆγαινε νὰ πῆς στὸν κύριόν σου πὺς ὁ Ἀντεμάρ ντὲ Τομαζένκ ἱππότης Καπεστάν, τὸν περιμένει!» Κ' αὐτὸ τὸ φώναξε τόσο δυνατὰ, πὺς ὅλοι σ' ἀκούσαν μέσ' στὸ ξενοδοχεῖο. Γιὰτι ἄμα μιλᾷς, ἀφέντη, φωνάζεις πάντα κάπως δυνατὰ...

— Καλὰ. Ὑστερα;...

— Ὑστερα;... ἔκανε μὴ γλυκεῖα καὶ νεαρή φωνή, καθαρὴ κ' ἐλαφρὰ εἰρωνική. Ὑστερα; Ὅθ' αὐτὸ πῶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ ὕστερα, κύριε ἱππότη!

Ο Καπεστάν γύρισε τὸ κεφάλι κ' ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένος! Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ, κ' ἐνῶ τὸ μαρὸ κ' ἀδύνατο κορμὶ τοῦ Κογκολέν γλυτροῦσε κ' ἐξαφανίζοταν μέσ' ἀπ' αὐτὴ σὰν χέλι, μὴ κοπέλλα μὲ ὕψος θαρραλέο — ἀλλὰ καὶ ὠραῖο καὶ γλυκὸ! — μ' ἕνα προκλητικὸ μυσχαμύγελου — ἀλλὰ καὶ πόσο γοητευτικὸ! — μὴ κοπέλλα μὴ κ' ὠμορφιά!

Ἡ δεσποινὴς Μαριὸν Ντελόρμ! μονομύρισε ὁ Καπεστάν, σὰν ἀπολιθωμένος.

Ἐκείνη, τότε, πῆγε κοντὰ του καὶ μὲ μὴν ὑπερβολὴ ξαδιαντροπιά παρθένας πὺς προσφέρεται μὲ τὸ χαδιάρικο ἐκεῖνο τσάνισμα μὲ τὸν λυγερό κορμὸς τῆς, τὰ σκέρτα καὶ τὰ δακρυσμένα μάτια, τὴν δυνατὴ κ' εἰλικρινὴ συγκίνησι, τὴν ἐνστικτὴ τέχνη τῆς ἀγάπης, πὺς μὴν ἔκανε ἀργότερα διὰ σημ, ὡς τὴν πὺς ἐμπνεῖσε κατὰπληκτικὴ, τὴν πὺς διαβόλη μὴν κατασκήντησε ἀπ' ὅλες τὶς ἑτέρες τοῦ ἔρωτος, ἡ Μαριὸν Ντελόρμ, πέρασε τὰ μαρὰστα στὸ λαιμὸ καὶ μὲ χεῖλη ἄμαθα, κ' ὡστόσο φλογερὰ, γούρψε πρῶτὴ φορὰ, τ' ἀντρίκι τὸ φίλι, καὶ ψιθύρισε, πρῶτὴ φορὰ, τὴν φράσι, πὺς ἦταν πεπωμένο μὲ στερωρὸς, νὰ πῇ τὸς φορὲς μέσ' στὴ ζωὴ τῆς:

— Σ' ἀγαπῶ!...

— Ἀλλὰ, τραῦλῃσε ὁ ἱππότης, μὲ μὴν ἀπαρτῆ τῷ συνεδήσεως, ὡς, δὲν εἶχατε, θαρρῶ, ἀπὸψε, ραντεβὺ μὲ τὸ μαρκήσιο Σέν-

Μάρς;... Ἡ ὡμορφὴ κοπέλλα κούνησε τὸ κεφάλι κ' ἔσκαψε στὰ γέλια, σφίγγοντας τὸν ἀκόμα πὺς πορὰ φορὰ, καὶ τοῦ ξανάπε, ἄλλη μὴ φορὰ: — Σ' ἀγαπῶ!...

Μὴ σκέψῃ τότε, φώτισε τὸ νοῦ τοῦ Καπεστάν: Νὰ βουλώσῃ μὲ τὰ χεῖρα τοῦ τ' αὐτιά του. νὰ μὴ ἀκούῃ τὴ φωνὴ τῆς θελκτικῆς σειρήνας, νὰ κλείσῃ μὲ τὰ δάχτυλα τὰ μάτια του, νὰ μὴ βλέπῃ τὰ λαχταριστὰ, τὰ φλογερὰ κ' ὁλοτερεὰ τῆς χεῖλη, πὺς γύρναν μὲ πάθος τὰ δικά του! Ἐναντὶ αὐτῆς πέρασε μὲ μᾶς σὰν ἀστραπὴ! Ἐσθυσε, τὴν ἴδια στιγμή! Κ' ἡ Μαριὸν ἔμεινε μάζου του!...

Τί τὰ θέλετε, καλὲ μου ἀναγνώστη; Ὁ ἱππότης ἦταν εἰκοσι χρονῆ! Εἶχε πῆ ἕναν περιδρόμο κρασί, τὰ δυνατὰ κρασιά τοῦ μαρκησιῦ... Κ' ἔξ ἄλλου, ἦταν τόσο δυστυχισμένος, ἐνοιωσε τόσο ἔρημο κ' ἀδύνατο, τόσο πολὺ μικρὸ τὸν ἑαυτὸ του, κ' εἶχε τὸ σῆ ἀνάγκη μᾶς παρηγορίας... Καὶ στὰ τελευταῖα, δικὴ μας ὑπο-

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

ράκι, ἡ μὲ νυχτοπούλι. Ὁ μενεξεδίνιος μανδύας εἶχε ὕψος ἐπιτακτικὸ κ' ἀγέροχο, ὁ μαῦρος φενυλάς, πρὸθυμο καὶ πανούργος. Ὁ πρῶτος θούβε λιοντάρι, κ' ὁ δεύτερος εἶχε καὶ ἀπ' τὴν τίγρη...

— Τί νὰ σὰς πῶ, κ' ἐγὼ, ἀρχοντά μου! ἔκανε ὁ μαῦρος μανδύας. Θάχῃ ὡς φαίνεται, κάποιον ραντεβὺ!

Ἐκεῖνος πὺς τὸν προσφωνοῦσαν ἔτσι, ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς γιομάτος ταραχῇ, μὲ τὸ χέρι γαντζωμένο στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους. Ἐμοιάζε νὰ ὑπέφερε πολὺ. Ἡ χειρότερη δόνη ἐνὸς ἀνθρώπου πὺς ἀγαπᾷ εἶνε νὰ νοιώθῃ τὸ πρᾶστο πὺς ἀγαπᾷ σὲ ξένην ἀγκαλιά. Τότε εἶνε πὺς ἡ περηφάνεια τοῦ ματόνι, πὺς ἡ σάρκα τοῦ φρονιάζε, πὺς ἡ καρδιά τοῦ ἐπαρσάται: Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, λοιπόν, ἔβγαλε ἕνα βραχνὸ στεναγμὸν ἀπελπισίας. Τὰ μάτια τοῦ ἔρριξαν μὴν ἀστραπὴ φλόερας. Χύμησε πρὸς τὸ πανδοχεῖο, ὁ μαῦρος ὅμως μανδύας τοῦφράζε τὸ δρόμο.

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

— Ἀρχοντά μου, τί θὰ πάτε

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ "ΦΛΕΡΤ", ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

Η διαφθορά κι' η υποκρισία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Τό συνταρακτικό «σκάνδαλο Ντρέϊζερ». Μία κομικτρογραφική περιπέτεια του μεγαλύτερου συγγραφέως της 'Αμερικής. Η δοντογλυφίδες ενός αστυνομικού. Τά «φλέρτ» κι' η τρομερή «υπέσχεσις γάμου». Η τραγωδία του πυγμάχου Κιντ Τσοκολάτ κτλ.

Οι πρώτοι "Αγ-γλοι Κουάκερς, οι όποιοι έγκα-τεστάθησαν σ'α ν στο Νέο Κόσμο και ίδρυσαν τις "Ηνω μ ε ν ε ς Πολιτείες, έ-πλησαν μαζύ τους από την Ευρώπη όλη την πουργιανική υποκρισία τους και τη συνήθειά τους να γίνον-ται τύφλα στο μεθύσι με τους ίππότες τους, να διαφθείρουν τις υπηρέτριές τους πριν τις δώσουν, ν' ανέχονται στις γυναίκες τους με-ρικές ύποπτες διασκέδασις με τους νεαρούς καμιαρξήδες, φτάνει να έμειναν όλα αυτά κρυφά μέσα στο σπίτι, φτάνει να μη κινδύνει η ά-ξιοπρέπεια της οικογενείας και να μην εδίδετο η κοινωνική τάξις τους.

Σήμερα, οι δισέγγονοι τους δεν έχουν διόλου αλλάξει. Κάθε 'Αμε-ρικανός έχει μέσα του την υποκρι-τική ψυχή του παλιού Κουάκερ, του προγόνου του. Θέλετε να φέ-ρομε ένα παράδειγμα; "Ας μιλή-σουμε για τον έρωτα...

Δεν υπάρχει έρωσ στην 'Αμερική, θά σάς πούν, εκτός από το γάμο. Η νεαρή 'Αμερικανίδα είναι φρονι-μη κι' άγνη. Η σύζυγος πάλι δεν πατάει ποτέ τον άντρα της: δεν τολμάει να παραβή την ενάτη εν-τολή.

Αυτά θά τ'α διαβάσετε στις εφη-μερίδες, θά τ' ακούσετε στα θρη-σκευτικά κηρύγματα και θά τ'α δι-τε στις δικαστικές αποφάσεις.

Κι' όμως, στην πραγματικότητα, με την ενάτη εντολή συμβαίνει ό,τι και με τον απαγορευτικό νόμο των οίνοντων ποτών. Την πα-ραβάνει όλος ο κόσμος! Η δια-φθορά στην 'Αμερική είναι μάστιγα μεγαλύτερη από τη διαφθορά στην Ευρώπη, γιατί έχει πέρα γίνονται οι περισσότεροι άτυχοι γάμοι. 'Ο 'Αμερικανός παντρεύεται πολύ νέος, δίχως να θέλη, γιατί αναγκάζεται όχι μόνο από την ήβη, αλλά κι' από το νόμο να πάρη γυναίκα του εκείνη που ισχυρίζεται ότι την έ-ξάθεσε. 'Ο νόμος αυτός, με τό να θέλη να προστατεύη τη νεαρή 'Α-μερικανίδα, την οικογένεια και την ήβη, ανάγκασε όλο τον κόσμο να γίνη υποκριτής και να λή διαρκώς ψέματα. Είναι ο μεγαλύτερος έλ-δος του έρωτος. Και έχετε πού καταλήγει; Στο να εξαφανίση τη στοργή και την εμπιστοσύνη μεταξύ των δύο φίλων...

Έχετε ακούσει να γίνεται λόγος για το «σκάνδαλο Ντρέϊζερ»; Είναι μια από τις πιο συνταρακτικές ά-ποδείξεις αυτής της υποκριτικής καταστάσεως που αναφέραμε. Είναι το τελευταίο σκάνδαλο, για το ό-ποιο μιλούν ακόμα στα πολιτικά νυχτερινά κέντρα και στο μαύο του «Ρίτς» της Νέας 'Υόρκης. Θά έ-ρετε ποιος είναι ο Θεόδωρος Ντρέϊ-ζερ. Είναι ο μεγαλύτερος συγγρα-φέας της συγχρόνου 'Αμερικής. Κι'

επειδή είναι λίγο άριστος, ένα έρ-γατικό σωματείο τον κάλεσε τον περασμένο μήνα να κάνει μια διά-λεξη σε μια μεγάλη βιομηχανική πόλη του 'Εστ, όπου επρόκειτο να κηρυχθή άπεργία. Η κυβέρνησις λοιπόν δεν έβλεπε με καλό μάτι αι-τή την επέμβασι του Ντρέϊζερ, ή όποια θά επέδιδε την κατάστασι και θά εξέρεθιζε τους εργάτες. Κι' όπως ήταν φυσικό, οι άστυνομικοί διατάχθησαν να εμποδίσουν το συγ-γραφέα να πραγματοποιήση το σκο-πό του ταξιδιού του με κάθε τρό-πο. Μά δεν μπόρεσαν όσ τόσο να βρούν καμιά πρόφρασι. 'Ο Ντρέϊ-ζερ έφτασε ήσυχος στην πόλη, κατέ-λυσε σ' ένα ξενοδοχείο, έκανε τη διάλεξή του, δείπνησε με τους όρ-γανωτές της εργατικής συγκεντρώ-σεως κι' έπειτα γύρισε στο ξενοδο-χείο του για να ήσυχάση. Οι άστι-νομικοί λοιπόν, άπογοητευμένοι, δεν ήξεραν με ποιά τρόπο θά κατάφε-ραν να παίζουν ένα άσχημο παιγνί-δι στον Ντρέϊζερ, όταν είδαν μια κυρία, ή όποια περιέμενε τον συγγρ-αφέα στο χώλ, να σηκώνεται άμέσως μόλις εκείνος μπήκε στο ξενοδοχείο, να τον πλησιάζη, να τον χαιρετάη με με-γάλη τρυφερότητα κι' έπειτα να τον ά-κολοιθή στο δωμά-τιό του.

Οι άστυνομικοί τό-τε έτρεξαν γρήγορα να έξετάσουν το βι-βλίό του ξενοδοχείου. 'Ο Ντρέϊζερ είχε γράψει σ' αυτό ότι ήταν μόνος! "Ε-πειτα όλη ή 'Αμερι-κή έξερει ότι είναι ά-νύμφητος. "Αν λοι-πόν ή κυρία εκείνη περνούσε όλη την νύ-χτα στο δωμάτιό του συγγραφέως, ή άστυνομία θά δια-σκέδαζε μια χαρά. Είναι γνωστό ότι ένας νόμος στις 'Ηνωμένες Πολι-τείες απαγορεύει άστρογά σ' έναν 'Αμερικανό να περάση τη νύχτα του στο δωμάτιό ενός ξενοδοχείου με μια γυναίκα, με την όποια δεν είναι παντρεμένος.

Πώς όμως θά μισορούσαν οι ά-στυνομικοί ν' αποδείξουν ότι εκεί-νη ή άγνωστος κυρία είχε μείνει όλη τη νύχτα στο δωμάτιό του Ντρέϊζερ; Δεν ήταν και τόσο εύ-κολο πράγμα... "Ενας από αυτούς τότε, τη στιγμή που είχε ανέβη ά-πάνω στο δεύτερο πάτωμα κι' έ-ξήταζε την πόρτα του δωματίου του συγγραφέως, έβλεπε μηχανικά το χέρι του μέσα στην τσέπη κι' ανακάλυψε ότι είχε μαζί του καμ-μιά δεκαριά δοντογλυφίδες. Κι' άμέσως πέρασε από το νού του άποφασίζοντας να πάρη με τον ά-ποδο του πατάματος μισοστό-ρακιάδα της πόρτας και να έλ-πει τον δάκτυλό του μέσα στην πόρτα. Καταλαβάνετε τώρα ποιος ήταν ο σκοπός του; "Αν ή δοντογλυφίδες βρισκόντου-

σαν στη θέση τους το πρωί, αυτό θά ήταν μια άπόδειξις ότι ή ά-γνωστος κυρία δεν είχε βγή από το δωμάτιό και συνεπώς είχε μεί-νει όλη τη νύχτα με τον Ντρέϊ-ζερ!

Τό πρωί λοιπόν ειδοποιήθηκε γρήγορα ο δικαστής κι' άφου έ-μαθε τό τέχνασμα των άστυνομι-κών, ώδηγήθηκε άμέσως μπροστά στο δωμάτιό του Ντρέϊζερ. Η δ-οντογλυφίδες ήταν όλες δοθιες, όπως τις είχε βάλει ο άστυνομι-κός! 'Ο συγγραφέας επομένως εί-χε περάσει όλη τη νύχτα με μια γυναίκα, ή όποια δεν ήταν σύ-ζυγός του. "Ηταν όλοφά-νερο ότι είχε παραβή την ενάτη εντολή!...

Και τό σκάνδαλο έξέσπασε σαν βόμβα. Η εφημερίδες χάλασαν τον κόσμο με τις συνταρακτικές περιγραφές των άνόμων έρώτων του Ντρέϊζερ και φυσικά κανείς δεν ενδιαφέρθηκε πια για την ά-περγία...

'Ο 'Αμερικανός συγγραφέας ά-πό την μια μεριά κι' ή φίλη του από την άλλη, πολιορκήθηκαν από τους δημοσιογράφους για τις πιο άδιόκρι-τες συνεντεύξεις, φω-τογραφήθηκαν άνα-ορίθμητες φορές και ώδηγήθηκαν με συνο-δεία σάν έγκληματίαι στη Νέα 'Υόρκη.

'Ο Ντρέϊζερ τότε, χωρίς στους πανόχι-ρους φίλους του κα-τώρθωσε να γλιτώ-ση από τη φυλακή, πλήρωσε όμως ένα κολλοσιμίο πρόστιμο για να μισή άλλη φο-ρά να μην άνακατεύ-εται... στις έργατι-κές άπεργίες. Τό πρόστιμο, έννο-είται, τό πλήρωσε για την παρά-βας της ενάτης εντολής!

Πας' όλ' αυτά, χιλιάδες και χι-λιάδες άντρες και γυναίκες στην 'Αμερική περνούν μαζί τις νύχτες τους, δίχως να είναι παντρεμένοι. Πώς συμβαίνει αυτό; "Ε, όλα δι-ορθώνονται, όταν έξορει κανείς να δώση ένα καλό φιλοδόχημα στους άστυνομικούς για να κάνουν τά στραβά μάτια. Με άλλα λόγια, ό νόμος δεν τιμωρεί την παραβάσι της περιφώνου έντολής, αλλά τον άόνητο που δεν βρήκε κανένα τρό-πο να έξυμνήσχη τους κεραβήδες της άστυνομίας.

"Ενα άλλο χαρακτηριστικό της άμερικανικής ύπηρεσίας είναι ή τρο-μερή «έπ'όψεσις γάμου». Τό παρα-μικρό «φλέρτ» με μια νεαρή 'Αμε-ρικανίδα μπορεί να καταλήξη σε μια άνεπαρόχρητη καταστροφή. Η νεαρή 'Αμερικανίδα έχει τό δικαί-ωμα να υποβάλη μια μήνισι έναν-τίον σας (δίχως να ύπάρχη κανέ-νας σοβαρός λόγος), εεπ' άδetheσει ύποσχέσεως γάμου» και να πετύχη

με τη μεγαλύτερη εύκολία μια τε-ραστία άποζημίωσι! Μά δεν είναι μόνο ο κίνδυνος της άποζημιώσεως, "Αν πέσετε στα χέρια κανενός ά-στηρού δικαστού, κλείνεστε στη φυ-λακή γι' άρεκέτα χρόνια! Τιποτε δεν μπορεί να σάς σώση από μια τέτοια περιπέτεια, όσο κι' αν προσέ-χετε να προφυλαχθήτε. "Αν δεν έ-χετε ύποσχεθ' ή γάμο στη νεαρή 'Α-μερικανίδα κι' ένα τρυφερό γράμμα σας, ύπάρχει τό τηλέφωνο! Κι' ύ-πάρχει πάντα ένας άδελφός ή ένας άστυνομικός στην άλλη άκρη του σήματος. "Επειτα βρίσκεται με την ίδια εύκολία ένας άρτίματος, ό όποιος σάς είδε να συνοδεύετε την «μίσ» στην έξοχ' ή έναν ά-πό τό πολύ ύποπο περιπάτου... Γενι-κάς όμως οι δικασταί στηρίζονται πάντα μόνο στα λόγια της νεαρής 'Αμερικανίδας, στην ειλικρίνεια της όποιας έχουν τυφλή έμπιστο-σύνη!

"Ας αναφέρουμε τώρα έδώ μια τέτοια τυπική ύπόθεσι «άδetheσεως ύποσχέσεως γάμου». "Υπάρχει στην 'Αμερική ένας περιφώνος μέγας πυγμάχος, ό 'Ελντέξ Σαοντίνιας, πασίγνωστος ός «Κιντ Τσοκολάτ». 'Ο Κιντ Τσοκολάτ ήταν άλλοτε πρω-ταθλητής του κόσμου και συνεπώς έχει άρεκέτα στρογγυλή περιουσία. "Εδώ και λίγο καιρό λοιπόν ό μέ-γας πυγμάχος γνώρισε μια νεαρή κι' όμορφη 'Αμερικανίδα, την ό-ποια έπληξε δυν-τρείς φορές στον κινηματογράφο. "Επειτα όμως, έ-πειδή είχε άρχισει να προσπονηται για ένα μεγάλο «μάτς», έπαψε πια να τη βλέπη. 'Ο Κιντ Τσοκολάτ εκτός από την περιουσία που έχει, κερδίζει άφθονα δολάρια με τά δι-άφορα «μάτς» και θά ήταν ένας πρώτης τάξεως σύζυγος για μια μι-κρούλα δακτυλογράφο, ή όποια κερ-δίσει έκτος δολάρια την εβδομά-δα, άδιάρκο άν είχε από την Κού-βα κι' έχει μελαφρό δέμα.

"Η νεαρή κι' όμορφη φίλη του λοιπόν υπέβαλε μια ήμερα μια μή-νισι κατ' τοις μύθεσ' ο εεπ' άdetheσει ύποσχέσεως γάμου! Κι' ή ύπόθε-σις αυτή ήταν γνωστό ότι θά κατέ-ληγε στην καταδίκη του μελαφρού πυγμάχου.

'Ο Κιντ Τσοκολάτ, ύστερ' από μια εβδομάδα, είχε να δώση ένα «μάτς» στο Μάντισον Σκουόρ Γκάρντεν με τον πυγμάχο Μάξι Λάινερ. Τη στιγμή όμως που έ-φτασε στο στάδιο, περιρικλώθηκε άμέσως από τους άστυνομικούς, οι όποιοι ήθελαν να τον ώδηγήσουν άμέσως στη φυλακή! Αυτό τό ξα-φνικό περιστατικό ήταν μια μεγά-λη καταστροφή για όλο τον κό-σμο. Οι όργανιστά του «μάτς» κι' οι «μάντρερς» έκαναν άπεγνω-μένως προσπάθειες για να μετα-τίσουν τό δικαστή. Προσέφεραν εραδίες έγγυήσεις, κινητοποιή-σαν τους πολιτικούς φίλους τους και τέλος πέτυχαν από τον δικα-στή ν' αναβάλη για μια μόνο ώρα τη σύλληψη του Κιντ Τσοκολάτ για να μισορήση να παρουσιαστή

το «μάτς» του. Μαντεύει τώρα κανείς με τί καρδιά άνέθηκε στο «ρίγκ» ο δι-στιγματισμένος πυγμάχος. "Αγωνί-σθηκε όσ'όσο θαρραλέα και σέ κάθε διακοπή του «μάτς» οι θεα-ταί τον έβλεπαν να κλαίη από τη λύσσα του. Τέλος νίκησε νύχ-α-νιτ τον Μάξι Λάινερ κι' έση-μείωσε έτσι εκείνο τό βράδυ έναν από τους μεγαλύτερους θριάμβους του. "Όταν όμως ντύθηκε πάλι και βγήκε από την καμπίνα του ανά-μεσα στους φίλους του που κρα-τούσαν στα χέρια τους, τις άνθο-δέστες των θριαμβιστών του, οι ά-στυνομικοί τον παρέλαβαν άμέσως και τον μετέφεραν στη φυλακή, άπ' όπου δεν έχει βγή ακόμα ο ά-τυχος Κιντ Τσοκολάτ...

"Από αυτές λοιπόν τις δυό τε-λευταίες πολύτροτες περιπέτειες μπορεί να καταλάβη κανείς πόσο ύποκριτικός και πόσο έακινδυνος είναι ό έρωσ στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

ΠΩΛ ΜΠΕΡΝΤΚΙΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

—'Η διάκριση κι' όχι ή έντασις των μεγάλων αισθημάτων κάνει τους ανθρώπους ύπερόχους.

—Στην εκδίκησι, όπως και στον έρωτα, ή γυναίκα είναι πολύ πιο θάναυση και βάρβαρη από τον άν-τρα.

—Είναι ήλιθιο τό να εύλογη κα-νείς έκείνους που τον καταριούνται.

—'Η φιλοφρονήσις ενός άνωτέ-ρου μάς έξοργίζουν γιατί δεν μπο-ρούμε ν' άνταποκριθούμε κι' έμεις σε παρόμοιες φιλοφρονήσεις.

—'Η διαμόρφωσις του χαρακτή-ρος ενός λαού δεν προέρχεται πα-ρά από μια λοξορόμησι της γί-νεως για ν' φθάση σε έξ ή έφτά μεγάλους άνδρας.

—Τό μίσος είναι επικρατέστερο και πιο αναγκαίο από την περιφρό-νησι. Γιατί δεν μπορούμε παρά τώ-σον μας ή τον άνωτέρο μας.

—Πρέπει να αφήσουμε τη ζωή, όπως άφησε τη Ναισικά ό 'Οδυσ-σεύς. Εύλογώντας την δηλαδή και όχι ποθώντας την.

—'Ο μεγαλοφυής άνθρωπος είναι άνυπόφορος, όταν δεν κατέχει δυό άλλες άκόμα άρετές: την εϊγνομο-σύνη και την καθαρότητα.

—Θέλεις να διαδής κάποιον ί-πέρ σου; Έχε πάντατε ένώπιόν του ύπρος ταγαμένον.

—Συγκρίνοντας κανείς στο σύν-ολό τους, τον άντρα και τη γυναί-κα, μπορεί να πη: 'Η γυναίκα δεν θά είχε τη μεγαλοφυία του στολι-σμού, άν δεν έγνωρίζε έξ έντί-κτου ότι παίζει δ ε ν τ ε ρ ο υ ν τ α ρόλον στην κοινωνία.

—Δυό πράγματα προτιμάει ό άνδρας: Τον κίνδυνο και τό παι-γνίδι. Γι' αυτό ό άνδρας αγαπάει τη γυναίκα, γιατί ή γυναίκα είναι τό επικίνδυνο παιγνίδι.

—Περισσότερο από τον άντρα νοιώθει ή γυναίκα από παιδί. 'Ο άντρας όμως είναι πιο παιδί από τη γυναίκα.

('Από τό βιβλίό του «Πέραν του Καλού και του Κακού»)

στο «μάτς» του.

Μαντεύει τώρα κανείς με τί καρδιά άνέθηκε στο «ρίγκ» ο δι-στιγματισμένος πυγμάχος. "Αγωνί-σθηκε όσ'όσο θαρραλέα και σέ κάθε διακοπή του «μάτς» οι θεα-ταί τον έβλεπαν να κλαίη από τη λύσσα του. Τέλος νίκησε νύχ-α-νιτ τον Μάξι Λάινερ κι' έση-μείωσε έτσι εκείνο τό βράδυ έναν από τους μεγαλύτερους θριάμβους του. "Όταν όμως ντύθηκε πάλι και βγήκε από την καμπίνα του ανά-μεσα στους φίλους του που κρα-τούσαν στα χέρια τους, τις άνθο-δέστες των θριαμβιστών του, οι ά-στυνομικοί τον παρέλαβαν άμέσως και τον μετέφεραν στη φυλακή, άπ' όπου δεν έχει βγή ακόμα ο ά-τυχος Κιντ Τσοκολάτ...

ΠΩΛ ΜΠΕΡΝΤΚΙΕ

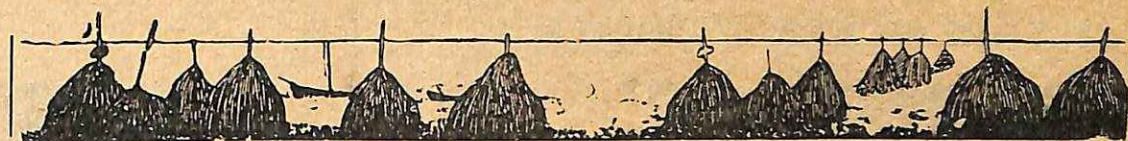
—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη όπλη της κατ'αδικοκρατικής άποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άκόλουθος του Μ. Ναπολέ-οντος Κωνσταντίνος δηγγείται τό έ-ξής χαριτωμένο ανέκδοτο «στ' ε'Απονημονεύματα» του:

—'Ο Γάλλος διπλωμάτης Γκοντέν, ό όποιος είχε χορηγήσει πρεσβεί-της στην Κωνσταντινούπολι, είχε νυμφευθή μια 'Ελληνίδα, που φη-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΩΝ

—'Η κόρη του Μολιέρου κι' ή μητέρα της: 'Η φιλαρέσκεια ενός μελλοθανάτου άριστοκράτου. Τά «ώρεια μάτια» της 'Ελληνίδας κι' ό Να πολέων. Γιατί εξορίστηκε ένας άββάς.

—'Όταν ό Μολιέρος πέθανε—δη-γείται ό Μπαρέσ στο «'Απονη-μονεύματάς» του— άφησε μια κό-ρη έξαιρετικά έξυπνη και όμορ-φη. 'Η μητέρα της όμως, ή όποια ήταν τρομερά φιλάρεσκη, την έ-ζήλευε για την όμορφιά της. Βλέ-ποντας δε πως ή κόρη της μεγα-λώνε, πράγμα που την έκανε και την ίδια να φαίνεται γρηά, άπε-φάσισε να την κλείση σ' ένα μο-ναστήρι. Τέ κορίτσι όμως με κα-νέναν τρόπο δεν δεχότανε να γί-ναι καλόγρια.

—'Όπως χρόνων είσαι, μικρού-λα μου; τη ρώτησε μια μέρα ό ποιητής Σαπέλ, παλαιός φίλος του πατέρα της.

—Κοντεύω δεκαπεντέμη, ά-πάντησε τό κορίτσι. Μην τό πίνε όμως... της μαμάς:

Μια πολύ κοкетτά 'Αγγλίδα ρω-τούσε κάποτε την κόρη της φιλά-ρεσκα:

—Τί θάδινες για νύχης την ό-μορφιά μου;

—'Ο,τι θάδινες κι' εσύ, μαμά.

—Απάντησε ή νεαρά μίς, για νύχης την ήλιξία μου!...

—'Ο κόμης ντε Μπουτίλ, ένας ά-πό τους λαμπρότερους ίππότες και τους έξοχότερους ξηρομάχους της εποχής του, συνελήθη κατά την εποχή της τρομοκρατίας και παρεπέρθη στο 'Επαναστατικό Δικαστήριο, τό όποιο τον κατέδι-κασε σε θάνατο. 'Ο ντε Μπουτίλ άκουσε ψυχραιμιάτα την απαγγελ-σία της καταδικαστικής αποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη όπλη της κατ'αδικοκρατικής άποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη όπλη της κατ'αδικοκρατικής άποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Όταν ό Μολιέρος πέθανε—δη-γείται ό Μπαρέσ στο «'Απονη-μονεύματάς» του— άφησε μια κό-ρη έξαιρετικά έξυπνη και όμορ-φη. 'Η μητέρα της όμως, ή όποια ήταν τρομερά φιλάρεσκη, την έ-ζήλευε για την όμορφιά της. Βλέ-ποντας δε πως ή κόρη της μεγα-λώνε, πράγμα που την έκανε και την ίδια να φαίνεται γρηά, άπε-φάσισε να την κλείση σ' ένα μο-ναστήρι. Τέ κορίτσι όμως με κα-νέναν τρόπο δεν δεχότανε να γί-ναι καλόγρια.

—'Όπως χρόνων είσαι, μικρού-λα μου; τη ρώτησε μια μέρα ό ποιητής Σαπέλ, παλαιός φίλος του πατέρα της.

—Κοντεύω δεκαπεντέμη, ά-πάντησε τό κορίτσι. Μην τό πίνε όμως... της μαμάς:

Μια πολύ κοкетτά 'Αγγλίδα ρω-τούσε κάποτε την κόρη της φιλά-ρεσκα:

—Τί θάδινες για νύχης την ό-μορφιά μου;

—'Ο,τι θάδινες κι' εσύ, μαμά.

—Απάντησε ή νεαρά μίς, για νύχης την ήλιξία μου!...

—'Ο κόμης ντε Μπουτίλ, ένας ά-πό τους λαμπρότερους ίππότες και τους έξοχότερους ξηρομάχους της εποχής του, συνελήθη κατά την εποχή της τρομοκρατίας και παρεπέρθη στο 'Επαναστατικό Δικαστήριο, τό όποιο τον κατέδι-κασε σε θάνατο. 'Ο ντε Μπουτίλ άκουσε ψυχραιμιάτα την απαγγελ-σία της καταδικαστικής αποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη όπλη της κατ'αδικοκρατικής άποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη όπλη της κατ'αδικοκρατικής άποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη όπλη της κατ'αδικοκρατικής άποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Όταν ό Μολιέρος πέθανε—δη-γείται ό Μπαρέσ στο «'Απονη-μονεύματάς» του— άφησε μια κό-ρη έξαιρετικά έξυπνη και όμορ-φη. 'Η μητέρα της όμως, ή όποια ήταν τρομερά φιλάρεσκη, την έ-ζήλευε για την όμορφιά της. Βλέ-ποντας δε πως ή κόρη της μεγα-λώνε, πράγμα που την έκανε και την ίδια να φαίνεται γρηά, άπε-φάσισε να την κλείση σ' ένα μο-ναστήρι. Τέ κορίτσι όμως με κα-νέναν τρόπο δεν δεχότανε να γί-ναι καλόγρια.

—'Όπως χρόνων είσαι, μικρού-λα μου; τη ρώτησε μια μέρα ό ποιητής Σαπέλ, παλαιός φίλος του πατέρα της.

—Κοντεύω δεκαπεντέμη, ά-πάντησε τό κορίτσι. Μην τό πίνε όμως... της μαμάς:

Μια πολύ κοкетτά 'Αγγλίδα ρω-τούσε κάποτε την κόρη της φιλά-ρεσκα:

—Τί θάδινες για νύχης την ό-μορφιά μου;

—'Ο,τι θάδινες κι' εσύ, μαμά.

—Απάντησε ή νεαρά μίς, για νύχης την ήλιξία μου!...

—'Ο κόμης ντε Μπουτίλ, ένας ά-πό τους λαμπρότερους ίππότες και τους έξοχότερους ξηρομάχους της εποχής του, συνελήθη κατά την εποχή της τρομοκρατίας και παρεπέρθη στο 'Επαναστατικό Δικαστήριο, τό όποιο τον κατέδι-κασε σε θάνατο. 'Ο ντε Μπουτίλ άκουσε ψυχραιμιάτα την απαγγελ-σία της καταδικαστικής αποφάσε-ως. "Επίσης έδειξε έξαιρετικό θάρ-ρος και γενναϊότητα και την ή-μερα που τον ώδηγούσαν στον τό-πο της θανατικής εκτελέσεως.

—'Ενώ όμως είχαν έπιδείξει τόσην άνδρεία, μέχρι της ώρας κατά την όποια άνέθηκε πάνω στο βελό-νισμα, τη στιγμή που ό δήμος, ά-φου του έκοψε τά μαλλιά, έτοιμα-ζόταν ανά βάλη χέρι» και στα μουστάκια του, έταράχτηκε τρομε-ρά, έσκέπασε με τά χέρια του τό πρόσωπό του, προσπαθώντας να έμποδισή έτσι τό φαλλόισμα των μουστακίων του και κατελήθη ά-πό λυγμούς σαν μικρό παιδί.

—'Η φιλαρέσκια είχε νικήσει τη γενναϊότητα!...

—'Ο άνδρας είναι ή πιο άσχημη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ένδοξος επιστήμων καθηγητής Ρολάν Μπουλανζέ κι' η σύζυγός του Τερέζα φιλοξενούν στη βίλλα τους στην Ντωβίλ, τον περίφημο αστυνομικό ρεπόρτερ 'Ιωσήφ Ρουλταμπιλ, τη δρασιώδη σύζυγό του 'Ισάνα και τα φίλα τους δικηγόρου Σανκλαίρ, ο οποίος και διηγείται αυτήν την ιστορία. 'Ο Μπουλανζέ, ο οποίος δεν αγαπάει μόνο την επιστήμη, αλλά και τις δρασιώδεις γυναικείς, φλερτάρει αγρίως την 'Ισάνα. 'Αλλά αυτό δεν το περνεύει ούτ' ο ίδιος ο Ρουλταμπιλ, γιατί όλοι ξέρουν την ανάγκη της προς το σύζυγό τους. Μά, εκτός από την 'Ισάνα, ο Μπουλανζέ υπερδέχεται στα δίχτυα μι'ας διεθνούς γοήσεως, της Θεοδώρας Λουίτζι, η οποία φτάνει στη Ντωβίλ μαζί με τον φίλο της πρίγκιπα 'Ερρίκο της 'Αλβανίας. 'Ολοι αναταράσσονται τότε και για να σώσουν το σοφό επιστήμονα, κάνουν μια μικρή συνομιλία κι' αναδέχονται στην 'Ισάνα να προσποιηθεί πως ανταποκρίνεται στο φλέτο του για να τον τραβήξει έτσι από τη Θεοδώρα. Μά του κάκου, γιατί η Λουίτζα από τη πρώτη στιγμή κτηροβώνει να παρασώσει τον καθηγητή στα δίχτυα της. Κι' έφτασε έσπασε το δράμα. 'Ο Ρουλταμπιλ και ο Σανκλαίρ, ενώ κάνουν ένα περίπατο, μαθαίνουν ότι ο πρίγκιπας της 'Αλβανίας, 'Ερρίκος, πήγε στη βίλλα όπου φιλοξενούνταν κι' ο Θεοδώρας κι' ο Ρολάν. 'Εκεί όμως όλοι σκεταίνονται μπροστά στην Τερέζα, η οποία θέλει να έμψυχο το πέρασμά του. Κι' ως να διαπίστωσαν πυροβολεί και την πριγκίπισσα. Κατόπιν αυτοκτονεί, πέτοντας από τους βράχους της ακτής. 'Ο Ρουλταμπιλ κι' ο Σανκλαίρ τρέχουν άμέσως στον τόπο του δράματος, όπου συναντούν την 'Ισάνα και της ζητούν πληροφορίες. 'Εκείνη τους διηγείται το δράμα όπως το ήξεραν ήδη. Μά ο Ρουλταμπιλ δεν άργει να εξακριβώσει με ακατανίκητα στοιχεία, ότι την ώρα του τραυματισμού της Τερέζας, ο πρίγκιπας 'Ερρίκος ήταν κιάλας νεκρός. Μετά την ανάρρωσή της Τερέζας, αναγορεύουν όλοι στο Παρίσι. Μά ένα καινούριο δράμα, πιο τρομερό απ' το πρώτο, εκσπάει σε λίγο. Μια μέρα, σε μια μικρή βίλλα του Πασού, θρόνισαν δολοφονημένοι ο καθηγητής Μπουλανζέ κι' η 'Ισάνα κι' όλα αποδεικνύουν ότι ο Ρουλταμπιλ διέπραξε το διπλό αδίκημα. 'Ο περίφημος ρεπόρτερ συλλαμβάνεται, μα σε λίγες μέρες διαπετεύει απ' τη φυλακή του και συναντάται με τον Σανκλαίρ και το βοηθό του Λά Καντέρ μέσα σ' ένα αυτοκίνητο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— Δρόμο! φώναξε ο Ρουλταμπιλ στο Λά Καντέρ. Μου φαίνεται πως μυρίστηκαν την ταβέρνα μας. Πρέπει να διαλέξουμε ένα άλλο στρατηγείο. Τράβα με ξιγκ-ξιγκ ως τη γωνία της προκυμαίας και της πλατείας 'Αγίου Μιχαήλ.

— Μας παρακολουθεί κανείς; τον ρώτησα.

— Ναι, μου απάντησε, θυώνοντας τους ώμους του. Μας παρακολουθεί ένα αυτοκίνητο που το οδηγεί ο Μιλαντιμέρ.

— Αμέσως ανάνευσα μ' ανακούφισι. Τότε ο φίλος μου, μου είπε:

— 'Επιστρέφω απ' τη Χάβρη!

— Απ' τη Χάβρη, έκανα ενώ ξαφνιασμένος. Και τι πήγες να κάνης στη Χάβρη;

— Είχα μάθει, ότι η Θεοδώρα Λουίτζι είχε κάνει ένα μικρό ταξίδι ως εκεί προ το βυλνχίμα.

—

— Είδα κι' εγώ τη Θεοδώρα Λουίτζι το Σάββατο, τέσσερες μέρες δηλαδή πριν από το δράμα, στην "Όπερα - Κομικ"...

— Ναι, είπε ο Ρουλταμπιλ. 'Ηταν εκεί με τον Παραπόπουλο. Μά την άλλη μέρα το πρωί, παρατώντας τα πάντα, έφυγε για τη Χάβρη, πήγε στην 'Ανθισμένη Βίλλα του Σαιν-Αντρές και κλείστηκε εκεί μέσα, λέγοντας στη γυναίκα που φύλαγε την έπαυλη, να μην επιτρέψει σε κανένα να την εισοδού... κι' ότι για κανένα απολύτως δεν ερισκόταν εκεί... Είχε φρουσιονωμία σαν πεθαμένης κι' από την Κυριακή ως την Τρίτη, δεν ζούσε παρά μόνο με φρούτα και με όπιο. 'Εξαφ' όμως μια επιστολή που έλαβε από το Παρίσι της ξανάδωσε τη ζωή. Μια ώρα μετά τη λήψη της επιστολής αυτής, έπαιρνε το τραίνο για το Παρίσι μεταφορικών μέλη, λυμποντας δόκιληση... Λοιπόν, την επάυριο του δράματος, ο Ταμάς, ο πράκτορας της μυστικής αστυνομίας, έφτασε ξαφνικά στη Χάβρη, πήγε στην 'Ανθισμένη Βίλλα' κι' αναστάτισε τα

πάντα εκεί πέρα για να βοηθή την επιστολή, την οποία είχε λάβει η Θεοδώρα, κι' η οποία την έκανε να φύγει τόσο άρπιστα... Την είχε ξεχάσει εκεί, έλεπες, μέσα στη βία της κι' έπρεπε όπως ούποτε να ξαναβρεθεί γιατί ήταν εξαιρετικού ενδιαφέροντος η επιστολή αυτή... Λοιπόν, αυτή την επιστολή, την οποία ο Ταμάς δεν κατώρθωσε να ξαναβρεί, την ξαναβρήκα εγώ, όχι μέσα στη βίλλα, μα μπροστά στη βίλλα, στο χαντάκι του δρόμου... Θα γλύστροσε απ' το γάντι η από το μανδύ της Θεοδώρας, την στιγμή που εκείνη ανέβαινε στο αυτοκίνητό της. 'Ιδού την!...

Κ' έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα χαρτί τσαλακωμένο, αλλά προσεχτικά διπλωμένο...

— Δεν μπορεί να διαβάσω μέσα σ' αυτό το σκοτάδι, του είπα. 'Εσύ θα την ξέρεις απ' έξω... Πές μου, λοιπόν, τι γράφει...

— Θα ήθελα πολύ να τη δής! επέμεινε ο Ρουλταμπιλ.

Και, βγάζοντας ένα μικρό κλεφτοφάναρο, φώτισε το χαρτί. Μόλις έβριξα την πρώτη ματιά σ' αυτό, φώναξα:

— Μά εινε μια επιστολή του Ρολάν Μπουλανζέ.

— Διάβασε! είπε ο Ρουλταμπιλ.

— 'Επηρεα την επιστολή και διάβασα τα εξής:

«Αγαπημένη μου... Φτάσε γρήγορα... Δεν μπορώ πια να ζήσω χωρίς σενα... Δεν βλέπω πια παρά σενα... Δόσε μου την αγάπη, το θάνατο, ό,τι θέλεις... Δόσε μου ό,τι θέλεις μέσα στην αγχαλία σου... Για όλα τ' άλλα δεν ενδιαφερόμαι... Την Τρίτη... στο Πασού... στην ώρα μας... να είσαι ακριβής... Οχ μετρώ τα δευτερόλεπτα...

‘Ο Ρολάν σου»

— Τι σκέφτεσαι εσύ, για όλ' αυτά; με ρώτησε ψυχρά ο Ρουλταμπιλ.

— Οε μου, τραύλισα, όλες η ιδέες μου εινε μεπερδεμένες... Θα ήθελα πολύ να σκεφτώ... αυτό το χαρτί εινε τόσο απροσδόκητο!...

— Μά πές μου λοιπόν τι σκέφτεσαι! φώναξε ο Ρουλταμπιλ. Πές, λοιπόν, ό,τι άρνού ο Ρολάν είχε εναντίον εκείνη την Τρίτη με την Θεοδώρα... το τρίτο πρόσωπο που πήγε να ταράξει τόσο τραγικά το εναντίον τους ήταν η 'Ισάνα.

Μά πριν απαντήσω τίποτε, το αυτοκίνητο σταμάτησε κι' ο Ρουλταμπιλ, αφού μου έφερε το χέρι, μου είπε να βγω έξω...

Βγήκα πράγματι και βρέθηκα μπροστά στο σπίτι μου...

Την άλλη μέρα, έμαθα από το Λά Καντέρ ότι ο Ρουλταμπιλ είχε φύγει για τη Μασσαλία, πηγαίνοντας εκεί για να ξαναβρεί τον κορρέα της οδού Λά Ρος Μάριο Πουπαρντέν, ο οποίος έπρεπε να ξέρη πολλά απ' όσα συνέβησαν στο σπίτι του Πασού την ημέρα του δράματος.

Η είδησις αυτή μ' ανησύχησε και είπα στον Λά Καντέρ:

— Δεν θα τον αφήσουν να φτάσει ως τον Πουπαρντέν... Φοβάμαι τα πάντα!... Τόσο, που αν μάθω αύριο, ότι ο Ρουλταμπιλ σκοτώθηκε σ' ένα δυστύχημα, δεν θα ξαφνιαστώ καθόλου...

Επειδή, καθώς έλεγα τα λόγια αυτά, είχα τα μάτια μου όρρα, ο Λά Καντέρ, ο οποίος όστόσο ήταν πολύ ανήσυχος, προσπάθησε να με καθησυχάσει:

— Δεν θέλεις να τον συνοδεύσω, γιατί φοβάται μήπως τον προδώσω με το καταραμένο αυτό μπόι μου... Νά, αν η αστυνομία ανακάλυψε το καταφύγιό μας στην ταβέρνα της οδού Σαρόν, σ' αυτό φταίει το μπόι μου... 'Ανα-

— Ποτέ! φώναξε, κι' όρμησε εναντίον μου.

γνώριαν έμένα! Και όμως! Μπολόντι μπορούσαν να συλλάβουν χιές το Ρουλταμπιλ, δεν τον συνέλαβαν... Αυτό με κάνει να ελπίζω, ότι όλα θα πάνε καλά!...

— Μακάρι! του απάντησα. Μά ξέρεις, επειδή ακριβώς δεν τον συνέλαβαν, γι' αυτό είμαι τόσο ανήσυχος...

Εντωμεταξύ, τα πιο περίεργα γεγονότα συνέβαιναν στο Ρουλταμπιλ. Το σιδηροδρομικό ταξίδι του ήταν μοναδικό στο είδος του, και θα σάς το εξιστορήσω άμέσως, σύμφωνα με την αφήγηση που μου έκανε αργότερα ο Ρουλταμπιλ.

Κατά την περίοδο της αποδράσεως του, ο Ρουλταμπιλ, βρήκε μεγάλη βοήθεια απ' όλους δούους είχε βοηθήσει άλλοτε. Μεταξύ αυτών, ήταν κι' ο διπλωματικός υπάλληλος κ. Τελά, ο οποίος, χάρις στο Ρουλταμπιλ, είχε διοριστεί πρόξενος στη Βαρκελώνη.

Ο κ. Τελά, που ερισκόταν εκείνες τις ημέρες με άδεια στο Παρίσι, θα έπαιρνε το τραίνο για να ξαναγυρίσει στη θύση του την επομένη της τελευταίας συναντήσεως μου με το Ρουλταμπιλ κι' είχε κρατήσει θέσι βαγκόν-λί. Λοιπόν, το βράδυ στις οχτώ ο Ρουλταμπιλ ερισκόταν στο σταθμό με το χαρτί του κ. Τελά στην τσέπη του και με ό,τι άλλο χρειαζόταν για να πιστευθεί πως ήταν ο κ. Τελά ο ίδιος, δηλαδή μια περούκα με μπινιές γκριζές, ένα ύπεροχο μαύρο μπουτάκι, με λάιους χρυσά μαγιονάκια, με λάιους μέσ' στα τακούνια του, που τον έκαναν ψηλότερο, ένα εύρυχωρο πανωφόρι, που τον έκανε παχύτερο, κι' ένα κασκέτο ταξιδιωτικό με μεγάλα τετράγωνα.

Αυτή τη φορά νόμιζε πως είχε κάνει την αστυνομία να χάσει τα ίχνη του. Έφτασε στο σταθμό δυο λεπτά προ της αναχωρήσεως του τραίνου, με τον ταξιδιωτικό του σάκκο στο χέρι κι' άδερψε προς το βαγόνι του. Τη στιγμή που το έφτανε, είδε από πίσω μια σιλουέτα που του φάνηκε σαν του αστυνομικού Ταμάς. Γλύστροσε μέσα χωρίς να γίνη αντιληπτός απ' αυτόν, κι' έπειτα, ξαναγογγίζοντας στο διάδρομο του βαγονιού, έβριξε μια ματιά έξω. Είδε τότε το προφίλ του ανθρώπου αυτού και δεν ανεγνώρισε πια τον Ταμάς. Κατεδίωκε και δεν είχε άδικο... 'Ο άνθρωπος εκείνος άλλωστε δεν έδινε καμιά προσοχή στους ταξιδιωτές, μα κούβεντιασε μ' ένα ψηλό και κακοκαμωμένο άντρα, στραβοκάνη, μακροχέτη, με κεφαλή τριανταφυλλέιο και στρογγυλό, ξυρισμένο δόκιληρο, με μάτια πολύ γλυκά, γαλήνια και συλλογισμένα.

Είπα, ότι ο Ρουλταμπιλ, δεν ανεγνώρισε τον Ταμάς, μα βεβαιώθηκε πως κάποιον είχε συναντήσει τον ψηλό εκείνο άνθρωπο. Το τραίνο έφηνε... 'Ο Ρουλταμπιλ έκλεισε την πόρτα του διαμερισμάτος του, ευντυχής, γιατί προφανώς δεν θα είχε άλλο συνταξιδιώτη κι' αποφασισμένος να βγαίνει από κει μέσα όσο λιγότερο μπορούσε. Δυστυχώς, η πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως κι' είδε να

παίρνει μέσα ο ψηλός και κακοκαμωμένος άντρας, ακολουθούμενος από τον υπάλληλο των βαγκόν-λί, ο οποίος του κρατούσε το αποσκευές...

Και τώρα δίνω το λόγο στο φίλο μου:

«Εκείνες τις ώρες της πάλης μου με την αστυνομία—μου διηγόταν αργότερα ο Ρουλταμπιλ—ένα πράγμα μου έδινε κάποια ήσυχία: αφού μπορούσαν να με έχουν συλλάβει από την προηγούμενη μέρα, γιατί δεν με συνέλαβαν; Στην ερώτησι αυτή, θα μπορούσα ν' απαντήσω με βεβαιότητα, ότι δεν με συνέλαβαν, γιατί ήξεραν πως είχα πάνω μου την επιστολή του Ρολάν προς τη Θεοδώρα Λουίτζι, την επιστολή που του κάκου είχε αναζητήσει

εσχάτη ανάγκη, αυτό μου άφινε κάποια ελευθερία πνεύματος, έφύσεν μάλιστα υπέθετα, ότι από την προηγούμενη, είχα κάνει τους αστυνομικούς να χάσουν τα ίχνη μου... Λοιπόν, βλέποντας τον άνθρωπο που έμοιαζε από πίσω με τον Ταμάς, και αντίκρυζοντας κατόπιν το σύντροφό του να παίρνει μέσα στο βαγόνι μου άρχισα ν' ανησυχώ...

‘Ο πρώτος απ' αυτούς μπορούσε να ήταν πράγματι ο Ταμάς, μεταμφιεσμένος, όπως άλλωστε είχα μεταμφιεστή κι' εγώ... 'Επειτα ο άρπιστα και παράδοξος συνταξιδιώτης μου δεν αφαινόταν άγνωστος...

Με χαϊρέτησε μ' ευγένεια, με κύττασε γαλήνια με τα γλυκά μάτια του κι' έπειτα μου ζήτησε την

Οι άλλοι επιβάτες διασκέδαζαν με την ακατανίκητη λύσσα του Ντράκ

ο Ταμάς στην 'Ανθισμένη Βίλλα, την οποία βρήκα κατόπιν εγώ, κι' η οποία ήταν τόσο τρομερά ενοχοποιητική για τη Θεοδώρα... 'Όσο είχα πάνω μου αυτό το χαρτί, που ανεμύνησε τόσο τραγικά στο δράμα του μικρού σπιτιού του Πασού, αυτή τη γυναίκα, που η αστυνομία τη χρησιμοποιούσε ως κατάσκοπο, ή μου βέβαιος ότι δεν θα έβγαζαν χέρι πάνω μου... Μπορούσα να δημιουργήσω μεγάλο σκάνδαλο ή αυτό το χαρτί και να είζω φως στην ύπαιθρο. 'Ηταν έτσι το καλύτερο διασκήρυ για μένα. 'Επρεπε να μου πάρουν πρώτα το χαρτί αυτό και κατόπιν θα με συνέλαβαν.

Ήμουν βέβαιος, ότι θα προτιμούσαν να με σκοτώσουν παρά να με συλλάβουν μ' αυτό το χαρτί στην τσέπη μου...

Πάντως, επειδή σκεφτόμουν ότι δεν θα έφταναν εκεί παρά εν

άδεια να σηκώσω το τζάκι. 'Αναγνώρισα τότε και τη φωνή του την οποία είχα ακούσει κι' άλλοτε, πριν από χρόνια κάπου... Είχ' ένα ελαφρό βελγικό τόνο... Μά που την είχα ακούσει κι' Πεδ... Και πόδες ήταν ο άρπιστας αυτός...

Εκείνη τη στιγμή, ένας δόκιλος του βαγκόν ρεστοράν μπήκε μέσα, αναγγέλλοντας, ότι το γεύμα είχε σερβιρισθεί. Σηκώθηκα άμέσως, γιατί ένοιωθα την ανάγκη να βρεθώ για λίγες στιγμές μακριά από τον άνθρωπο αυτό για να σκεφθώ καλύτερα...

Γλύστροσα στο διάδρομο και έφτανα τα βαγόνια μεταξύ τους, όταν ένα δυνατό τρανταγμα του τραίνου μ' έβριξε επάνω σε κάποιο ταξιδιώτη, που πήγαινε, όπως έγω, στο βαγκόν ρεστοράν. Γύρισα τότε το κεφάλι μου για να του ζητήσω συγγνώμη κι' αναγνώρισα πως ήταν ο ψηλός

και κακοκαμωμένος συνταξιδιώτης μου.

Όταν έφτασα, χωρίς άλλο έπεισόδιο στο βαγκόν ρεστοράν, περιμένα να κάθω κάπου ο άνθρωπος αυτός για να μπορούσα να καθίσω σ' ένα άλλο τραπέζι. Μά όλες η θέσεις ήταν πιασμένες, εκτός από μια που ερισκόταν ακριβώς απέναντί του...

‘Ασφαλώς δεν είχα καθόλου τύχη! 'Όχι μονάχα ήμουν κατεδωμένος να κοιμηθώ στο ίδιο καρέκλα μ' αυτό τον άνθρωπο, μα έπρεπε ακόμα και να φάω απέναντί του... Γιατί παρ' όλα αυτά κι' αν έκανε για να φαίνεται αδιάφορος απέναντί μου, διαρκώς μου φαινόταν απέναντί μου...

Κάθησα όστόσο και ξεδίπλωσα την πετσέτα μου... 'Ενατίκτως τότε, χωρίς να ξέρω κ' εγώ γιατί, έκανα μια κίνησι σαν τους ανθρώπους που κουβαλούν μεγάλα χρηματικά ποσά μαζί τους και που φέρνουν το χέρι τους στο μέρος, όπου τα έχουν κρυμμένα για να βεβαιωθούν ότι υπάρχουν ακόμα εκεί τα χρήματά τους.

Έφρα, λοιπόν, το χέρι μου στο μέρος, όπου είχα το πορτοφόλι μου με την περίφημη επιστολή του Ρολάν Μπουλανζέ προς τη Θεοδώρα.

‘Ε λοιπόν, το πορτοφόλι μου είχε κάνει φτερά!...

Συγχρόνως ένα όνομα—το όνομα του παραδόχου συνταξιδιώτη μου, ζωγραφίστηκε με γράμματα από φωτιά μέσα στη μνήμη μου: ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΝΤΡΑΚ!

Και ξαναείδα τότε με τη φαντασία μου μια σκηνή, την οποία είχα παρακολουθήσει προ δέκα χρόνων:

Μέσα σ' ένα δωμάτιο της αστυνομικής διευθύνσεως στο Παρίσι, στο οποίο ήταν συγκεντρωμένοι καμιά τριανταριά αστυνομικοί και μερικοί ανώτεροι δικαστικοί υπάλληλοι, έκανε επιδείξεις της καταληκτικής του τέχνης, ο Λεοπόλδος Ντράκ, ένας απ' τους πιο επιτήδειους πορτοφολάδες του κόσμου, ο οποίος αφού έκανε την τύχη του στην 'Αμερική ευντυχίας τα πορτοφόλια των εκατομμυριούχων, είχε αποσυνθέσει τώρα από τις 'δουλειές' του και ζούσε σαν τον πιο νομοταγή πολίτη. 'Ηταν πράγματι εξαιρετικά ενδιαφέροντα τα 'πειράματα' αυτού του ανθρώπου, ο οποίος χωρίς να κουνήσει καθόλου απ' τη θέση του, στο έδινε το πορτοφόλι απ' την τσέπη, την στιγμή που στο πρόσωπο ένα σιγαρότομο ή σου έδινε φωτιά για ν' ανάψει... 'Εγώ τοδλάχιστον, ο οποίος είχα παρακολουθήσει τότε αυτές τις επιδείξεις, είχ' απομείνει μ' ανοιχτά το στόμα...

‘Ε λοιπόν, αυτόν τον άνθρωπο, αυτόν τον άνθρωπο είχε εξαπολύσει τώρα από την αστυνομία έχωρις τον για να μου δοθεί την επιστολή του Ρολάν Μπουλανζέ προς τη Θεοδώρα... Και το κατώρθωσε!... Μου είχε πάσει την επιστολή μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, χωρίς εγώ ν' αντιληφθώ τίποτε... 'Ημουν χαμένος!...

Ευντυχώς, η ψυχραιμία, την ο-

ποία βρισκόμουν μέσα μου οτις πιο κρίσιμες στιγμές, δεν μ' εγκατέλειπε ούτε αυτή τη φορά. Τίποτε στη φαντασίωσή μου δεν έπρεπε να την απεραντή απόγνωση μου...

Άρχισα να τρώω με τη μεγαλύτερη όρεξη και δεν άργησα να πιάσω κουβέντα με τον κλέφτη μου, ο οποίος, καθώς είπα, καθόταν απέναντί μου, με τον φυσικότερο τρόπο του κόσμου. Βεβαιώθηκε σύμφωνοι σε όλα τα ζητήματα, ανακαλύψαμε πώς είχαμε τα ίδια γούστα και σε λίγη ώρα, χωρίς να πω ότι είχαμε γίνει φίλοι, φερνόμενες δ' ένας προς τον άλλο σαν δυο παλιό γνώριμοι. Μου είπε πώς ήταν αντιρροσώπος ενός μεγάλου οίκου κρασιών της Καμπανίας, κι' όταν αποφάγαμε, πλήρωσε αυτός το λογαριασμό, χωρίς να προφτάσω να τον εμπόδιασω.

Εξ' άλλου, δεν επέμενα και πολύ στην πληρωμή του λογαριασμού, γιατί είχα προσέξει ότι δεν είχα άρετα φιλά στις τσέπες μου και ότι έπρεπε να βγάλω το πορτοφόλι μου, —τό όποιο όσσο δρισκόταν πειά στα χέρια του Ντράκ— πράγμα που έπρεπε με κάθε τρόπο να τ' αποφύγω. Άκριβώς μάλιστα γι' αυτό το λόγο είχε φανή κι' αυτός τόσο γενναιοδωρός. Δεν μ' άφησε να πληρώσω για να μην αναγκαστώ και καταφύγω στο πορτοφόλι μου κι' αντιληφθώ έτσι τη λωποδυσία του... Τα πράγματα, λοιπόν, κανονίστηκαν με τον καλύτερο τρόπο, κι' ο Ντράκ υπέθετε πάντοτε πώς εξακολουθούσα ν' αγνοώ την κλοπή του.

Βγαίνοντας απ' το βαγκόν ρεστοράν, τον άφησα επίτηδες να προηγηθώ. Μά, επειδή συγχρόνως με μās έβγαζαν κι' οι άλλοι επιβάτες, μπροστά στην πόρτα χωρίστηκα για μια στιγμή απ' αυτόν, επειδή δημιουργήθηκε κάποιος μικροσυνωστισμός. Μά, έπειτ' από μερικές στιγμές, καθώς αυτός έμπαινε μέσα στο βαγκόνι μας, έμπαινα κι' εγώ απ' πίσω του. Καθήσαμε τότε και, σαν να μη συνέβαινε τίποτε μεταξύ μας, φλυαρήσαμε φιλικωτά.

Το σχέδιό μου ήταν πολύ απλό. Είχα αποφασίσει, μόλις θα έκλειναν ή πόρτες του βαγονιού για τη νύχτα, να στηρίξω το κεφάλι μου στον κροτάφο του και ν' απαιτήσω την επιστροφή του πορτοφολιού μου. Μά τα πράγματα, όπως θα ήθελε, είχαν έντελως διαφορετική εξέλιξη, και, με την πίστη μου, ήταν προτιμότερο αυτό, γιατί ήταν αδύνατο να μην είχε προβλέψει κι' αυτός μια τέτοια επίθεση εκ μέρους μου και να μην είχε λάβει ανάλογα μέτρα.

Έξ' άλλου, ήταν πιθανόν να είχε πάρει την επιστολή απ' το πορτοφόλι μου και να το είχε πετάξει... Αλλά τις σκέψεις έκανα, όταν έβγαψα αντιληφθών ότι το πορτοφόλι μου ε'χε ζωντανεύσει στη θέση του, στην τσέπη του σακακιού μου!

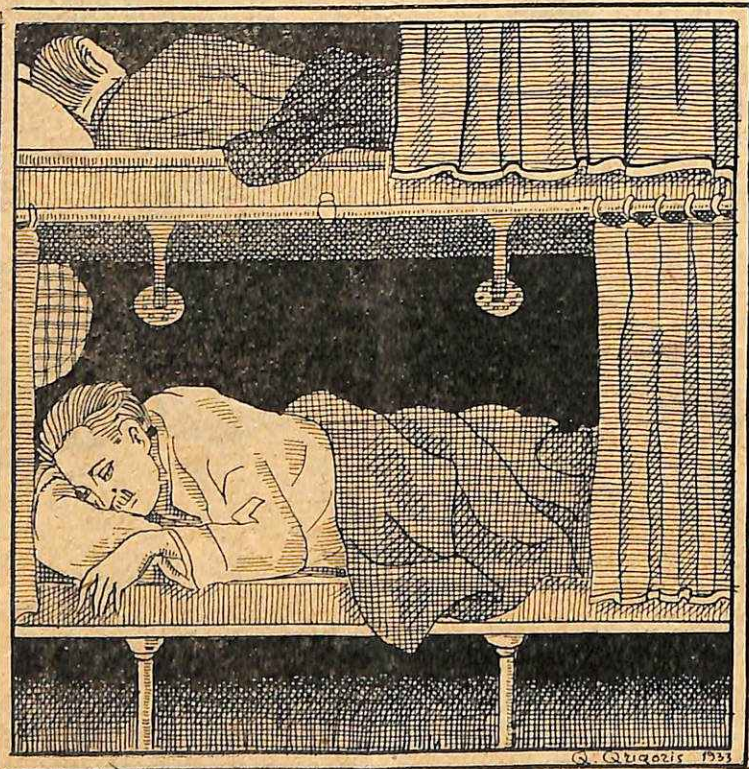
Έτσι ο Ντράκ, αντί να πετάξει το πορτοφόλι μου, είχε κάνει κάτι πιο απλό: το είχε ξαναβάλει στη θέση του!... Δεν μπορούσα να πω τίποτε!...

Μά η επιστολή που ήτανε τώ-

ρα ;... Άσφαλώς μέσα στο πορτοφόλι του Ντράκ! Όσοσο δεν ήμουν καθόλου απελπισμένος γιατί στο κάτω-κάτω η θέσι μου ήταν καλύτερη από του κλέφτη μου, γιατί εξακολουθούσε να νομίζει, πώς αγνοούσα ότι είχα κλαπεί, πράγμα που θα μου επέτρεπε να τον κλέψω με την σειρά μου...

Μου φαίνεται πως έπαιξα, σ' αυτήν την περίπτωση, εν' απ' τα πιο δύσκολα και πιο λεπτά παιχνίδια της ζωής μου κι' αν το κέρδισα, αυτό το χρωστώ κυρίως στην εκφροσί της απόλυτης άδιαφορίας, με την οποία έκρυβα την τροφή αγωνία μου.

Πλάγιασε πριν από μένα, κι' όταν γδύθηκα κι' εγώ με τη σειρά μου, πρόσεξα στον αντίκρου καθρέφτη, με ικανοποιήσι, ότι είχε κομμάσει το σακάκι του στο κοινό κρεμαστάρι, πράγμα που φανέρωνε, ότι η επιστολή βρισκόταν μέσα σ' αυτό. Ο κλέφτης μου είχε πλαγιάσει στη κουκέτα, που ήταν πάνω απ' τη δική μου. Όταν, λοιπόν, πλάγιασα κι' εγώ,

Πλάγιασε κι' άρχισα να ροχαλίζω...

είδα, ότι εκείνη τη στιγμή διέλυσε το σακάκι του μέσα στο κρεμαστό δίχτυ που βρισκόταν πλάι του, στο κούφωμα του βαγονιού. Άσφαλώς, ο Ντράκ μπορούσε να ήταν πιο επιδέξιος από μένα σε τ' α χέρια, μα σε ζητήματα ψυχολογίας υστερούσε πολύ!...

Έπειτ' από πέντε λεπτά, άφ' ου έλαβα κι' εγώ όλες μου τις προσφυλάξεις—ή όποιες μοναδικό σκοπό είχαν να τις αντιληφθώ ό συνταξιδιώτης μου—για ν' άσφαλίσω δήθεν το πορτοφόλι μου στο δίχτυ που ήταν στο βάθος της κουκέτας μου και προσποιούμενος ότι έδινα σ' αυτό τη μεγαλύτερη σημασία, του εδάρχηκα καληνύχτα, πλάγιασα κι' άρχισα να ροχαλίζω σαν άρρωστη.

Ο Ντράκ δεν αποκοιμήθηκε πραγματικά παρά μόνο όταν φτά-

σαμε στο Μασόν. Έκανα ό,τι μπορούσα για να βεβαιωθώ ότι ό ύπνος του ήταν αληθινός. Μά μονάχα όταν τελείωσε την «δουλειά» μου βεβαιώθηκα ότι σ' αληθινά κοιμόταν!... Για να τ' πετύχω αυτό, κουνιόμουν όσο τ' δυνατόν λιγότερο κι' όμως ποτέ στη ζωή μου δεν είχα ιδρώσει τόσο πολύ. Ό! δεν θα ξεχάσω ποτέ τις άργές, τις άθόρυβες κινήσεις που έκανα για να σηκωθώ, για ν' άπλωσω το χέρι μου ως τ' ό δίχτυ του, για να πάρω από μέσα το πορτοφόλι του, δεν θα τις ξεχάσω ποτέ μου... Ήταν μια δουλειά γίγαντας, τ' χειρότερο τ' όν μαστουριών!

Τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στο σταθμό της Ανόν, είχα επιτέλους στα χέρια μου την περίφημη επιστολή!... Ήταν καιρός πειά, γιατί ή κραυγές των άπαλλήλων και ή κινήσεις του σταθμού, ξύπνησαν έπειτ' από λίγες στιγμές τον Ντράκ...

Εγώ όμως δρισκόμουν πειά στην κουκέτα μου και ροχαλίζα-

πορτοφόλι μου, τον είχα κρατήσει στο χέρι μου. Τό χέρι μου πάλι το είχα χώσει κάτω απ' το μαξιλάρι μου, γιατί συνήθιζα να κοιμάμαι με την κοιλιά, με τ' α χέρια μου χωμένα κάτω απ' το μαξιλάρι μου... Μά εκείνο το βράδυ, ήμουν αποφασισμένος να μην κοιμηθώ καθόλου... Άλλοίμονο! Είχα ξεχάσει, ότι είχα τρεις ήμερες να πλάγιασω σε κρεβάτι... τρεις ήμερες χωρίς να κλείσω μάτι!...

Σιγά-σιγά, χωρίς να τ' ό θέλω, έκλεισα τ' ό μάτια μου... Τί ώρα!... Τί γλυκά που ήταν έτσι!... Άιγο ακόμα!... Άιγο!... Έπειτα τ' άνοιγω πάλι... Μά ως ότου να τ' άναγνώζω, είχα αποκοιμηθώ απάνω στη νύχτα μου, όπως ό Άννιέας στην Καπούη!...

Όταν ξύπνησα, ή πρώτες άχτινες της ήμέρας γλιστρούσαν άναμεσα από τις τραβηγμένες κουστίνες των παραθύρων κι' είδα έναν άντρα με τη νυχτερινή του ποικιμία να στέκεται όρθιος πλάι στην κουκέτα μου... Ήταν ό Ντράκ... Τάβαλα άμέσως με τον έαυτό μου, γιατί είχα την άδυναμία ν' αποκοιμηθώ, μα καθυστερητά άμέσως έβλεπτες ότι ό φάκελλος βρισκόταν ακόμα στο χέρι μου. Όά είχα κάνει, χωρίς άλλο, κάποια κίνηση καθώς ξύπνησα, γιατί ό Ντράκ έσπευσε να εξαφανιστεί μέσ' στο νιπτήρα, παίρνοντας μαζί του τ' ταξιδιωτικό σάκκο του και κάνοντας όσο τ' δυνατόν λιγότερο θόρυβο.

Είχα ξυπνήσει πειά έντελως και ψαχούλεψα πάλι τ' ό φάκελλό μου... Ριγώντας τότε όλόκληρος, ένοιωσα πώς μου φαίνόταν έλαφρότερος... Κάτι έλειπε από μένα... Προσπάθησα να χώσω μέσα τ' ό δάχτυλό μου... μα έξ αιτίας της θερμότητας του χεριού μου, ό φάκελλος είχε κλλησει... Τον ξεκόλλησα... Είδα τότε πώς τ' ό διπλό φύλλο του χαρτιού ήταν ακόμα μέσα... μα ή επιστολή έλειπε!

Άσφαλώς ό αντίπαλός μου δεν ήταν τόσο άπλός όσο φαινόταν, ούτε τόσο λίγο ψυχολόγος, όσο τον νόμιζα. Όά είχε αντιληφθώ στη Ανόν (με την πρώτη ματιά που έρριξε στο δίχτυ του όταν ξύπνησε) ότι είχα άγγίξει τ' ό πράγματά του. Άπ' αυτό κατάλαβε πώς τ' ό είχα βουτήξει την επιστολή... Μά δεν έδειξε τίποτε, και, γυρίζοντας από την άλλη μεριά, προσποιήθηκε ότι κοιμάται, ενώ εγώ κοιμούμουν πραγματικά, αυτή τη φορά!...

Διάβολε! Είμαστε άδαιοι να παλαίψουμε δ' ένας έναντιόν του άλλου... Είχα κερδίσει τ' ό πρώτο παιχνίδι... Είχε κερδίσει τ' ό δεύτερο! Μά ποιος θα κέρδιζε τ' ό τρίτο!... Μά τ' ό παιχνίδι γινόταν τριμερές ά δύσκολο για μένα, τ' ό πρώτον ή έξερα ότι ή έξερα πώς ή έξερα, μάτι μου είχα κλέψει την επιστολή!...

Και δεν είχα πειά παρά έλάχιστο καιρό μπροστά μου για να τ' όν ξαναπάρω, αν αυτό ήταν ακόμα δυνατόν.

Έκανα πώς κοιμούμουν ακόμα και προσποιήθηκα ότι ξυπνούσα, τη στιγμή που ό Ντράκ ξαναπα-

ρουσιάζτηκε, βγαίνοντας από τ' ό μικρό νιπτήρα!... Έκανα ό,τι μπορούσα για να δ' όλες μου τις κινήσεις, πράγμα που ήταν πολύ πιο εύκολο παρά να τ' ό τις κρύψω, κι' έτσι με είδε με την άκρη τ' ό ματιού του τη στιγμή που τραβούσα ειαστικά τ' ό φάκελλο κάτω απ' τ' ό μαξιλάρι, σαν να έξακολουθούσα να είμαι βέβαιος πώς κατέχω θησαυρό!...

Πάντως άμφιβάλλω πολύ αν έπιασε όλη αυτή ή κομωδία μου!... Όσο για μένα, κρατούσα άκοιμητες όλες μου τις διανοητικές ικανότητες για ν' αντιληφθώ πού είχα κρύψει την επιστολή.

Κατάλαβα πώς είχα ξυπνήσει τη στιγμή που μου ξανάχανε τ' ό φάκελλο στο χέρι μου και φαντάστηκα, ότι ή άπότομη εξαφάνισή του μέσα στο μικρό νιπτήρα προόριζε την ταραχή του και δεν άφηκε καμιά άμφιβολία, ότι είχα μπη έκει μέσα με τ' ό πολύτιμο χαρτί στο χέρι. Άν δεν ήταν τ' ό πράγμα έτσι, δεν θα έδειχνε τ' ό ση εία να φύγει, μόλις κουνήθηκα λίγο την ώρα που ξύπνησα.

Είχε μπη, λοιπόν, μέσ' στο νιπτήρα, φορώντας τη νυχτερινή του ποικιμία, με την επιστολή και με τ' όν ταξιδιωτικό του σάκκο άν ο ι χ τ ό... Όταν ξαναβγήκε, είχε τ' ό σάκκο του κλειστό... Όποτε ύπνηχε κάθε πιθανότητας, ή επιστολή να βρισκόταν μέσα σ' αυτό τ' ό σάκκο.

Ένωμεταξύ, ό Ντράκ διαόταν να ντυθώ για να μου άφήση τ' ό πεδίο ελεύθερο. Συγχρόνως ανταλλάσαμε τ' ό συνηθισμένα έκεινα λόγια που λένε τ' ό πρώτο δυό άνθρωποι, ό όποιοι πέρασαν την νύχτα τους στην ίδια καμπίνα. Είπαμε κι' ό δυο πώς είχαμε κοιμηθώ περίφημα και συμφωνήσαμε στο ότι δεν ύπνηχε άλλο πράγμα πού να νανορρίξη καλύτερα απ' τις κινήσεις ενός τραίνου.

Τέλος, τελείωσε τ' ό ντύσιμό του και, άφ' ου κλείδωσε τ' ό ταξιδιωτικό του σάκκο, βγήκε έξω.

Πετάχτηκα άμέσως απ' τη κουκέτα μου και σύρνωσα από μέσα την πόρτα του βαγονιού. Ήμουν μόνος και κανένας δεν μπορούσε να μ' ένοχλήσει. Όρμησα, λοιπόν, προς τ' ό σάκκο του Ντράκ. Κ' επειδή δεν μπορούσα να τ' όν άνοιξω με κανένα από τ' ό κλειδιά μου, χρησιμοποίησα την έργαλειό με τ' ό όποιο έσπασα την κλειδαριά του, χωρίς ν' άναστωθώ, έπει για μια στιγμή, τί συνέπειες μπορούσε να έχη αυτή διάρρηξις. Άδειασα τ' ό σάκκο του, τ' όν άναστατάωσα, έβγαλα οτις βάρες του, μα ή επιστολή δεν βρισκόταν πουθενά...

Όποτε είχε κρατήσει απάνω του, την είχε πάρει μαζί του. Ξανάβαλα στην τύχη όλα τ' ό πράγματα τ' ό καταραμένου αυτού Ντράκ μέσα στο σάκκο του, τ' όν τοποθέτησα στο δίχτυ του κι' έπει τ' ό ντύθηκα μέσα σε πέντε λεπτά. Έπειτα έβγαλα πάλι τ' ό πρόσωπό μου στον καθρέφτη, τ' ό πρόσταξα να είνε χαμογελαστό και άδιάφορο κι' έτρεξα σαν βέλος στο βαγκόν ρεστοράν, όπου είδα τον Ντράκ να πίνει ήσυχα και με γάλα.

Αυτή τη φορά δεν τ' όν άπέφυγα, γιατί έπρόκειτο να μπη στο σταθμό του Άβινιόν... Σηκώθηκα, ενώ αυτός ήταν ακόμα καθιστός... Πήρα τ' ό κασκέτο μου απ' τ' ό δίχτυ... Ήταν με μεγάλη τεταζα στο δίχτυ που ήταν από πάνω μας πλάι στο δικό του κασκέτο, λέγοντας:

—Κάνει πολύ ζέστη μέσ' από τ' ό βαγκόνι πολυτελείας... —Αυτό έξαρτάται απ' τις διανοητικές... Έγώ δεν ξσταίνομαι καθόλου... Άν μου έπερρίπετε, μάτι μου, ή ξαναφορούσα τ' ό κασκέτο μου...

Και λέγοντας τ' ό λόγια αυτά, πήρε τ' ό κασκέτο του απ' τ' ό δίχτυ και τ' ό φόρεσε καλώς. Αυτό έφτασε για να με πληροφόρηση ότι ή επιστολή βρισκόταν

για καθόλου και στάθηκε άρετα εύτυχής, βλέποντας ότι ή αντίκρουή του θέσις στο τραπέζι ήταν άδειανή. Καθήσα, λοιπόν, σ' αυτήν. Τ' ό χαμογέλασα και μου χαμογέλασε. Φαινόμαστε κι' ό δυο ευχαριστημένοι δ' ένας απ' τ' όν άλλων...

Ήξερα πώς ή έξερα, ότι ή έξερα... Ή έξερα επίσης πώς ή έξερα, ότι ή έξερα...

Ήταν πράγματι πολύ παράδοξη ή θέσι μας, ή θέσι δυό ανθρώπων, ό όποιοι από τ' ό προηγούμενο βράδυ, δεν έπαιναν ν' άλληλοκλέδωνται, χωρίς τίποτε, ούτε στους τρόπους τους, ούτε στα λόγια τους, να προδίδη τη μυστική τους σκέψη, την χαρά της νίκης, ή την άπογοήτευσή της ήττης.

Είχα παραγγείλει δυό αυγά και γάλα... Πλησιάζαμε στο Άβινιόν και μου έμεναν είκοσι λεπτά τ' ό πολύ για να κατορθώσω να τ' ό ξαναπάρω την επιστολή...

Πριν ακόμα τ' ό τραίνο σταματήσει, πήδηξα έξω.

—Όά ζεσταίνόσαστε πολύ, μου είπε έξαφνα ό Ντράκ.

Ναι... ζεσταίνόμουν πολύ... Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τ' ός κροτάφους μου... Έβγαλα τ' ό κασκέτο μου και τ' ό πετάξα στο δίχτυ που ήταν από πάνω μας πλάι στο δικό του κασκέτο, λέγοντας:

—Κάνει πολύ ζέστη μέσ' από τ' ό βαγκόνι πολυτελείας...

—Αυτό έξαρτάται απ' τις διανοητικές... Έγώ δεν ξσταίνομαι καθόλου... Άν μου έπερρίπετε, μάτι μου, ή ξαναφορούσα τ' ό κασκέτο μου...

Και λέγοντας τ' ό λόγια αυτά, πήρε τ' ό κασκέτο του απ' τ' ό δίχτυ και τ' ό φόρεσε καλώς.

Αυτό έφτασε για να με πληροφόρηση ότι ή επιστολή βρισκόταν

μέσα στο κασκέτο του. Ή ματιά που τ' ό έρριξε όταν πέταξα τ' ό δικό μου στο δίχτυ, ή σπουδή με την όποιή τ' ό ξαναφόρεσε, κι' ό τρόπος ακόμα με τ' όν όποιο τ' ό έκανε αυτό, τ' όν πρόδωκαν...

Για έναν άνθρωπο, τ' ό όποιον ή αίσθησεις δρισκόντουσαν σε ύπερέντασι, όπως ή δικές μου, δεν ήταν δύσκολο ν' αντιληφθώ μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο την ικανοποίησι που ζωγραφίστηκε στη φαντασίωσή του Ντράκ, όταν φόρεσε τ' ό κασκέτο του...

Μου φάνηκε μάλιστα πώς διάβασα μέσα στα μάτια του τη φράσι: «Ή επιστολή βρισκείται εδώ!... Έλα, αν μπορείς, να την πάρεις!...»

Έ λοιπόν, θα τ' όν την έπαιρνα!... Και τ' ό έκανα αυτό με τ' ό άντρηκα κεραυνού...

Είχα πληρώσει τ' ό λογαριασμό μου κι' εκείνος κανόνιζε τ' ό δικό του, ενώ τ' ό τραίνο γλίστρει τ' όν

Μά είχα προβλέψει την κίνησή του αυτή κι' άμέσως τραβήχτηκα πίσω τόσο, ώστε να μη μπορέ να φτάση τ' ό πολύτιμο κασκέτο.

Οί άλλοι ταξιδιώτες είχαν σηκωθεί και μās είχαν περιτομήσει, προσπαθώντας να μπουδ άνάμεσά μας... Συγχρόνως διασκέδάζαν με την άκατανόητη και κομική λύσσα τ' ό Ντράκ, τ' ό όποιον τ' ό γλυκά μάτια του πετούσαν τώρα φωτιές και τ' ό πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο.

«Έγώ ήσυχασα, όταν είδα, ότι μερικοί ταξιδιώτες είχαν μπη άνάμεσά μας από μένα και τ' όν Ντράκ. Και είπα με γαλήνη, άνοίγοντας τη φόδρα τ' ό κασκέτου: —Αυτό τ' ό κασκέτο είνε δικό μου!...»

Επειδή μάλιστα μου ήταν πολύ φαρδύ, έβαλα μέσα αυτή την επιστολή. Άν ό κύριος θέλει να τ' όν πω, τί γράφει ή επιστολή αυτή θα τ' όν κάνω εύχαρίστως και έτσι όλος ό κόσμος θα δ' ό, ότι τ' ό κασκέτο είνε δικό μου!...

Αυτά τ' ό λόγια είχαν τ' ό χάρισμα να γαληνέψουν στη στιγμή τ' ό Ντράκ... Ήταν σαν ένα παγωμένο λυτρώ που τ' ό έσβυσε όλη του τη φλόγα... Κύταξε τ' ό κασκέτο μου που τ' ό είχα πετάξει πάνω στο τραπέζι, τ' ό πήρε και μουμήρισε πώς είχε γελαστή και πώς ήταν πράγματι δικό του.

Γέλια δυνατά άκούστηκαν τότε...

Συγχρόνως τ' ό τραίνο έμπαινε στο σταθμό τ' ό Άβινιόν. Πριν ακόμα σταματήσει, πήδηξα έξω με τ' ό θησαυρό μου στο κεφάλι...

Έπειτ' από μερικά λεπτά, βρισκόμουν έξω απ' τ' ό σταθμό, κι' ενώ ό Ντράκ μ' άναζητούσε στο τραίνο τ' ό Παρ-Μπόν, εγώ πήδωσα σ' ένα αυτοκίνητο, τ' ό όποιο με ταχύτητα έκατό χιλιόμετρα, με άδηγούσε στη Μασσαλία...

VII
ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΟΤΙ Η ΤΥΧΗ ΕΡΧΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ

Μόλις δυό μέρες μετά την άφιξή του στη Μασσαλία, όπου περιφερόταν με μια νέα μεταμφέση, ό Ρουλαμπιλ, άνακάλυψε τ' ό Μάριο Πουπαρτέν.

Καθώς πλανιόταν στην όδο Σαιν-Φερρεόλ είδε ένα κομμωτήριο, τ' ό όποιου ή φρεσκοβαμμένη έπιγραφή έγραφε: «Νέον Παρισίων κομμωτήριο Μάριο Πουπαρτέν».

Ο Ρουλαμπιλ, προχώρησε μέσα σ' ένα διάδρομο, στην άκρη τ' ό όποιου στάθηκε άποτομα. Μια φωνή άκούόταν από μέσα, μια φωνή που την ή έξερε πολύ καλά.

—Ποτέ! φώναξε κι' άωρησε έναντιόν μου...

—Ακούσθε!

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΗΝ... ΤΖΟΚΟΝΤΑ!

(Του Γάλλου δημοσιογράφου Σαρλ Κουνστλέρ)

Η άγγλική εφημερίδα έγραψαν τελευταία ότι εκφράζονται και πάλιν υπόνιοι, ότι η Τζοκόντα του Λούβρου, το περίφημο αριστούργημα του Λεονάρδου Ντά Βίντσι, δεν είναι η αληθινή και ότι η αληθινή βρίσκεται στα χέρια ενός εμπόρου εικόνων στο Άλγερ. Η είδησις αυτή ενέπνευσε το παρακάτω χαριτωμένο άρθρο, υπό μορφήν συνεντεύξεως με την Τζοκόντα, στον Γάλλο δημοσιογράφο Σαρλ Κουνστλέρ, το όποιον και μεταφράζουμε.

«Όλες η κυρίες του Μουσείου του Λούβρου — πρόκειται για τις ζωγραφισμένες κυρίες που στολίζουν τους τοίχους του Μουσείου — ζηλεύουν θανάσιμα τη Μόνα Λίζα, την περίφημη Τζοκόντα. Και πρέπει να ομολογήσουμε πως δεν έχουν άδικο. Μά για σκεφθήτε, λοιπόν: Η προκομμένη αυτή Τζοκόντα, σαν να μη της φτάνει μόνον θροναίως σαν βασίλισσα σε μια από τις κεντρικότερες αίθουσες του Λούβρου, απ' όπου εκτοξεύει το «μιστηριώδες» χαμόγελό της, η εκατοντάδες των επισκεπτών που τρέχουν να τη θαυμάσουν κάθε μέρα απ' όλες τις άκρες της γης, σαν να μη της φτάνει λοιπόν αυτό, κάνει, δίχως να κοκινίζει από ντροπή, ότι μπορεί, για να γίνεται θρόνος γύρω από τ' όνομά της.

Κάνει μάλιστα και κάτι χειρότερο: κάθε τόσο προκαλεί σκάνδαλα αληθινά! Μά το Θεό, δεν μπορεί να την παρομοιάσω παρά με μερικόνους αστέρας του κινηματογράφου. Σαν αυτές κι' η Τζοκόντα τρελλανέται για διαφήμιση.

«Μά, αγαπητή μου κυρία, μου έρχεται να της πω, όταν έχει κανείς ένα παρελθόν τόσο «θεβαρμένον» από ερωτικές περιπέτειες, θα έπρεπε, αντί να γυροί τον θρόνο, να επιδώσει ίση - ίση τη γαλήνη και τη σωπή...».

«Αλλά η γυναίκα αυτή είναι αδιάφορη. Και νά, τις μέρες αυτές, προκάλεσε πάλι μια καινούργια φασαρία.

Μια μεγάλη άγγλική εφημερίδα έγραψε πως κάποιος Τζάκ Ντεάν ισχυρίζεται ότι η Τζοκόντα του Λούβρου είναι μια κópια, ένα αντίγραφο της πραγματικής, και ότι η αληθινή Μόνα Λίζα, το αριστούργημα του Ντά Βίντσι, βρίσκεται στα χέρια ενός εμπόρου εικόνων του Άλγερ.

Φαίνεται πως αυτός ο Τζάκ Ντεάν είναι ένας παλιός εραστής της Τζοκόντας. Γιατί είναι ο ίδιος, που μαζί με μερικά άλλα, όχι και τόσο πασιφικά υποκείμενα, άφηγαρε την Τζοκόντα από το Λούβρο κάποια μέρα του Αυγούστου του 1911.

Επωμολήθηκα μιας στιγμής που είχατε μόνον στο Λούβρο, για να ζητήσω από τη Τζοκόντα μερικές λεπτομέρειες της αποδράσεώς της εκείνης.

—Τι τά θέλετε, μου είπε χαμογελώντας, πάντα με το μυστηριώδες έλατο χαμόγελό της, που σας δίνει στο τέλος στα νεύρα, κι' τά θέλετε, ήθελα να ιδώ την πατρίδα

μου, την όμορφη Ιταλία, όπου ο Λεονάρδος Ντά Βίντσι έκανε τέσσερα ολόκληρα χρόνια να με ζωγραφίσει. Ήμουν τόσο όμορφη, ώστε κάθε μέρα ανακάλυπτε και ένα καινούργιο δέλητρο στο πρόσωπό μου. Έπειτα, τί να σας πω, με τό να με βλέπει ολόενα, μου φαίνεται πως τοιμμήθηκε λιγάκι μαζί μου. Και δεν μπορούσε να πάρη την απόφαση να χωριστή το μοντέλο του και το πορτρέτο, που έφτιαχνε... Έτσι στο τέλος κατόντισε να με πάρη μαζί του στη Γαλλία, όταν τον κάλεσε εκεί, ως ζωγράφος της Αυλής του, ο βασιλέας Φραγκίσκος ο πρώτος. Όταν πέθανε ο Λεονάρδος, μ' έβαλαν στην καλλιτεχνική συλλογή του βασιλιά αυτού, που ένοιωθε, σάς βεβαιώνω, πολύ από γυναίκα όμορφη... Έκτοτε είχα, τ' όμολογώ, μερικές περιπέτειες...

Έβαψα η Μόνα Λίζα διέκοψε την κουβέντα της. Καμιά έκαστο σταριά νεαρές Άγγλίδες διέσχισαν τη στιγμή εκείνη την αίθουσα, όπου βρισκόμαστε, κάνοντας ν' ανατηχή το πάτωμα με τα τακούνια τους. Σταμάτησαν μπροστά στη βασίλισσα της όμορφιάς και τένωσαν τα μάτια τους, εξέταζοντες την προσεκτικά, σά να ήθελαν να ελέγξουν αν είναι αληθινά τα όσα λένε γι' αυτή. Η αδιάκριτη και επίμονη περιέργειά τους με πείραζε, τ' όμολογώ, για λογαριασμό της Τζοκόντας.

Όστόσο, μόλις απομακρύνθηκαν ή νεαρές Άγγλίδες, συνέχισα τη συνουσία μου με τη Τζοκόντα. Τη ρώτησα: είδους άνθρωπος ήταν αυτός ο Λεονάρδος, τις ειδήσεις που είχε ζωγραφίσει, όπως επίσης και όλα τα σχέδια και τα σκίτσα, που της είχε κάνει πριν τη ζωγραφίσει. Καθώς καταλαβαί νετε, ή συνουσία αυτή δεν υπορούσε να γίνει παρά με συχνές διακο-

πές. Κάθε στιγμή μās διέκοπταν περιηγητές, που είχαν αφήσει επειγόντως τις πατρίδες τους για ναρθούν να θαυμάσουν τη Τζοκόντα. Έφταναν κρατώντας μια εφημερίδα στο χέρι τους και κύτταζαν πότε μια φωτογραφία δημοσιευμένη στην εφημερίδα και πότε την ίδια τη Τζοκόντα. Και ολόενα αναρωτιόντουσαν έναονίως:

—Είτε τάχα αυτή ή γνήσια Τζοκόντα;

—Υστερα έφηναν.

Αμοιή Μόνα Λίζα! Νά που την είχε καταντήσει ή φιλαρέσκεια κι' ή ματαιοδοξία της! Τώρα όλοι αμφιβόλλαν για την γνησιότητά της! Αυτό, τ' ένοιωθα πολύ καλά, την έκανε να λυσσά. Μά δεν άφηνε να φανή ή αγανάκτησή της και το αλόνιο χαμόγελο δεν έφηνε από τὰ λεπτά χαίλη της.

Πά να την αποσπάσω από τις θλιβερές σκέψεις της, την παρακάλεσα να μου διηγήσῃ την ιστορία της απαγωγής της.

Δεν μου έκανε τίποτε. Μου έξομολογήθηκε ότι την είχε ξελογιάσει κάποιος Περούτζια. Βοηθούμενος από τον διάσημο Τζάκ Ντεάν, ο Περούτζια την είχε απαγάγει από το Λούβρο. Και χωρίς να τους εννοχλήση κανείς, και οι τρεις μαζί, πέρασαν τὰ γαλλικά σύνορα και τράβηξαν για την Ιταλία.

Επ' δύο χρόνια ή Τζοκόντα έζησε μια ζωή ήρεμη και αβρόνθη στο σπίτι του Περούτζια. Μά μια μέρα ο άθλιος αυτός χρειάστηκε χρήματα και δεν δίστασε, για να τὰ βρή, να διαπράξῃ μὴν ατιμία. Επρότεινε στον αρχαιολόγο Άλφρέντο Τζέρι να του πουλήσῃ τη φιλέντα του, έναντι ορισμένου αριθμού χρυσών νομισμάτων και χαρτονομισμάτων. Μά στάθηκε άτυχος. Ο Τζέρι ήτανε τίμιος άνθρωπος. Ειδοποίησε εὐθὺς τὸν κ. Πότζι, διευθυντή του Μουσείου Ντά Βίντσι, της Φλωρεντίας, και ο Πότζι, πάλιν, ειδοποίησε τὸν διευθυντή του Λούβρου...

Σοφοί, καλλιτέχνες, εμπειρογνώμονες, εξέτασαν αμέσως τη δραπέτιδα και αναγνώρισαν πως ήταν η αληθινή Τζοκόντα. Και έτσι η Μόνα Λίζα ξαναγύρισε στη θέση της, στο Λούβρο, την 1η Ιανουαρίου του 1914...

—Έκτοτε, συνέχισε ή Τζοκόντα, με κατηγορούσαν πολλές φορές πως δεν είμαι ή αληθινή Τζοκόντα. Είπαν πως ήμουν ένα πολύ πτυχημένο αντίγραφο του έργου του Ντά Βίντσι. Τό 1926 ένας Γάλλος δημοσιογράφος, συνάδελφός σας, έγραψε ότι ή αληθινή Τζοκόντα βρισκόταν στα χέρια ενός πολύ γνωστού Παριζιάνου εμπόρου εικόνων. Συγχρόνως ή άγγλική εφημερίδα άνήγγειλλαν ότι είχα θεαθή στην Αμερική, στη Βραζιλία και στο σπίτι κάποιου διασημου συλλέκτου εικόνων του Σικάγο. Και να

πές. Κάθε στιγμή μās διέκοπταν περιηγητές, που είχαν αφήσει επειγόντως τις πατρίδες τους για ναρθούν να θαυμάσουν τη Τζοκόντα. Έφταναν κρατώντας μια εφημερίδα στο χέρι τους και κύτταζαν πότε μια φωτογραφία δημοσιευμένη στην εφημερίδα και πότε την ίδια τη Τζοκόντα. Και ολόενα αναρωτιόντουσαν έναονίως:

—Είτε τάχα αυτή ή γνήσια Τζοκόντα;

—Υστερα έφηναν.

Αμοιή Μόνα Λίζα! Νά που την είχε καταντήσει ή φιλαρέσκεια κι' ή ματαιοδοξία της! Τώρα όλοι αμφιβόλλαν για την γνησιότητά της! Αυτό, τ' ένοιωθα πολύ καλά, την έκανε να λυσσά. Μά δεν άφηνε να φανή ή αγανάκτησή της και το αλόνιο χαμόγελο δεν έφηνε από τὰ λεπτά χαίλη της.

Πά να την αποσπάσω από τις θλιβερές σκέψεις της, την παρακάλεσα να μου διηγήσῃ την ιστορία της απαγωγής της.

Δεν μου έκανε τίποτε. Μου έξομολογήθηκε ότι την είχε ξελογιάσει κάποιος Περούτζια. Βοηθούμενος από τον διάσημο Τζάκ Ντεάν, ο Περούτζια την είχε απαγάγει από το Λούβρο. Και χωρίς να τους εννοχλήση κανείς, και οι τρεις μαζί, πέρασαν τὰ γαλλικά σύνορα και τράβηξαν για την Ιταλία.

Επ' δύο χρόνια ή Τζοκόντα έζησε μια ζωή ήρεμη και αβρόνθη στο σπίτι του Περούτζια. Μά μια μέρα ο άθλιος αυτός χρειάστηκε χρήματα και δεν δίστασε, για να τὰ βρή, να διαπράξῃ μὴν ατιμία. Επρότεινε στον αρχαιολόγο Άλφρέντο Τζέρι να του πουλήσῃ τη φιλέντα του, έναντι ορισμένου αριθμού χρυσών νομισμάτων και χαρτονομισμάτων. Μά στάθηκε άτυχος. Ο Τζέρι ήτανε τίμιος άνθρωπος. Ειδοποίησε εὐθὺς τὸν κ. Πότζι, διευθυντή του Μουσείου Ντά Βίντσι, της Φλωρεντίας, και ο Πότζι, πάλιν, ειδοποίησε τὸν διευθυντή του Λούβρου...

Σοφοί, καλλιτέχνες, εμπειρογνώμονες, εξέτασαν αμέσως τη δραπέτιδα και αναγνώρισαν πως ήταν η αληθινή Τζοκόντα. Και έτσι η Μόνα Λίζα ξαναγύρισε στη θέση της, στο Λούβρο, την 1η Ιανουαρίου του 1914...

—Έκτοτε, συνέχισε ή Τζοκόντα, με κατηγορούσαν πολλές φορές πως δεν είμαι ή αληθινή Τζοκόντα. Είπαν πως ήμουν ένα πολύ πτυχημένο αντίγραφο του έργου του Ντά Βίντσι. Τό 1926 ένας Γάλλος δημοσιογράφος, συνάδελφός σας, έγραψε ότι ή αληθινή Τζοκόντα βρισκόταν στα χέρια ενός πολύ γνωστού Παριζιάνου εμπόρου εικόνων. Συγχρόνως ή άγγλική εφημερίδα άνήγγειλλαν ότι είχα θεαθή στην Αμερική, στη Βραζιλία και στο σπίτι κάποιου διασημου συλλέκτου εικόνων του Σικάγο. Και να

Η Τζοκόντα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΛΟΤΙ

«Άλλοτε έκριναν ένα συγγραφέα μόνον από τὰ έργα του, ακολουθώντας τὸν κανόνα του Μπυφφόν, ότι «τό ύψος δείχνει τὸν άνθρωπο». Σήμερα, για να σχηματίση κανείς μια ιδέα για ένα συγγραφέα, χρειάζεται να ξέρε όχι μόνον τὸ στυλ του γραφίματος του, αλλά και τὴ ζωή του και τις συνήθειές του και τις manières του, ακόμα και τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του και τὴ διακόσμηση τοῦ σπιτιοῦ του. Η τελευταία μάλιστα περίπτωση μπορεί να ἀποκαλύψῃ για τὸν άνθρωπο περισσότερα απ' ὅσα ο ίδιος θάλεγε για τὸν ἑαυτό του.

Κλασικό παράδειγμα σπιτιοῦ διακοσμημένου ἐν ἀπολύτῳ ἀρμονία με τὴν ψυχολογία τοῦ ἐνοίκου του, ήταν τὸ σπίτι τοῦ Πιέρ Λοῦ, τοῦ μεγάλου φιλοσόφου συγγραφέως, που ήταν δόκιμος ἐπιπλωμένο ἀνατολίτικα.

—Μου εἶν' ἀδύνατο να παραμείνω και να εὐχαριστήσω σέ περὶ εἰσόδου που δεν έχει ἀνατολίτικο μοτίβο, έλεγε κάποτε σ' ένα φίλο του.

—Και ὅμως χθές ρεμβάζατε στην ἀκρογιαλιά.

—Ναί, αλλά είχε...μισοφρέγγαρο!

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

ΑΠΟ ΤΟ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ

—Κάποτε ο Ζαράτουςτρας ζήτησε από μια γυναίκα να του πῃ κι' αυτή μια μικρή αλήθεια. Κι' η γυναίκα τὸν ἀπάντησε: «Όταν πιναίς με γυναίκες, μὴν ξεχνάς να πάωης μαζί σου κι' ένα μιστίγιο».

—Δεν σας παροτρύνω στην ερωγασία, αλλά στον αγάπη. Δεν σας παροτρύνω στην ειρήνη, αλλά στη νίκη. Ειρήνη σας θα εἶνε ή νίκη!.

—Ξέρω τι μιση και τι φθόνους κρύβει ή καρδιά σας. Αφού όμως δεν είσθε ακόμα μεγάλοι, ώστε ν' άγνοήτε τὸ μίσος και τὸ φθόνον, ας είσθε τοιλάριστον τόσο μεγάλοι, ώστε να μὴ ντρέπεσθε γιατί μισείτε και φθονείτε.

ποῖ σήμερα, τὸ τέρας αὐτό, ο Τζάκ Ντεάν, βεβαιώνει με τὸ λόγο τῆς τιμῆς του ότι βρισκόμαί στο 'Αλγέρι!

Ποῖν ἀφήσω τη Μόνα Λίζα, τη ρώτησα τί έγινε στο Παρίσι μετά την απαγωγή της.

—Στην ἀρχή, μου είπε, όλοι έμειναν κατάπληκτοι. Ύστερα ἀναέκτισαν. «Όπως με πληροφορήσε ο Περούτζια, ή γαλλική εφημερίδα έπετέθησαν δομύματα κατά τὸν πορφυρὸ των Καλὼν Τεχνῶν, ζήτησαν να παραιτηθῇ... Ύστερα δὲ τὸντας να παραιτηθῇ... Ύστερα όμως, καθώς στη Γαλλία τελειώνον όλα μ' ένα τραγούδι, τὸν έκαναν τὸν ἡπιογὸ τραγουδῇ και τὸν βαφτίσανε «Τζοκόντο»...

ΣΑΡΛ ΚΟΥΝΣΤΛΕΡ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΟ

Τὰ νύχια τοῦ Κλεμανσώ κι' ο Λούδ Τζώρτζ. Τι ιδέα είχε ο Τίγρης για τὴν Οἰκουμένη κυβέρνησι της Γαλλίας. Κλεμανσώ και Βορονώφ. Οι λυγμοί τοῦ Τίγρεως για τὴν ὑπογραφή τῆς ἀναχωρήσε. Η ἀγάπη του πρὸς τὴν ἀρχαιότητα κτλ.

«Ο Λούδ Τζώρτζ αγαπούσε κι' ἐκτιμούσε πολὺ τὸν Κλεμανσώ. Η συσκέψεις τους, κατά τὴν Συνδιάσκεψη τῆς Ειρήνης, γινόντουσαν πάντοτε σὲ τόσο ἐγκάρδιο και φιλικό. Αὐτὸ ὅμως δεν ἐμπόδιζε τὸν Ἀγγλο πρωθυπουργὸ να βρίσκει πὼς ὁ συνάδελφός του προσέβαλλε κάθε τόσο ἀπατησίως πολὺ ὑπερβολικάς.

—Τί να σας πω, είπε κάποτε ο Λούδ Τζώρτζ σ' έναν πατριώτη του δημοσιογράφου, ο Κλεμανσώ εἶνε ένας παράξενος και τρομερὸς συγχρόνως γέρος. Κάθε φορά που τὸν βλέπω, έχει λιγότερα χρόνια στη ράχη του καί... περισσότερα νύχια στα χέρια του!

Κάποτε που ο Κλεμανσώ, μετά τὴν κήρυξη τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, παρουσιάσθηκε ἐνώπιον των διαφόρων ἐπ' των στρατιωτικῶν ἐπιτροπῶν, έκανε τὴν ἐξῆς δήλωσι: —Κύριοι, πρῶτ' απ' όλα πρέπει να σας δηλώσω ότι, δυστυχῶς, μου εἶν' ἀδύνατο να σας πῶ ψέμα. Εἶνε φυσικό μου αὐτὸ! Γιατί, δι, με ρωτήσετε, θά μου εἶν' ἀδύνατο να μὴ σας πῶ τὴν ἀλήθεια. Σας παρακαλῶ λοιπὸν τὸν λάβετε αὐτὸ ὡς ἔστι σας, και όταν καταλαβαίνετε, για κανένα ζήτημα, ὅτι εἶνε λεπτό, να... μὴ με ρωτᾶτε διόλου γι' αὐτὸ!

Μια μεγάλη παριζινή εφημερίδα είχε δημοσιεύσει πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, μια πολὺ ἐνδιαφέροντα πολιτική καμπάνια.

Υπέβαλλε δηλαδή στους διασημότερους Γάλλους πολιτικούς και δημοσιογράφους τὴν ἐξῆς ἐρώτησι: —Τί γνώμη έχετε για τὴν σημερινή κυβέρνηση;

Σημειώσατε ότι ἐπρόκειτο πρὸς τῆς κυβερνήσεως Λέγγ, στην οποία συμμετείχον πέντε ἀρχηγοί κομματιών, ένα είδος Οἰκουμένης να ποῦμε κυβερνήσεως.

Ο Κλεμανσώ, που ἐρωτήθηκε, φυσικά, απ' τοὺς πρώτους, ἀπάντησε ὡς ἐξῆς:

—Φαντασθήκατε, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, ότι θά μπορούσα να ἐκφράσω τὴ γνώμη μου για τοὺς ἀνθρώπους που κυβερνοῦν, σήμερα, τὸν τόπο;

Απὸ κάτω ὑπέγραφε φαρδιάπλατειά. Πρὶν κλείσει ὅμως τὸ γράμμα του, ἐπρόθεσε τὸ ἐξῆς

ἐστερόγραφο: O+O+O+O+O=O

Τὸν ρωτοῦσαν κάποτε αν θα γράψῃ ποτὲ τ' Απομνημονεύματά του.

—Νά γράψω τὴν ιστορία μου; ἀπάντησε. Μά μήπως δεν τὴν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος;..

«Όταν ο Κλεμανσώ ήταν περισσότερο ἀπὸ ὀγδοντατῶν χρόνων, δέχθηκε τὴν ἐπισκεπὴ τοῦ δόκτορος Βορονώφ. Ο δόκτωρ τοῦ ἐπρότεινε να τὸν ξαναεισώσῃ, διὰ τῆς γνωστῆς μεθόδου του.

—Αφῆστε να γεράσω πρῶτα!

Κάποτε πάλι στη Γερουσία κατά τὴν διάρκεια τῆς συνεδριάσεως, κάποιος γεροστιαστής, ο κ. Σενλόγκ, έγραψε έναν ἀλλόκοτο λόγο. Σὲ μια δεδομένη στιγμή, οί φίλοι του τοῦ φωνάζαν:

—Κι' ήταν ἀνάγκη, καίηένε, να πε... χωρίσει ἑστὶ ἀπότμα απ' τὴ Νανσικά;..

Κάποτε πάλι στη Γερουσία κατά τὴν διάρκεια τῆς συνεδριάσεως, κάποιος γεροστιαστής, ο κ. Σενλόγκ, έγραψε έναν ἀλλόκοτο λόγο. Σὲ μια δεδομένη στιγμή, οί φίλοι του τοῦ φωνάζαν:

—Δεν κάνετε μια διακοπή για να ξεκουραστήτε;..

—Όχι, εὐχαριστῶ... Δεν κοιράσθηκα...

—Τότε, να να... ξεκουρασθῶμε ἑμείς! τὸν ἐρώναξε ο Κλεμανσώ.

Τὸν ἐνάντην Νοεμβρίου 1918, όταν ἐκπληρώθηκεν ἑπταμῆς ή εἰδησις πως είχε ὑπογραφῇ ή ἀναχωρή ή ὑπογραφοί κι' οί ἄλλοι ἐπιστομὶ διευθύνθηκαν στο σπίτι του Κλεμανσώ για να τὸν συζητοῦν.

Σαν μπήκαν στο γραφεῖο του, βρέθηκαν πρὸς ἑνὸς θεάματος πὸν τοῦς ἄρμος κατάπληκτους. Ο «Τί γιγῆς» είχε κοίμει τὸ πρόσωπο του μέσ' στα χέρια του, κι' ἔκλεινε με λυγμούς, σαν μικρὸ παιδί.

«Ένα πρωί, στο «Κα ντ' Ορσαί», ο κ. Πουανκαρέ έλεγε σ' έναν φίλο του πολιτευτή: —Έχω κάνει κι' ἐγὼ κλασι-

κὲς σπουδές, ὁμολογῶ ὅμως πὼς δεν τοῖμω ν' ἀναμετρηθῶ με τὸν κ. Κλεμανσώ. Τὴν ἡμέρα που πήγαμε μαζί να παραδόσουμε στο στρατόπεδο Ζοφρ τὴν στραταρχική ράβδο, τὰ ἔχασα κυριολεκτικῶς μπρὸς στὴν πολυμυθία τοῦ συνάδελφου μου. Θάλεγε κανείς πως έχει ζήσει στὴν ἐποχή τοῦ Δημοσθένους.

Πραγματικῶς ο Κλεμανσώ ἐλάτρευε τὴν ἀρχαιότητα. Η αἵθουσα που ἐδέχτο τοὺς ἐπισκέπτας του ήταν γεμάτη ἀπὸ κομψοτεχνήματα ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης. Συγχρόνως λογιόχερα σπανίως διάβαζε. Η μοναδική του σφεδὸν πνευματικὴ τροφή ἦσαν οί ἀρχαίοι Ἑλληνες συγγραφεῖς. Όταν, τὸ βράδυ τοῦ θανάτου τοῦ Φελίξ Φώρ, ένας συντάκτης τῆς «Αὐγῆς», έτρεξε να τὸν παρακαλέσῃ να γράψῃ κανένα σχετιῶ ἄρθρο, τὸν εἰσήγγειλε τὸν ἐδιάβαζε τὸν «Ο. μηρο... Κι' όταν ο συντάκτης τοῦ ἀνήγγειλε τί τὸν ήθελε, ή πρώτη του φράσις ήταν:

—Κι' ήταν ἀνάγκη, καίηένε, να πε... χωρίσει ἑστὶ ἀπότμα απ' τὴ Νανσικά;..

Κάποτε πάλι στη Γερουσία κατά τὴν διάρκεια τῆς συνεδριάσεως, κάποιος γεροστιαστής, ο κ. Σενλόγκ, έγραψε έναν ἀλλόκοτο λόγο. Σὲ μια δεδομένη στιγμή, οί φίλοι του τοῦ φωνάζαν:

—Δεν κάνετε μια διακοπή για να ξεκουραστήτε;..

—Όχι, εὐχαριστῶ... Δεν κοιράσθηκα...

—Τότε, να να... ξεκουρασθῶμε ἑμείς! τὸν ἐρώναξε ο Κλεμανσώ.

Τὸν ἐνάντην Νοεμβρίου 1918, όταν ἐκπληρώθηκεν ἑπταμῆς ή εἰδησις πως είχε ὑπογραφῇ ή ἀναχωρή ή ὑπογραφοί κι' οί ἄλλοι ἐπιστομὶ διευθύνθηκαν στο σπίτι του Κλεμανσώ για να τὸν συζητοῦν.

Σαν μπήκαν στο γραφεῖο του, βρέθηκαν πρὸς ἑνὸς θεάματος πὸν τοῦς ἄρμος κατάπληκτους. Ο «Τί γιγῆς» είχε κοίμει τὸ πρόσωπο του μέσ' στα χέρια του, κι' ἔκλεινε με λυγμούς, σαν μικρὸ παιδί.

«Ένα πρωί, στο «Κα ντ' Ορσαί», ο κ. Πουανκαρέ έλεγε σ' έναν φίλο του πολιτευτή: —Έχω κάνει κι' ἐγὼ κλασι-

Ο Κλεμανσώ (Σκίτσο τοῦ Σαρλ)

Θ ΛΙΜΜΕΝΟΣ και σκυφτός ο σεβάσιμος καλίσκος Έργιούπ-ελ-Καμπίρ, βιάζεται ώσπου με άρχοντική μεγαλοπρέπεια ανάμεσα στα λουλούδια του κήπου του Βουζή ή λαμπροφωτισμένη ακολουθία του, προχωρεί κι' αυτή σιγά-σιγά, λίγα βήματα πιο πίσω, και κανένας δεν τολμάει να διακόψει τις πένθιμες σκέψεις του μονάρχου του...

Τό άεράκι δροσερό, χαϊδεύει την κατάλευκη γενειάδα του καλίσκου, κι' ή άσπρη φουντίτσα του χροσούφαντου τουμπανιού του ανιμίζει χαδιάρικα. Μα ό ένδοξό-τατος και συνετός καλίσκος δεν προσέχει καθόλου τη φύση που γιορτάζει...

Στ' αυτιά του αντηχούν άκόμα τα τελευταία μουρμουριστά λόγια της λατρευτής του ένδοξου Ζεϊνέμπ-χανούμ, που άνάμεσα σε φίλα λαχτάρας και σε λυγμούς παρακαλώ, του ψιθύριζε, λίγες στιγμές πριν ξεφυγίσει στη σφιχτοκλεισμένη άγκαλιά του. Τού λέγε:

—Κραταί μου αθέντη... Σακουστέ καλίσκος της Βασούδας... Κι' άγαπημένο της καρδιάς μου Έργιούπ... Άν θλιβόμουν που πεθαίνω, θα άσεβόσα στην ιερή βουλή του Άλλάχ... Άλλά τουλάχιστον πεθαίνω έντυχημένη, γυμνή στην άγκαλιά σου, και με τα χείλη μου γλυκά άκόμη άπ' τη γεύση των φιλιών σου... Φίλησέ με για μιά στεργή φορά, ά κόμη!... Μαράθηκαν τα λουλούδια του κορμιού μου πειά άπ' την παγερή πνοή του θανάτου, μα βέλω να νιώσης τό τελευταίο τους χαμόγελο... Την τελευταία δεσούλα τους... Και τό στεργνό, σάν γυναιοκρατικό, άδωμά τους!

Ολιμμένος ό γηραιός καλίσκος, τα ξαναμουρμουρίζει με θαθεία συγκίνηση αυτά τα στεργά λόγια της γλυκιάς του Ζεϊνέμπ. Κι' ένώ τό δάκρυα κυλούν σάν μπιρ-λάντια άπ' τα γάληνα κι' άγάθά του μάτια, ή ψυχή του πλημυρίζει άπ' την άνάμνησή της την αέχαστη, και του φαίνεται πως ξαναζή τις λαχταριστές κι' άγωνιώδεις στιγμές του θανάτου της...

Έξαφνα σταματάει μπρός σέ μιά δότεια ξεφυλλισμένη και μισόφωρη τριανταφυλλίτσα, που ύψώνει άνάμεσα στίς φουντωμένες πλάινες τριανταφυλλίες τό γυνόκοτσάν της. Ή καρδιά του χτυπάει δδνησά. Τού φαίνεται πως ή δλόδροσε τριανταφυλλίτσα είνε ή ζηλεμένης χανούμισες του χαρμιού του, και πως έκείνη ή μισμαραμμένη φτωχή τριανταφυλλίτσα είνε ή σθονμένη πειά άπ' τη ζωή γλυκιά του Ζεϊνέμπ!... Προστάζει με τρεμουλιαστή φωνή:

—Νάρθ άμέσως ό μισοταν-εζήμισας!...

Ό μισοτανεζήμισας (άρχι-μπαουός) του καλίσκου, τρέχει άμέσως κι' ύποκλίνεται θαθεία μπρός στον κύριό του. Μα κατά-πληκτος, τόν άκούει νά του λέη σιχαρά:

—Άχμέτ, έλέπεις αυτή τη μαραμμένη τριανταφυλλίτσα... Οέλω νά μού την ένοστανωέ-ψης... Βάλε τα δυνάτά σου, ώ-

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΜΑΡC HILLEN

Ο ΚΑΛΙΦΗΣ ΚΙ' Η ΞΕΡΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

στε νά χαρώ άκόμη φέτος ένα τριαντάφυλλό της, κι' έκτός από την ήγεμονική μου άμοιβή, θα σου χαρίσω και την ένγονοσύνη μου!...

Κι' ό Άχμέτ, μαρμαρωμένος, τραυλίζει:

—Σκλάβος σου, ύπάκουος και ταπεινός, πανίσχυρε άρχοντά μου. Μα δλόγυρά σου τόσα λουλούδια άνθίζουν και προκαλούν την ένδοξότητά σου με τα βελουδένια, δροσάτα πέταλά τους και με τα άγνά, τα ούράνια τους μύρα... Τι ζήλεψες, λοιπόν, άπ' αυτό τό τρισάθλιο κοτσάνι, που μονάχα σέ ξεριζώμα είνε πειά κατάλληλο...

Τότε ό καλίσκος, με λυπητερή άπόκοσμη φωνή, άποκρίνεται σάν έμπνευσμένος, που έλέπει μπρός του καινούριους ζωτικούς κόμους:

—Άχμέτ, κάνε όπως σου λέω... Χάρσέ μου άκόμα ένα στεργνό λουλούδι, άπ' την πεθαμ-μένη αυτή τριανταφυλλίτσα... Την τροτιμώ χίλιες φορές, άπ' όλες τις άλλες, κι' άς είνε αυτές δρο-σώλουστες, ζωντανεμένες και λαχταριστές!...

Μέ ένα κίνημα άργό του χε-μιού του, διώχνει τόν συγχισμέ-ιο μισοτανεζήμισας, κι' ό ίδιος τρυπώνει σέ λιγάκι στά ιδιαίτερα δαμερίσματα του άπέραντου σεργ-μιού του, μελαγχολικός κι' άπαρηγόρητος...

Σέρνει τα γέρικα πόδια του στον κήπο...

Ό Άχμέτ, άπ' την άλλη μέρα κιάλας, καταπιάνεται με τό έννοούμενο του άπέντη του τρισάθλιο φυτό. Διαρκώς τό σκαλίζει, τό ποτίζει, τό κοπρίζει με τα πιο έκλεκτά λιπάσματα, και τό τριγυρίζει με άπειρες λεπτές και στοργικές φροντίδες...

Ή προσπάθειές του σέ λίγες έβδομάδες στεφανώνονται άπ' την έντυχία. Πρώτα ένα κλειστό μπουμπούκι δέχτηκε τό χαϊδί του φλογερού ήλιου, κι' ύστερα—σιγά-σιγά—τα κόκκινα πέταλα του λουλουδιού άνοιξαν δειλά σάν μα-κάκια μωρού άθώα, σπό εύθυμο πανηγύρι της ζωής...

Ό Άχμέτ, γεμάτος χαρά τρέ-ζει στο σεράγι, κι' είδοποιεί τόν σκυθρωπό καλίσκο για τό ευχάρι-στο αυτό γεγονός. Έξάλλος τό-τε, ό Έργιούπ-ελ-Καμπίρ, σηκώνεται άμέσως άπ' τόν χρυσό του θρόνο, αναβάλλει για άργότερα μιά επίσημη άπόρραση, και λαχτα-ρισμένος, σέρνει τα γέρικα πόδια του στον κήπο...

Φτάνει σέ λίγο μπρός στην τρι-ανταφυλλιά. Εκεί, σκύβει και κυττάζει τό μοναδικό δροσερό λουλούδι της με άνέκφραστη τρυ-φερότητα σπό πρόσωπό του και τα θολά του μάτια παινιδίζουν λίγο άπ' τό βούρκωμά τους...

Γονατίζει ύστερα άργά, μπρός σπό ξαναζωντανεμένο έκείνο κι'!...

λείψαν, ένώ ή φανταστέρη άκο-λουθία του παρέκει τόν κυττάζει με έλλεικική σιωπή, μα και με σφιγμένα τα στήθη άπό μι άλ-λόστη άγωνία...

Και τα άχρωμα χείλη του γε-ροκαλίσκου, άπαλομυρμιζούν, ένώ ό ίδιος έρίσκει ένθιασμένο σέ έκστασι ιερή:

—Σέ ξαναβλέπω δλοζώντανη μπροστά μου, λατρευτή μου Ζεϊ-νέμπ, άμορφη τριανταφυλλίτσα μου... Τό κορμί σου ήταν άπό ρο-δοπέταλα καμωμένο, κι' ή άγνή, ή άθώα σου ψυχή, σκόρπιζε γύ-ρω της τό άρωμά τους... Άνά-μεσα στά ζηλεντά ζωντανά λου-λούδια του σεραγιού μου, ήσουν έσώ τό πιο ούράνιο, δειλό κι' ά-θώο μπουμπούκι... Είμαι γέρος πειά, και ποδώ δλόγυρα νά φτε-ρουγίσω αυτό το βούρκωμά σου...

Μά έν άλλοιώς άποφάσισε για μένα ό Άλλάχ—ή δόμνη σου, λευκή μου Ζεϊνέμπ, θά μού δώ-ση την παρηγοριά των γηραιών μου και την ύπομονή να περάσω δίκαια και σπλαχνικά τη θου-χειμωνιά της ζωής μου... Με βέ-βαιως, μα μούλεινες... Ώσπου σ' ανταμώσω πάλι, άς με άξιώ-σει ό Άλλάχ νά φανώ στός ύ-πηκόους μου ώφέλιμος κι' άς έρίσκωμαι πειά στην δχθ του Μηδέν, όπως και τό λουλούδι αυ-τό...

Αυτά κι' άλλα άκόμη, ψθυρί-ζει ό γεροκαλίσκος, και τα θεριά του δάκρυα πέφτουν στά χνουδά-τα πέταλα του μπουμπούκιού, και τό μαρμαίουν και τό καίουν...

Κάνει νά σηκοθή κι' αυτός, μα σωριάζεται άμέσως, άλλοι-στος επάνω στά πλαγιά λουλού-δια: Ή λαχταρισμένη για τη Ζεϊνέμπ ψυχή του φτερογίγας κιάλας στόν ούρανό, ξεγαρωμέ-νη με την ψυχή της, που πραγ-ματικά κρυβόταν σπό καμμένο άπ' τα δάκρυά του φτωχό μπουμπού-κι!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Νά σκέφτεσαι δυό και τρεις φο-ρές πριν άποφασίσης κάτι.

Σοφοκλής

—Όύτε τό δόξωμα, ούτε τό στέμμα μπορεί νά σε άπυλλάξη άπό την κεφαλαγία.

Πλούταρχος

—Ό φόβος ένε ένα πρίονι που κατατρώγει την ψυχή.

Σωκράτης

—Καλότυχος έκείνος που τινά-ζοντας άπό πάνω του τόν κοινότο-πύ καθήμενής βιοπάλης, άπομλ-κρύνεται στή σιά της μονώσεως και βυθίζεται στή ρέμβη, τρεφόμε-νος με όνειρα και έλπίδες.

Αμαρτίνος

—Νά ντρέπεται τόν έαυτό σου όταν θέλεις νά μ'η ντρέπεται τούς άλλους.

Θεόφραστος

—Όύτε νά λές, ούτε νά κινής τίποτα, όταν είνε άόρισμένος.

Διογένης

—Τό καλό άνθρώπου ή πρό-ξεις δέν γίνονται.

Μένανδρος

Η Μπέρτα ντέ Βανβίλ είχε έμ-πιστοσύνη στόν άντρα της κι' έλεγε συχνά στίς φίλενάδες της:

—Όταν ό Ουιβέρτος ζήτησε νά με παντρευθώ, τού είπα ότι ή-θελα νά τού μιλήσω ιδιαίτερας κι' όταν βροθήκαμε μόνον, τόν κυττάξα κατάματα και τόν ρώτη-σα: «Κάνε μου όρκο: Είμαι ή πρώτη γυναίκα που άγάπησες;» Κι' έκείνος μού άποκρίθηκε: «Ή πρώτη! Κι' άληθινά, τη στιγμή έκείνη, δέν συλλογιότανε καμιά άπ' τις παλιές του άγάπες και πίστευε ότι έγώ ήμουν ή πρώτη του άγάπη.

»Κι' όταν, ύστερα από ένα χρό-νο, γέννησα τό πρώτο μου παιδί, ένα χαριτωμένο αγοράκι, τόν ξα-ναρώησα: «Ουιβέρτε, ή μητέρα μου κι' όλες ή φίλενάδες μου, με συμβουλεύουνε νά μη γαλουχήσω τό παιδί μου. Μού λένε πως αυτό δέν συνήθίζεται στή δική μας τά-ξη κι' ότι δέν είνε σωστό ν' άπο-τελέσω έγώ έξαίρεση. Έγώ όμως δέν δίνω καμιά σημασία στά ά-φελίστατα αυτά έπιχειρήματά τους. Κι' αυτές για νά με τρομά-ξουν, με βεβαιώνουν ότι κινδυνεύω νά σέ χάσω, ότι ή κοίνα θά σέ δι-ώξη άπ' την καμάρά μου, πως θά ζηλεύει βλέποντας τό κεφάλι έ-νός άλλου—έστω και τόν γυιό σου—ν' άκουμπάει άνάνω σπό στήθος μου, και πως άπ' τη ζήλεια σου θά θελήσης νά βρο-θίς, μιά άλλη γυναίκα ν' αγαπήσης, μιά γυναίκα που θά μορφή ν' άφο-σισθώ άποκλειστικά σέ. σένα.

«Τι είνε αυτά που λές, άγαπημένη μου, τί παράξενον κι' άστειον είνε οι φόβοι σου!» μού είνε τότε ό άγαπημένος μου σέγγιος. Έγώ δ-μως πάλι φοβόμουν. Φοβόμουν μι-βγόνι άληθινά τά λόγια που μού λήγανε ή γνωστές μου και τού έ-ίπα: «Κάνε μου όρκίσου ότι δέν θά με τρολήι μου, όρκίσου ότι δέν θά μ'η προδώσης κατά τό διάστημα που θάμαι έγώ άρροισωμένη σπό παιδί θάμα. Είνε άδικοι οι φόβοι μου, τό μα... Είνε άδικοι οι φόβοι που είνε έξρω πως θ' άποδείξης ότι είνε άνοηστές δι' αυτά, μα κάνε μου τόν όρκο αυτό που σου ζητώ...»

Ό Ουιβέρτος μου τότε με φίλησε στά μάτια και μού είνε: «Υπά-ρχει κανένας λόγος, άγάτη μου, νά κάνω όρκο για πράγματα, τά ό-ποια κι' έσύ ή ίδια τά θεωρείς ά-νόητα;» Έγώ τότε σφίχτηκα στην άγκαλιά του και συμφώνησα μαζί του. Και κατάλαβα ότι δέν έπρεπε νά έπαυμαι, γιατί πάντα μ' αγα-πάει και ποτέ δέ μπορεί νά με γελάση...

Αυτή τη φορά όμως ό Ουιβέρ-τος Βανβίλ είπε ψέματα στή γυ-ναίκα του. Όταν την βεβαίωσε ό-τι θά της μείνι πιστός, την είχε τιά της άπατήσης, γιατί άγαπούσε τρελλά μιά Άμερικανίδα, την Μίς Μπόδες. Άπ' την πρώτη στιγμή που την γνώρισε αυτή την γυναι-κά, την άγάπησε. Είχε μαγευτή άπ' τό λυγερό χαμό της, τό υπέ-ροχο περπάτημά της, τό λαμπρό μάτια της, τό ήδονικό στόμα της, τά χρυσά μαλλιά της, που της έ-διναν ένα ξεχωριστό θέλητρο.

Όταν ό Ουιβέρτος και ή Μπέρ-τα φύγανε για τό θάλασσα μπά-νια, ή Μίς Μπόδες ήγγε κι' αυτή κι' έγκαταστάθηκε στην ίδια λου-τρόπολη, σπό ίδιο ξενοδοχείο κι' ύ-στερα από μιάν έβδομάδα ήτανε

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

TOY HUGUES LE ROUM

Η ΜΠΕΡΤΑ

ή βασίλισσα της πιάς.

Ό Ουιβέρτος δέν άργησε νά εμφανίξεται στόν περίπατο μαζί της, ν' άνεβαίνει σ' άμάξι της και νά της κρατά ήρες δλόκλη-ρες συντροφιά τά βράδια στην τα-ράτσα του ξενοδοχείου.

Κι' ή κακές γλώσσες άρχισαν νά λένε:

—Είνε ξετρολλαμένος μαζί της! Την αγαπάει με πάθος!...

Μά ή κακές γλώσσες δείχνουν, καμιά φορά, και κάποια σημασία στίς λυπημένες και γι' αυτό ά-νάμεσα σ' άλλα τις άκουγες νά λένε για την Μπέρτα:

—Πως άδυνατείει μέρα με τό μέρα ή δυστυχισμένη!... Πως σβή-ναι σιγά-σιγά ή λάμψη των ματιών της!... Είνε για νά την κλάη κα-νείς!...

Κι' όμως, ή εύκολόπιστη Μπέρτα άργησε πολύ ν' αντιληφθώ την τραγική πραγματικότητα. Κι' όταν ή βασίλισσα της πιάς είδε με μιά άλλη γυναίκα ν' αγαπήσης, μιά γυναίκα που θά μορφή ν' άφο-σισθώ άποκλειστικά σέ. σένα.

«Τι είνε αυτά που λές, άγαπημένη μου, τί παράξενον κι' άστειον είνε οι φόβοι σου!» μού είνε τότε ό άγαπημένος μου σέγγιος. Έγώ δ-μως πάλι φοβόμουν. Φοβόμουν μι-βγόνι άληθινά τά λόγια που μού λήγανε ή γνωστές μου και τού έ-ίπα: «Κάνε μου όρκίσου ότι δέν θά με τρολήι μου, όρκίσου ότι δέν θά μ'η προδώσης κατά τό διάστημα που θάμαι έγώ άρροισωμένη σπό παιδί θάμα. Είνε άδικοι οι φόβοι μου, τό μα... Είνε άδικοι οι φόβοι που είνε έξρω πως θ' άποδείξης ότι είνε άνοηστές δι' αυτά, μα κάνε μου τόν όρκο αυτό που σου ζητώ...»

Ό Ουιβέρτος μου τότε με φίλησε στά μάτια και μού είνε: «Υπά-ρχει κανένας λόγος, άγάτη μου, νά κάνω όρκο για πράγματα, τά ό-ποια κι' έσύ ή ίδια τά θεωρείς ά-νόητα;» Έγώ τότε σφίχτηκα στην άγκαλιά του και συμφώνησα μαζί του. Και κατάλαβα ότι δέν έπρεπε νά έπαυμαι, γιατί πάντα μ' αγα-πάει και ποτέ δέ μπορεί νά με γελάση...

Αυτή τη φορά όμως ό Ουιβέρ-τος Βανβίλ είπε ψέματα στή γυ-ναίκα του. Όταν την βεβαίωσε ό-τι θά της μείνι πιστός, την είχε τιά της άπατήσης, γιατί άγαπούσε τρελλά μιά Άμερικανίδα, την Μίς Μπόδες. Άπ' την πρώτη στιγμή που την γνώρισε αυτή την γυναι-κά, την άγάπησε. Είχε μαγευτή άπ' τό λυγερό χαμό της, τό υπέ-ροχο περπάτημά της, τό λαμπρό μάτια της, τό ήδονικό στόμα της, τά χρυσά μαλλιά της, που της έ-διναν ένα ξεχωριστό θέλητρο.

Όταν ό Ουιβέρτος και ή Μπέρ-τα φύγανε για τό θάλασσα μπά-νια, ή Μίς Μπόδες ήγγε κι' αυτή κι' έγκαταστάθηκε στην ίδια λου-τρόπολη, σπό ίδιο ξενοδοχείο κι' ύ-στερα από μιάν έβδομάδα ήτανε

δοσία του, έκανε πως δέν ήξερε τίποτε. Πήγανε κάθε μέρα στην άμμουδιά, μαζί με την παρσάνα, που ήκονε τόν μικρόν, και καθό-ταν κάτω από μιά μεγάλη όμπρέ-λα. Όρες καθόταν εκεί κι' έκανε παιχνίδια του παιδιού της και τού μάθαινε νά μιλά, νά φωνάζη: «Μαμά» και «Μαμά!». Τό κορ-μί της στην άγκαλιά της, τό έπαυ-νο έπάνω στά γόνατά της και τό κυττάζε κατάματα και παρηγορί-στανε άπ' την άδωότητά του!...

Κανένα θέαμα, κανένας όρμος, καμιά όμιλία δέν της άποσπούσε την προσοχή της άπ' τό παιδί της. Μονάχα, όταν ή Άμερικανίδα κα-τέβαινε νά πάρη τό μπάνιο της, σι-νέτευε νά έξη περιπατήσει. Πήγε τότε τα κιάλια της και κυττάζε με προσοχή έκεί κάτω. Κι' άναγνώρι-ζοντας τόν άντρα της και την Ά-μερικανίδα με τά κοστούμια του μπάνιου, τρούαζε.

—Θεέ μου, ψυθύριζε, θάνατι τό

δνειρωδή άμορφία του σώματός της. Όταν έμπαινε μέσα στή θά-λασσα ή ενεράδων, με ξεπλεκα τό χοιρόξανθα μαλλιά της, αφήνοντας νά την κρατά ήρες δλόκλη-ρες συντροφιά τά βράδια στην τα-ράτσα του ξενοδοχείου.

Κάποια μέρα ή Μπέρτα άκουσε μιά σωνή νά λήη:

—Με τί μάτι νά βλέπη τάχα ή γυναίκα του Βανβίλ την Μίς Μπό-δες!...

—Τό βέβαο είνε, άπάντησε μιά άλλη φωνή, πως άν καμιά φορά πνιγόταν ή Άμερικανίδα, ή γυναι-κα του Βανβίλ δέν θάβρεζε ούτε τη φτέρνα της για νά την σώση.

Ή Μπέρτα γύρισε κείνη τη μέ-ρα σπό ξενοδοχείο κλαίγοντας. Οί διό άγνωστοι είχαν πη την αλή-θεια. Κι' από κείνη τη μέρα άλλο δέν σκε-φτότανε παρά ό-τι μπορούσε νά σιμύη ένα ά-πρόοπτο και ξα-φνικό γεγονός

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

—Θεέ μου, ψυθύριζε, θάνατι τό

σο τρελλός νά μ'η μαζί της, στή θάλασσα, για νά της δείξη πως έ-χει όρμος!...

Κά σάν νά πίστευε ότι ήταν δυ-νατόν νά την άκούσουν από τόσα μακριά, φώναζε άπελπισμένη:

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!...

Μά τό ξενιτάρι έξακολουθούσε νά κατεβαίνει πρός τη θάλασσα. Ή Μπέρτα τότε φόρεσε ένα φόρεμα και κατέβηκε πηδώντας τις σιά-λες. Δέ σκεφτόταν καθόλου τί θά-λεγε ό κόσμος που θά την έβλεπε έτσι άπεριποίητη, ούτε πως θά της φερνότανε ό άντρος της, ούτε την περιφρόνησι της γυναίκας έκεί-νης...

Τίποτε άλλο δέν είχε σπό νόυ της παρά μόνο πως νά φτάση έγκαιρος. Κι' έτρεχε, έτρεχε όσο βαστούσαν τα πόδια της, έχοντας τ' ήχον της τεντωμένα μπροστά σάν νάβειλε νά συγκρατήση τό φύ-σημα του άγέρο. Κι' όταν έφτασε σ' ένα σημείο άπ' όπου ήταν σί-γουρη ότι θάκουγε τη φωνή της ό άντρος της, στάθηκε. Πήρε τότε μιά βαθεία άναπνοή και φώναζε μ' όλη τη δύναμή του στήθος της, που λές κι' είχε πλημμυρίσει από ξεστό αίμα:

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

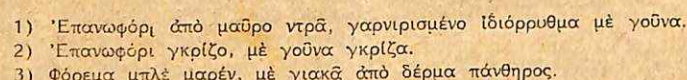
Μόλις ό Ουιβέρτος άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, στάθηκε ξαφνιασμένος και σέ μιά στιγμή έ-κανε πίσω. Μα δέν πρόφτασε νά κάνει λίγα βήματα κι' ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του μισο-λιποθυμισμένη.

—Ουιβέρτε!... Ουιβέρτε!... Κι' έξακολούθησε νά τρέξη.

ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Ἔρθῃ τῆς βαρύνου
Ντὲ Κλεσσὺ)

Τὴν εἶχον καταπαεῖ τὰ κόμματα.

ν' ἀλευθύνονται

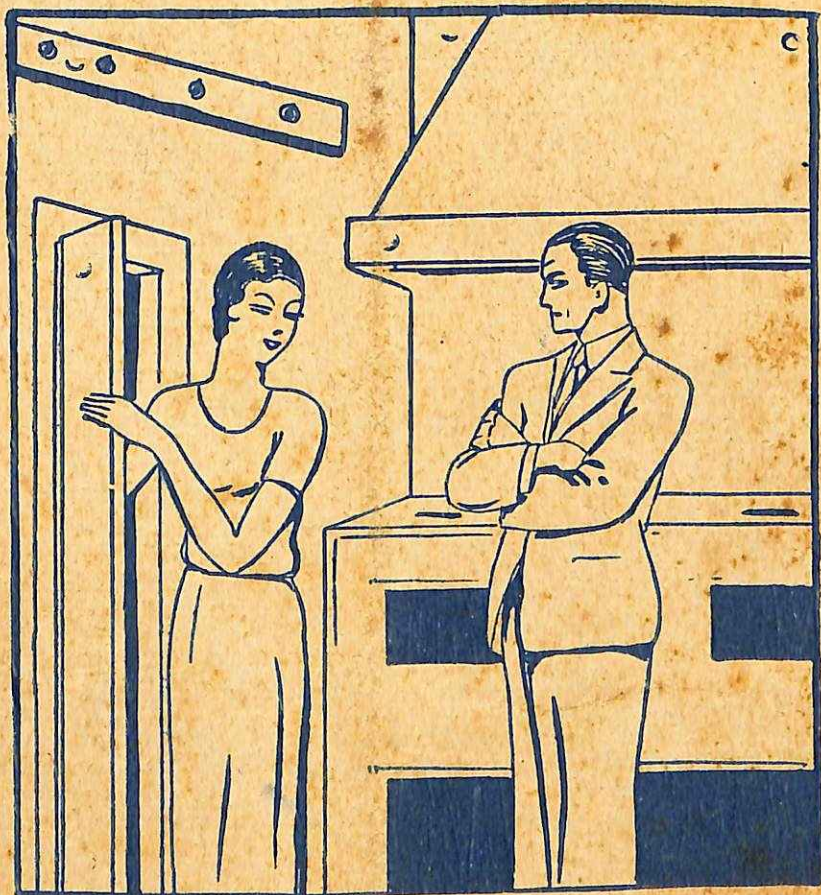
της μοῦσε, ὅλον τον χειμῶνα, με-
χρι τῆς ἀνοίξεως.

.....

Ἰδὼν ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

0202 105 100000 105 100000

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε ῥωρα
τὴν μαγειρεία μας κουζίνα,
γυναῖκα

— Ἀηγιούσλαλα: Θοὶ πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
καὶ θὰ πάρης ἀπὸ αὐτὴ ὅσα λα
χρειώδη τῆς κουζίνας μας —

